

colecția

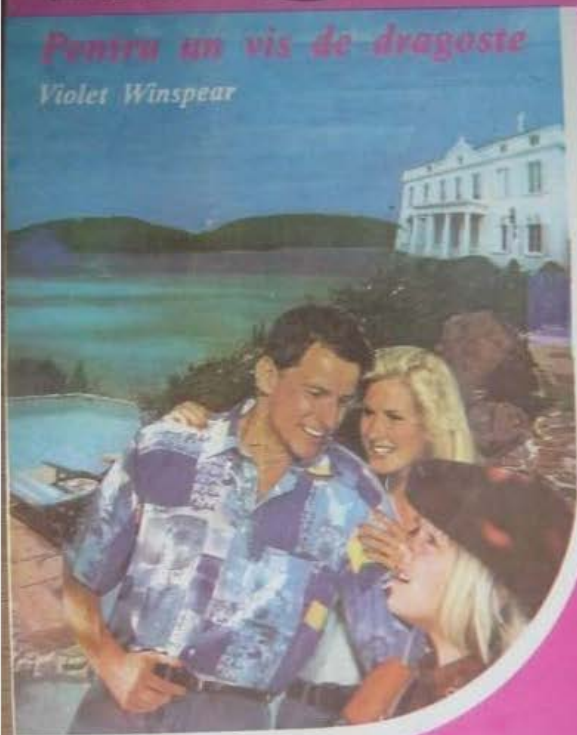

ALCRIS

1

Pentru un vis de dragoste

Violet Winspear

PENTRU UN VIS DE DRAGOSTE

Traducere de: VENERA CORAVU

BUCUREȘTI, 1994

VIOLET WINSPEAR
PENTRU UN VIS DE DRAGOSIE

CAPITOLUL 1

Drumul era foarte prost. Fără excelenta suspensie a mașinii, Rosary ar fi fost proiectată în cealaltă pasageră, de fiecare dată când șoferul lua un viraj sau se angaja pe pavajul orașului. Peisajul era de o frumusețe impresionantă. Numeroase case aveau o amprentă maură, altele se înălțau în mijlocul unor grădini cu o minunată floră tropicală. Trecutul părea încă plin de viață pe insulă și degaja un farmec de nedefinit, aproape magic.

Deși detaliate, descrierile Lolei Cortez care locuia la Vozes do Mar, n-o pregătiseră decât parțial pe Rosary pentru spectacolul pe care-l descoperea.

Fascinată, contempla cu plăcere prin geamul mașinii, acest mic teritoriu portughez, al cărui aer îl respira în sfârșit.

Lola, prietena patronului ei, venise s-o aștepte pe tânăra englezoaică la Lisabona. Aceasta se ducea la Vozes do Mar ca să se ocupe de fiica guvernatorului, în vârstă de cincisprezece ani. În timpul călătoriei, Lola lăudase tovară-

șei sale palatul, reședința oficială a lui Dom Duarte de Montequiero Ardo. Chiar ea, cu fratele ei, un artist, locuia într-o casă în apropiere de palat. Guvernatorul îi primea câteodată și se părea că inspirase o oarecare admirație vecinei lui.

— Suntem din când în când invitați să luăm masa la el, îi explică ea. Dom Duarte dă recepții pentru nobilii și oamenii din lumea mare care vin de la Lisabona cu avioane personale. Este pasionant să te amesteci cu ei ! Cu ochii pierduți, Lola se întrerupse și se jucă un moment cu una din mânușile ei negre.

— Câteodată Dom Duarte se comportă puțin distant, dar este normal.

Portugheza, cu ochii ei negri strălucitori o examină deodată pe Rosary, cu mai multă atenție.

— De când suntem pe insulă blonzimea ta îmi atrage mai mult atenția... și nu cred că ești mult mai în vârstă decât Gizela.

— Nu am decât cu cinci ani mai mult decât viitoarea mea elevă, mărturisi Rosary cu un surâs și cu puțină teamă.

Își dădea acum seama de calitatea ei de străină. Pe această insulă nu va trece neobservată. Și soarele îi va mai deschide părul.

— N-ai decât douăzeci de ani ! exclamă Lola. Dom Duarte i-a spus fratelui meu că așteaptă o femeie cu experiență pentru a se ocupa de Gizela. O femeie cu experiență !

Izbucni în râs.

— La douăzeci de ani nu ești sigur cea pe care o căutau. În orice caz pentru portughezi doar o femeie măritată este demnă de încredere.

— Nu întotdeauna este valabil, replică sec Rosary. Ce fel de femeie este soția lui Dom Duarte ? Este foarte frumoasă, bănuiesc.

— Era foarte frumoasă.

Expresia Lolei se întunecă.

— Nu ești la curent ? Nu ți-a scris că Gizela nu mai are mamă ?

Surprinsă, Rosary făcuse ochii mari. Nu și-l imaginase pe guvernatorul insulei Vozes do Mar ca pe un văduv. Crezuse că va întâlni la Palacete o gazdă elegantă, o femeie atât de absorbită de obligațiile ei mondene, încât n-avea timp destul pentru fiica ei. În scrisoarea lui, Dom Duarte îi explicase simplu lui Rosary că o trimisese pe Gizela într-un pension. Acolo copilul se plictisise îngrozitor, fiindu-i dor de insula ei, încât se hotărâse s-o aducă înapoi și să angajeze pe cineva ca să-i asigure educația. Și acum Rosary afla că eleva ei era orfană.

— Este trist pentru ea și pentru tatăl ei. S-a întâmplat recent ?

— Nu, Gizela avea nouă ani.

— După această încercare înțeleg că Dom Duarte n-a avut inima s-o forțeze să rămână într-un pension.

- Poate fi foarte uman, fu de acord Lola, aranjându-și cerceul. Dar este și dur și autoritar. Pariez că ți-e puțin frică să faci cunoștință cu el.

- Puțin, admise Rosary. Mă întreb dacă... nu există nici o femeie la palat ?

- Ba da, Azinha, mătușa guvernatorului. Are mare influență în casă, dar alegerea profesorului Gizelei nu depinde de ea. Altfel, cred că nu te-ar fi angajat.

- Și de ce nu ? se interesă Rosary puțin indignată. Am învățat muzica și literatura cu Courland Bell. Acest lucru a fost suficient să-l impresioneze pe Dom Duarte.

- Numele tău de familie nu este Bell ? întrebă Lola cu un aer interesat.

Rosary dădu din cap cu un surâs blând. Sunt nepoata celebrului Courland Bell. Mulți muzicieni mari și cântăreți de acum l-au fost elevi. Mi-am permis să menționez acest lucru lui Dom Duarte când l-am cerut postul...

- Ai menționat și vârsta ta ? se interesă Lola, puțin ironică.

- Nu. Este important ?

- Poate. Portughezii sunt oameni cu principii... Ei pot găsi deplasat ca o persoană atât de tânără ca dumneata să locuiască sub același acoperiș ca guvernatorul.

- Vrei să spui că... ?

Lola își înclină drăguțul ei cap brun cu buclele reținute pe ceafă de o agrafă din baga.

- Nu mai ești un copil și încă nu ești o

duena. În afară de asta, având în vedere frumusețea ta, nimeni nu te va considera inofensivă.

- Ce rău pot face ? râse Rosary. Nu sunt în căutarea unui soț. Am doar intenția să-mi îndeplinesc cât mai bine munca și să mă fac iubită de Gizele. Nu am pus... ochii pe tatăl ei.

- Poate îți vei schimba părerea când îl vei vedea. Nu lasă indiferente femeile. Nu este un oarecare, crede-mă ! Merită să fie numit „Excelența Voastră”.

Rosary era din ce în ce mai uimită. Nici un moment nu-și imaginase că patronul ei era un văduv seducător. Nici un moment nu-și gândise că instalarea ei la guvernator risca să provoace bărfe. Spera să nu fi făcut tot acest drum ca să audă că nu îndeplinește condițiile necesare acestui post. Ah, de ce oare nu menționase vârsta în scrisoare ?

Lola îi întrerupse gândurile, exclamând :

- Privește, intrăm pe domeniu !

O oarecare teamă întunecă entuziasmul lui Rosary. Lola nu făcu nimic s-o liniștească când bătu în geamul care le separa de șofer. Ea îl ceru acestuia să oprească la următoarea curbă a aleii umbrită de arbori, care ducea la palat.

- Însotește-mă până la capăt, o rugă Rosary.

- Nu, este mai bine să ajungi singură, afirmă Lola dând din cap. Dom Duarte m-a rugat doar să te aduc de la Lisabona. Nu sunt însărcinată să fac și prezentările.

Rosary își mușcă nervos buzele, gândindu-se la bărbatul pe care trebuia să-l întâlnească singură.

Tovarășa ei coborî grațios din mașină și-și luă valiza ușoară pe care șoferul o scosese din portbagaj.

— Sper să ne revedem, spuse tânăra englezică.

— Desigur, răspunse Lola. Dacă Dom Duarte nu va fi prea legat de tradiții. De obicei, persoanele însărcinate cu educația copiilor sunt de vârstă matură. Îți doresc noroc. Dacă nu te acceptă, eu voi fi prima în orice caz s-o aflui.

— De la cine ? întrebă Rosary ?

— Dacio, evident. Lucrează la palat. Dom Duarte l-a încredințat restaurarea tablourilor. Făcându-i cu mâna, Lola se angajă pe drumul care ducea la casa unde locuia cu fratele ei. Rosary se așeză din nou comod pe pernele banchetei și luxoasa mașină își reluă drumul. Inima îi bătea foarte tare. Își pusese candidatura pentru acest post, așa cum te lansezi într-o aventură. Nu prevăzuse complicațiile pe care le creau concepțiile stricte ale portughezilor.

Privirea ei se opri pe spatele șoferului cu uniformă elegantă, cu cascheta așezată drept, pe părul negru. Acest om avusese față de ea o comportare politicoasă, dar cu totul impersonală. Nici o clipire nu-i trădase mirarea. Probabil că se întreba de ce stăpânul lui ale-

sese ca profesoară o tânără fată care părea încă la vârsta să aibă ea însăși profesori. Courland Bell, dragul bătrânel, răsese dinainte de această situație. Nu numai că-i inculcase nepoatei lui dragoste pentru muzică. O învățase de asemenea să fie independentă și să profite de toate ocaziile pe care l le oferea viața. Pierzându-și părinții, Rosary trăise lângă el din copilărie. Ii transmisese o experiență atât de bogată, că sub aspectul ei tânăr, Rosary ascundea o maturitate serioasă.

— Du-te la Vozes do Mar, o sfătuisse Courland. Oricine din lume ar trebui să trăiască măcar o dată în viață pe o insulă, la soare.

Și acum, Rosary era la Vozes do Mar. Prin geam vedea zidurile înalte care înlocuiseră arborii. Erau acoperite cu flori colorate și parfumate, tufe de iasomie, arbuști exotici ale căror flori roz evocau dragostea și legendele.

Într-un trecut îndepărtat o femeie plantase, fără îndoială, această vegetație exotică, pentru a primi în frumusețe pe vizitatorii palatului.

Poarta apăru deodată și Rosary se aplecă în față, reținându-și respirația pentru a descoperi reședința guvernatorului. Turnurile de piatră și terasele, balcoanele din fier forjat la fel de fine ca o dantelă se profilau pe cerul albastru, ca și când ar fi fost sculptate sub arcada acestui cer. În tonuri brune, construcția părea să facă corp comun cu solul. Păuni albi

se plimbau pe peluze, desfăcându-și evantaiele lor de pene în lumina aurită.

Totul era grațios și de un farmec deosebit. Când mașina se opri în fața peronului mare, Rosary văzu emblemele familiei, gravate în piatră, deasupra ușii. Cobori în grabă din mașină, admirând o fântână barocă, apoi șirul de trepte care duceau până la porticul cu coloane.

Uimirea îi tăie răsuflarea. Casa era minunată și avu deodată sentimentul că nu era demnă de un astfel de cadru maiestuos. Nu avea ce să facă aici.

În timp ce rămăsese la picioarele scărilor, paralizată în același timp de admirație și frică, ușa se deschise. Un om în livrea cobori în întâmpinarea ei. El îi luă valizele și o conduse în interior. Respirând adânc ca să-și dea curaj, Rosary îl urmă. Crezu că mai mult alunecă decât merge pe pardoseala de marmură albă și strălucitoare a holului. De ambele părți se aflau elegante arcade și statui și enorme ghivece de flori. Zeii și zeițele mitologiei împodobeau plafonul, evoluând între lustrele de fier forjat lucrate ca niște bijuterii.

Ventilatoarele, întrețineau în acest hol o răcoare delicioasă, după căldura drumului în mașină. Majordomul aștepta politicos în timp ce Rosary privea în jurul ei și când își aduse în sfârșit aminte de prezența lui, descoperi o față cu o expresie curtenitoare, dar de nedescifrat.

— Dacă vreți să mă urmați, **senhorita**, vă voi arăta camera dumneavoastră.

Trei galerii reunite printr-o scară având o balustradă frumoasă cu arabescuri metalice rafinate, formau trei punți deasupra holului. Rosary fu condusă până la galeria superioară, apoi de-alungul unui culoar iluminat de soarele trecând prin geamurile roz. Servitorul se opri în fața unei uși pe care o deschise. Rosary făcu primii pași pe moliciunea unei mochete verde-smarald care contrasta puternic cu lemnul aurit al mobilierului și cu bejul strălucitor al perdelelor. Rosary nu cunoștea acest fel de camere decât din reviste. Nu-i venea să creadă că această cameră era acum a ei.

În spatele unui pasaj boltit zări o cameră mai mică, un salon particular.

Tânăra fată stătea la intrare ca în pragul unui vis. Majordomul îi depuse valizele pe o banchetă la piciorul patului acoperit cu mătase verde.

Un mic fior de plăcere o cuprinse pe Rosary. Nu, ea nu visa. Ea era aici, în carne și oase, pentru că bunicul ei avusese buna idee s-o facă să învețe mai multe limbi. Alesese italiana și portugheza. Când servitorul i se adresă, ea îl înțelese perfect.

— **Senhora** de Ardo o să vă primească, anunță el. Veți fi anunțată îndată ce se va elibera.

— Mulțumesc, spuse Rosary, cu un mic surâs, căruia majordomul îi răspunse cu o față tot inexpressivă.

Ieși închizând ușor ușa în urma lui, lăsându-o pe Rosary într-o tăcere abia tulburată de uruitul ventilatorului. Nici un pic de vânt nu agita perdelele și flori mari așezate în vase, răspândeau un parfum persistent.

Rosary se gândea dacă Gizela pândise so sirea ei și deschise ușa sperând s-o găsească chiar în dosul ei. Era grăbită să-și facă o prietenă. Lola se arătase caldă, dar cu presupunerile ei o neliniștise pe Rosary. În prezent îi era teamă s-o întâlnească pe **senhora** de Ardo. Și-o închipui rigidă și puțin dispusă să rezerve o primire caldă unei tinere femei. Desigur, că n-avea nici un chef să deschidă ușile palatului unei domnișoare englezoaice moderne.

Nervosă, Rosary ieși pe balcon și privi în jurul ei. Soarele de după-amiază o orbi și aerul tropical i se urcă la cap ca și vinul.

Balconul ei era suspendat ca un coș înflorit deasupra patio-ului unde lucea un iaz acoperit de nuferi. În spate erau sălcii. Printre ele Rosary zări o siluetă albă care încerca să se ascundă. Desigur, o spiona. Deodată dispăru.

În aceeași clipă, cineva tuși politicos în spatele lui Rosary și ea se întoarse brusc. O servitoare îi adresă un surâs timid, dar era vorba de un surâs totuși, și ea i-l întoarse.

— Sunt chemată ?

Tânăra dădu din cap. Ochiul ei mari, surprinși, erau fixați asupra lui Rosary.

— Vreți să veniți în **sala, senhorita**. Stăpâna casei dorește să vă vadă.

Rosary se examină în oglindă. Descoperi o față mică, încordată, cu bărbia ridicată, o figură gata de luptă. Ansamblul ei bleu-gri era de efect și se felicita că-i permisesese lui Courland să-l aleagă pentru ea. Pantofii și geanta roz-pal adăugau o notă de distincție. Nefiind nicodată mult machiată, Rosary avea un aer simplu și discret. Expresia ei serioasă o va convinge desigur pe **senhora** de Ardo de capacitățile sale.

În urma servitoarei, cobori scările și merse de-a lungul unui culoar decorat cu portretele oficiale în rame sculptate. Toate aceste ființe imortalizate păreau s-o fixeze sever și-și aminti de cuvintele Lolei asupra blanzimii ei. Era așa de puțin la locul ei aici, precum o margareta printre plantele exotice.

Gândindu-se la acest lucru își mușcă buzele, dar o imensă ușă dublă se ivi deja în fața ei. Servitoarea bătu, deschise, apoi o lăsă pe Rosary s-o înfrunte singură pe stăpâna palatului.

— Bună ziua, miss Bell.

Femeia se afla lângă o fereastră care dădea pe o terasă. Atitudinea ei fu de strictă curtoazie, fără căldură. Privirea ei o aprecie instantaneu

pe Rosary și o mână împodobită cu un inel minunat, îl indică tinerei fete un scaun cu spătarul înalt și strâmt, acoperit de mătase.

— Bună ziua **senhora**, răspuse Rosary, forțându-se să aibă aerul sigur de ea.

Nu avea intenția să se lase intimidată de această femeie cu alura mândră și porunci-toare. Ea ținea să dovedească că nu-și pierduse timpul venind până aici. Și nici cei care o invitaseră să se prezinte nu și-l pierduseră.

— Sunt uimită de toate florile dumneavoastră, spuse ea cu un ton natural.

— Vă plac florile? întrebă **senhora** de Ardo, aplecându-se peste o masă unde erau așezate cești fine de porțelan, un cealnic de argint și o farfurie cu prăjituri prea frumoase pentru a fi mâncate.

— Da, sunt o amatoare de grădină, afirmă Rosary cu un surâs. Este unul din motivele care m-au atras să vin la Vozes do Mar. Mi s-a spus că este insula florilor.

Surâsul tinerei fete întâlni o privire sumbră, aproape neagră.

— Doriți ceai, domnișoară Bell?

— Da, răspunse ea, înghețată, fără să vrea, de această reacție.

— Zahăr și lapte?

— Da, mulțumesc.

În timp ce **senhora** o servea, Rosary o privea pe furis. În tinerețea ei avusese probabil un păr splendid, tot atât de negru ca și ochii.

Argintiu acum, era prins într-un coc sever. Perle atârnavă la urechile **senhorei** și purta o rochie violetă de un model strict. Pe fiecare din mâinile ei străluceau câte un inel gros și o brățară de aur îi înconjură una din încheieturii. Fața ei exprima o demnitate rigidă. Rosary ghici că era văduvă.

Întinse o ceașcă de ceai tinerei fete și puse lângă ea pe o măsuță, o farfurie, un șervet de dantelă și o furculiță de argint pentru prăjituri.

— Servește-te te rog, domnișoară Bell.

— Cu plăcere, **senhora**, aceste fursecuri par delicioase.

Femeia dădu din cap ca pentru a confirma că la palat totul era delicios și perfect. Se așezase la rândul ei și o privi cu atenție pe Rosary.

— V-am spus, începu ea, că dorim pentru Gizela o persoană experimentată și dumneata ești tânără... foarte tânără!

— Da, **senhora**, dar posed toate cunoștințele cerute de tatăl Gizelei unui profesor. Nu contează vârsta mea.

— Te simți capabilă să menții disciplina, când dumneata ești abia mai în vârstă decât ea?

— Nu sunt un călău, mărturisî Rosary cu un mic surâs, dar cred că pot obține excelente rezultate prin gentilețe.

— Ai mai avut elevi, domnișoară Bell?

— Nu în particular, **senhora**. După cum i-am explicat în scrisoarea mea lui Dom Duarte, am

dat lecții anul trecut la școala de muzică a lui Courland Bell. Dar vroiam să voiajez, astfel că atunci când un prieten al bunicului mi-a spus că guvernatorul din Vozes do Mar căuta un profesor de muzică și literatură pentru fata sa, m-am decis să-mi pun candidatura. Tot ce știu le datorez bunicului meu. Ați auzit desigur vorbindu-se, **senhora**, de cântăreața portugheză Irena Marcos. Ea a fost eleva lui și cred că este de ajuns. Și sunt gata să transmit toată știința mea Gizelei.

— Imi pari foarte sigură pe dumneata, domnișoară Bell!

Ochii negri se fixară asupra lui Rosary.

— Când nepotul meu a decis să-i dea o educație la domiciliu fiicei lui, se gândea să-i găsească un profesor disponibil pentru mai mulți ani. Ori, dumneata ești foarte tânără, foarte drăguță. Vei dori fără îndoială să pleci, să te măriți.

— Nu mă gândesc deloc la acest gen de proiect! protestă Rosary. Nu mă gândesc pentru moment să mă mărit.

— Într-adevăr?

Senhora de Ardo își ridică sprâncenele.

— Englezoaicele sunt atât de diferite de fețele noastre a căror dorință este să se mărite cât mai repede posibil?

— Nu li se aleg soții? replică Rosary. Dacă părinții comandă, copiii trebuie să asculte, dar în țara mea noi preferăm deseori o carieră,

unei vieți de femeie de interior. Bunicului meu nu i-ar veni ideea să-mi aleagă un soț. El m-a învățat să trăiesc independent.

— Asta convine foarte bine unei englezoaice, dar sper că nu vei inculca aceste concepții revoluționare Gizelei, declară **senhora** în chip de punere în gardă solemnă. Totul ei este un portughez de familie bună și a făcut desigur planuri pentru viitorul fiicei lui.

Rosary nu se îndoia și nu avea deloc intenția s-o facă pe Gizela să se răzvrătească împotriva familiei sale.

— Aș vrea să fiu doar un bun profesor pentru ea, afirmă Rosary.

Spunând aceasta, o privi pe **senhora** drept în ochi, indicându-i că nu se va lăsa învinsă de neîncrederea ei.

— Nu este problema unui profesor să impună concepțiile lui personale unui elev, cu atât mai mult cu cât nici eu nu am de gând să mă las influențată de obiceiurile portugheze.

— Sunteți foarte directă, domnișoară Bell.

— Da, spuse ea, fără să manifeste nici cea mai mică intenție de a se scuza.

Fusese angajată ca profesoară și nu ca servitoare condamnată să treacă neobservată și să se incline.

— Eu lucrez ca să-mi câștig existența, dar rămân liberă asupra actelor și ideilor mele, declară ea cu fermitate. Dacă nu sunt genul de

persoană pe care o căutați, l-aș sfătui pe Dom Duarte să renunțe să caute un profesor în Anglia. Puține din compatrioatele mele ar accepta, în epoca noastră, să fie tratate ca femeile supuse din epoca victoriană.

— Intr-adevăr!

Timp de o clipă o licărire de amuzament se ivi în ochii *senhorei*, apoi își întoarse repede privirea către terasa inundată de soare.

— Ce părere aveți despre palat? Nu este prea mare, dar este impozant, nu-i așa?

— La prima vedere, mi s-a tălat răsuflarea, recunosc Rosary cu o nuanță de umor.

Ghicise gândurile celeilalte femei și aceasta nu se înșela deloc. Niciodată Rosary nu avusese ocazia să lucreze într-un astfel de cadru.

— Este un loc istoric, domnișoară Bell. Desori deja familia Montequero a domnit asupra insulei și asupra locuitorilor ei. Dacă nepotul meu n-ar fi atât de încăpățânat în ideile lui democratice, ar putea purta titlul de duce de Montequero, înțelegeți ce înseamnă asta?

Dorea în mod vizibil s-o intimideze pe Rosary arătându-i de ce personaj important va depinde.

— El este ducele de Montequero, dar se mulțumește cu titlul de Dom Duarte.

Rosary rămăsese pe gânduri, nu pentru că Dom Duarte era duce, ci pentru că renunța atât de ușor la un titlu, pe care alții și l-ar disputa cu îndârjire. Acest om începea s-o întrige.

— Sper că vârsta mea nu-l va împiedica pe Dom Duarte să-mi încredințeze o sarcină pe care consider că sunt capabilă s-o îndeplinesc, declară ea, ștergându-și buzele cu șervetul de dantelă. Cred că voi fi foarte fericită să lucrez aici. Nu-mi place orașul în mod deosebit, nu-mi vor lipsi distracțiile care se găsesc acolo. Oare Gizela știe să înoate?

Senhara ezită înainte de-a răspunde.

— Acest copil nu este una din compatrioatele voastre sportive, și robuste. La nouă ani a suferit de o boală gravă.

— În momentul morții mamei ei, murmură Rosary pentru ea însăși.

— Este exact. A fost un șoc teribil și Gizela n-are nici frate, nici soră pentru a compensa puțin această pierdere. Era ne bună de durere și a fugit...

— A fugit!

— Da, în plină furtună. Ne-a fost tare frică. A răcit foarte puternic și timp de cincisprezece zile am crezut c-o pierdem.

Cele două mâini cu inele se ridicară de o manieră elocventă.

— Veți înțelege mai bine de ce nepotul meu o înconjoară pe Gizela de atenții speciale. El nu va fi foarte favorabil ideii de a i-o încredința unei persoane atât de tinere ca dumneata. Îi va fi teamă că nu vei veghea suficient asupra sănătății sale.

Rosary se înroși violent sub efectul disprețului.

— Voi ști să am grijă de ea dacă este fragilă. Nu o voi împinge dincolo de forțele ei, departe de mine o astfel de lipsă de judecată. Dacă trebuiesc respectate reguli în privința sănătății ei, eu voi fi prima care să i le aplic.

— Vreau să te cred, răspuse **senhora**. Ai totuși un temperament prea vioi. Ar trebui cineva mai calm pentru Gizela. În orice caz nepotul meu va decide. O să te primească. Eu n-am făcut decât să-ți ofer ceai și să-ți dau câteva sfaturi.

Intrucât **senhora** se ridica, Rosary o imită.

— Mulțumesc pentru ceai și delicioasele prăjituri, spuse ea. Când mă va primi Dom Duarte ?

— Când va putea.

— Așteptând, aș putea... face cunoștință cu Gizela ?

— Nu este de dorit, domnișoară Bell. V-am spus că nu sunteți persoana pe care o caută nepotul meu. În consecință este mai bine să nu dăm speranțe false Gizelei, și nici dumițele de altfel.

— Am vreo șansă să-i plac lui Dom Duarte ?, îndrăzni să întrebe Rosary.

Ridicând din umeri, interlocutoarea ei o conduse până la ușa salonului. O deschise și Rosary avu impresia că este dată afară, după o reședință. Lola avusese dreptate s-o prevină asupra mătușii guvernatorului. Ea nu-și dorea o fată tânără, spontană și dinamică în palat. Ii trebuia o femeie de o oarecare vârstă, malea-

bilă, ușor de dominat. Ii era teamă de schimbările pe care o străină riscă să le introducă în această locuință veche. Rosary nu se putu împiedica să nu suradă contemplând marele hol în jurul ei. Fiecare lucru era la locul lui.

Găsind o ușă întredeschisă tânăra fată nu rezistă dorinței de a ieși afară la soare, printre florile mirositoare.

Făcând turul patio-ului Rosary descoperi un radiu cu fructe ruginii-aurii. Un zgomot de pași în spatele ei o făcu să se întoarcă brusc. Spera s-o vadă pe Gizela. Era însă un bărbat tânăr, înalt, îmbrăcat cu o cămașă bleu și cu o pereche de pantaloni bej. Un surâs îi lumină trăsăturile seducătoare și ochii lui, fixându-l pe Rosary, exprimă imediat admirația. Aprecia felul în care silueta ei fină cu părul blond, se detașa pe zidul înflăcărat de roșii.

— Nu spune nimic ! izbucni el. Ești o zână !

Dacă acest bărbat ar fi fost Dom Duarte, se gândi ea surzând în sine ei. Din instinct era totuși sigură că el nu aparținea orgolioasei familii de Montequeiro.

— În realitate sunt profesoara Gizelei, anunță ea.

— Într-adevăr ! Pe timpul meu profesoarele nu erau atât de încântătoare, replică tânărul bărbat. Purtau ochelari și părul lor era alb. Fii binevenită la palat !

— Sunteți foarte amabil **senhor**, dar am fost puțin în gardă.

— Nu contra mea, sper ? !

Se apropie de ea și Rosary își spuse că nu era lipsit de farmec. Simțind un ușor miros de terebentină, nu fu surprinsă când se prezentă :

— Sunt Dacio Cortez. Călătoria cu sora mea a fost agreabilă ? Lolei îi place să se ducă la Lisabona din când în când. Vi-a arătat vreun monument frumos ?

— Am intrat în două magazine de lux și într-un restaurant mare, explică Rosary.

El începu să râdă, arătându-și dinții de o albeață strălucitoare.

— Este adorabilă, nu-i așa ? O creatură atât de drăguță și plină de viață visează să-și petreacă zilele la Lisabona. Dar ea este sub responsabilitatea mea și trebuie să stea cu mine până când se va mărita... bineînțeles !

— Aici bărbatii par să iudece femeile incapabile să se descurce fără ei. Nu-i permiți Lolei să exerce o meserie ?

— Ea are o meserie, declară el cu același surâs, dar un grăunte de dispreț se strecurase în vocea lui. Veghează ca totul să fie bine acasă, ca mesele să fie servite la timp și în afară de asta nu are alte griji decât să se facă frumoasă. Ce altă ocupație ar conveni mai bine unei fete tinere ?

— Dacă gândești astfel, înseamnă că nu aprobi pe cele ca mine care își părăsesc căminul pentru a se duce să lucreze.

Rosary își ridică ochii spre interlocutorul ei. Dacă acest tânăr portughez are concepții atât

de demodate, cele ale lui Dom Duarte sunt desigur îngrozitoare.

Cu o mică înclinare grațioasă el spuse :

— Regret doar că-a trebuit să vă lansați singură în lumea largă și...

— Dar am dorit-o ! i-o tăie Rosary. Aveam chef să voiajiez, să întâlnesc oameni. M-aș sufoca dacă ar trebui să rămân ținută într-o casă, să mă ocup de un bărbat.

În momentul când ea pronunță aceste cuvinte, ceva o împinse să privească dincolo de patio. Acolo se afla un bărbat care precis că auzise totul. Nu i se vedea imediat costumul alb impecabil. Nu, ceea ce izbea în special la el, era aerul unei autorități incontestabile.

Înainte chiar de a ieși din umbră, Rosary știu că era vorba de Dom Duarte de Montequeiro Ardo.

CAPITOLUL 2

Dom Duarte o primi pe Rosary într-un birou cu lambriuri, cu pereții acoperiți de cărți. O masă de lucru acoperită cu piele, așezată pe picioare în formă de labă de leu ocupa mijlocul camerei.

Acesta stătea în spatele mesei, într-un fotoliu pivotant, cu spătarul înalt. Așezată în fața lui într-unul din fotoliile adânci de piele, Rosary avea impresia că este sub puterea acestui bărbat. El o studia jucându-se cu presapirul. La vederea mâinilor lui aristocratice, tânăra fată se gândi că în trecut ar fi purtat inele scumpe. Ca și proprietarul lor, aceste mâini exprimau în același timp forță și grația. Un păr negru ca smoala îi încadra figura cu trăsături fine. Privirea lui avea străluciri de oțel sub sprâncenele energic arcuite.

Dom Duarte era un bărbat care se făcea remarcat... chiar ascultat, și totuși... Rosary susținu focul ochilor lui cu ferma intenție să nu se lase intimidată.

— Ești deci Rosary Bell ?

El era prima persoană care i se adresa în engleză de la sosirea ei.

– Ai vorbit deja cu **senhora** de Ardo ?

– Da, Excelența Voastră.

– Este inutil să mi te adresezi cu acest titlu, replică el pe un ton ușor amenințător ca și când ar fi perceput hotărârea Rosarei de a-l înfrunța, dacă va fi cazul.

– Impresia pe care ai făcut-o asupra mătușii mele nu mă va influența deloc. Tineretea dumitale a surprins-o, bănuiesc ?

– Da, **senhor**. Totuși, după părerea mea, ar fi bine pentru Gizela să aibă un profesor care să fie apropiat de ea. Mătușa dumneavoastră mi-a spus că este un copil foarte singuratic...

– Și dumneata, domnișoară Bell, cunoști singurătatea ?

Dom Duarte îi pronunța numele cu un fel de severitate, în timp ce o privea intens.

– Da, o cunosc, replică ea. Știu ce simți atunci când îți pierzi mama. Este o pierdere pe care nimic nu o poate compensa.

– Este foarte adevărat, recunosc eu, dar nu sunt în căutarea unei mame pentru Gizela. Sunt pur și simplu în căutarea unei persoane competente susceptibile să-i inspire gustul pentru muzică, și să facă din ea o femeie de companie agreabilă.

Rosary se înroși în ciuda ei, căci, în felul în care-i vorbise interlocutorul ei, părea să subînțeleagă că n-avea nevoie să-i placă lui.

De-abia rezistă tentației să nu-i adreseze în schimb o replică usturătoare. Nu era deloc genul de bărbat de care risca să se îndrăgostească. Cu felul lui imperios nu avea nevoie să poarte un titlu ducal pentru a avea aerul inșurabil, rece și mândru.

– În scrisoarea dumneavoastră păreați că-mi considerați calificările suficiente pentru acest post, atacă ea în modul cel mai ferm. Ar fi regretabil să mă concediați fără să-mi lăsați șansa de a face dovada competenței mele.

– Sunt cu totul de acord cu dumneata, admise Dom Duarte. Astfel că, cu toată tinerețea dumitale te autorizez să rămâi aici câțva timp, de probă.

– De probă ? Ca o mașină de spălat ! Ah, nu ! Rosary sări în picioare. Ochii ei aruncau fulgere. Cum îndrăznea el s-o trateze astfel pe nepoata lui Courland Bell ? Acest duce portughez se înșela dacă credea că poate să-i vorbească ca unei servitoare oarecare !

– **Senhor**, cred că e mai bine, să vă căutați pe altcineva, cineva care...

– Așează-te, ordonă Dom Duarte intrerupând-o, așează-te imediat !

Ea îl privi un moment, apoi se înroși din nou. Avea deodată impresia că este o școlăriță care acționează după capul ei.

– Nu ești o mașină de spălat, spuse el pe un ton usturător. Ai mai degradat aerul unei pisici, care, pierdută într-o casă străină, își

scoate ghearele. Așează-te, domnișoară Bell și încetează să mă împuști cu privirea asta furibundă.

Ea ezită și se așează cu rigiditate, reproșându-și că-i era puțină teamă de acest om. Se simțea ca pe banca acuzaților și ochii care o studiau foarte atent, contribuiau să-i întărească acest sentiment. Cât de curioasă trebuie că părea blonzimea ei în această cameră cu lambrouri, prima în care nu văzuse flori.

— Ai dat deja cursuri particulare, domnișoară Bell ?

— Nu, mărturisi ea. Până acum am lucrat în școala bunicului meu. Acest post va constitui debutul meu.

— Crezi că-ți va place la **palacete** ?

— Fără îndoială, **senhor**. De la sosirea mea l-am simțit trăind cu toată istoria lui. Imaginația mea este satisfăcută din plin aici. După cum i-am spus și mătușii dumneavoastră visam să stau în străinătate.

— Bunicul dumitale a fost de acord ca să te lase să pleci ?

— Bineînțeles. Era chiar încântat. El crede că voiajurile îmi largesc orizontul. Consideră de asemenea că prin întâlnirea cu alte popoare, simțul meu muzical se va îmbogăți. Dându-lecții Gizelei am prevăzut eu însămi să studiez muzica populară portugheză.

— Nu ți-ar place să devii pianistă de concert domnișoară Bell ?

Această întrebare o lăsă un moment pe gânduri și pentru prima dată de la începutul conversației, surse.

— Ar fi minunat pentru mine să pot merge pe urmele părinților mei. Ei formau un duo. Mama era pianistă și tata violoncelist. Erau excepționali. Nu-mi aduc prea bine aminte de tata, căci el se închidea mult timp singur pentru a lucra, dar am discuri. În ceea ce o privește pe mama, în loc să-i fie acompaniatoare, ar fi putut să facă o carieră de solistă. Bunicul mi-a povestit că ea s-a sacrificat... din dragoste.

Privirea de oțel îndreptată asupra lui Rosary se indulci o secundă, apoi Dom Duarte se sculă. Apropiindu-se de masa pe care se aflau o cutie sculptată și o brichetă în formă de lebădă, își luă o țigară. Când o duse la buze Rosary observă că gura lui avea o senzualitate dezmințită de severitatea trăsăturilor.

Această descoperire o deconcertă puțin pe tânăra fată și se întrebă de ce nu se recăsătorise. Fusesse prea îndrăgostit de soția lui pentru ca să se gândească să-și ia o a doua ?

— Ai vrut să călătorești ? Aveai sentimentul că te plictisești acasă ?

Făcea desigur aluzie la conversația pe care o surprinsese între Rosary și Dacio. Prin fumul țigării ea întrezări o licărire de amuzament în ochii lui. O considera fără îndoială prea tânără și autoritară.

- Ce este rău în a dori să exerciți o profesie, **senhor**? Femeile din țara dumneavoastră încep să-și ceară mai multă libertate și ei le înțeleg.

- Ah, sunt sigur că le înțelegi! Destule dintre ele consideră mai ușor și fără îndoială mai agreabil, să se lase iubite și măritate!

- Este mai ușor pentru bărbați să aibă pe cineva la îndemână, i-o întoarse Rosary, cineva care îi așteaptă, care îi servește, le flatează orgoliul și le suportă, când este cazul, proasta dispoziție!

Dom Duarte o lăsa să vorbească până la capăt. Se uita la ea după un voal de fum care-i îndulcea relieful pomeților și al nasului. Privirea lui o condamna pe Rosary, îi reproșa emiterarea unor astfel de opinii înainte de a ști ce simte o femeie în brațele unui bărbat. Această privire îi aducea aminte tinerei că Dom Duarte nu mai avea soție pentru a-l flata sau a-i suporta proasta dispoziție!

- Din punct de vedere moral, veți conveni perfect Gizelei! declară Dom Duarte lăsând să se întrevadă o oarecare ironie. Văd că v-ați petrecut cel mai mult timp studiind. Și totuși nu-mi voi schimba părerea. Vă angajez pentru sase săptămâni. Mătușa mea v-a avertizat desigur că doresc o instruire de mai mulți ani pentru fata mea. Vreau să fiu sigur că l-am dat cel mai bun dintre profesori. Cred că nu sunt prea exigent, domnișoară Bell. Dacă

n-acceptați condițiile mele, veți pleca chiar mâine. Dumneavoastră decideți!

- Decizia mi se pare că vă aparține, **senhor**. Dacă nu cedez, mă dați afară ca... o elevă rea.

- Vrei să rămâneți de probă?

Buza inferioară a lui Dom Duarte tremura ușor în timp ce vorbea.

- N-am de ales, **senhor**. Această insulă îmi place și eu sunt încăpățânată. Țin să-mi dovedesc aptitudinile.

- După cele șase săptămâni voi putea să-mi dau seama de valoarea dumatăle, **senhorita**. Ca profesor al fiicei mele, vei lua masa cu noi. Vei dispune de orele cele mai răcoroase ale zilei pentru a te plimba, a călări și a face sport. După-amiaza, țin ca Gizelela să facă o siestă, căci nu este prea robustă. Câteodată, domnișoară Bell îți voi cere să te așezi la pian pentru mine și pentru invitații mei. Sper că ești de acord. Există un pian minunat cu coadă în sala de muzică și Gizelela posedă un altul pentru a se exercita. Și acum ai întrebări să-mi pui?

- Voi avea dreptul să-mi fac prieteni personali, **senhor**?

- Bineînțeles, cu condiția să fie oameni cunoscuți de mine. Atâta timp cât vei locui aici, te vei afla sub răspunderea mea. Și chiar pe insulă portugheză s-a întâmplat ca o fată tânără să comită o greșală de conduită.

- Din cauza unui bărbat, vrei să spunei?

- Exact.

— Dar eu sunt serioasă, Dom Duarte, protestă sec Rosary.

— Ca portughez, cunosc oamenii țării mele, **senhorita**. Sincer vorbind aș fi preferat pentru Gizela o persoană mai în vârstă și mai puțin drăguță. Vei deveni centrul interesului bărbăților din Vozes do Mar. Sunt sigur că nu mă înșel că Dacio Cortez s-a arătat deja foarte curtenitor.

Timp de o secundă Rosary visă să poată să-i răspundă acestui arrogant personaj că avea intenția să facă ce vrea cu timpul ei liber. Dorea să-și facă prieteni și chiar să primească complimente, de ce nu? Întâlnind privirea severă a lui Dom Duarte ea preferă să tacă. N-ar fi ezitat s-o trimită înapoi în Anglia dacă s-ar fi opus voinței lui. Acest gen de om avea obiceiul să domnească ca stăpân necontestat peste toate femeile trăind sub acoperișul lui. Era vorba de o atitudine totodată protectoare și dominatoare.

— Ce voiai să spui? spuse el ridicând în mod ironic o sprânceană și prefăcându-se politicos.

— Că nu trebuie să fiu prea entuziastă în prietenii mele, așa-i **senhor**? răspunse ea pe același ton.

— Te sfătuiesc într-adevăr.

— Dar pentru că dumneavoastră ați trimis-o pe **senhorita** Cortez să mă aștepte la Lisabona, nu veți avea, fără nici o îndoială, nici o obiecție

ca s-o frecventez atât pe ea cât și pe fratele ei.

— Intrucât locuiesc lângă palat, ești autorizată să te împrietenești cu ei. Doresc de asemenea, să nu te văd singură cu străini.

— Eu însămi sunt o străină, **senhor**, sunt englezoaică și foarte diferită de portugheze.

— O știu bine. Te rog doar să-ți supraveghezi puțin comportamentul pentru a nu te distinge prea mult de femeile insulei. O să uimești deja suficient prin prezența dumitale oamenii care n-au călătorit niciodată. Înțelegi?

— Da, înțeleg. Trebuie să mă comport ca o Sainte-Nitouche, îi răspunse ea. Trebuie să urmez legile dumneavoastră și să fiu la dispoziția dumneavoastră pentru a vă distra invitații.

O tăcere grea de amenințări se lăsă, după ce rosti aceste cuvinte îndrăznețe. Rosary se simțea deja alungată din Vozes do Mar de degetele de oțel pe care le vedea crispându-se sub efortul nemulțumirii. Pentru a termina, Dom Duarte dădu din umeri. Părea că nu ține cont de replica tinerei fete, ca și cum ar fi fost sigur că va reuși să-i domesticească limba.

— Bine, te păstrez de probă, declară el. Voi scrie imediat bunicului dumitale, pentru a-i expune acordul la care am ajuns și să-l asigur că ești aici sub protecția mea.

— Foarte bine, **senhor**.

Rosary își înăbuși un surâs, gândindu-se la reacția lui Courland. Va râde în hohote când

va descoperi cu ce fel de personaj avea de-a face nepoata lui. Era genul de om pe care independența ei o împingea fie să-l evite, fie să-l combată. Cât o să se amuze scumpul ei bunic! Dom Duarte de Monteiro Ardo o luase sub aripa lui ocrotitoare pe Rosary, o creatură arzătoare și gata să-și apere drepturile. În viitoarele săptămâni, se prevedeau hărțuiri.

Rosary se ridică, bănuind că întrevederea a luat sfârșit. Ea îl urmă pe Dom Duarte care se îndreptă spre ușă și o deschise. Timp de câteva secunde, când fu lângă el, putu să-i aprecieze din plin talia înaltă, aerul dominator și farmecul straniu care emana din surășul lui sever.

— Sunt sigur că ne vom înțelege, domnișoară Bell, spuse el privind-o. O vei întâlni desigur pe Gizela în salonul de muzică, în bibliotecă sau în grădină. Ar trebui să deveniți prietene amândouă. Și dacă vei avea vreo problemă nu ezita să faci apel la mine. Nu sunt un tiran auster și cu care nu poți discuta, să știi!

Rosary se abținu să reacționeze la această remarcă. Se întrebă dacă nu este cazul să se incline înainte de a se despărți de duce. Când își ridică ochii spre el, notă o însemnată schimbare de expresie.

— Văd că opinia dumitale este deja formată, domnișoară Bell. Ești convinsă că trăiesc încă în secolul 19 cu concepțiile mele, cu felul meu de a-mi conduce fata, casa și această

insulă. Ei bine, **senhorita**, fata mea este portugheză. Nu-i umple capul cu ideile dumitale moderne, în special cele referitoare la femei. Sunt convins că femeile văd lumea prin emoțiile lor. Dacă le-am lăsa s-o facă, peste tot n-ar mai fi decât castele de carton sau alte fantezii ca Disneyland.

— Și ce dacă, **senhor**, replică Rosary cu un aer fals nevinovat. N-ar fi mai bine decât să fie război?

— Crezi într-adevăr că femeile se opun războaielor? ripostă Dom Duarte cu o voce insinuantă.

— Natural! strigă Rosary. Ele îl detestă.

— Ești desigur foarte tânără pentru a susține un astfel de lucru, declară Dom Duarte cu un surâs ușor. Ele transformă în război cea mai mică întâlnire cu un bărbat. Se înarmează cu mătăsurii, cu parfum și cu puterea lor cea mai redutabilă... seducția.

După aceste cuvinte Dom Duarte își lipi călcăiele, se inclină puțin și se retrase în interiorul biroului lui. Ușa se închise.

Rosary se regăsi singură în marel hol din marmură, unde se mișcau ventilatoarele.

O rugase să se ducă în salonul de muzică sau în bibliotecă, dar neglijase să-i indice direcția. Întrucât nu era nimeni, nu se putea informa. Își privi ceasul și constată că după-amiaza era pe sfârșite. Decise deci să se ducă mai bine în camera ei și să-și desfacă lucrurile.

Urcând somptuoasa scară de marmură cu balustrada de fier forjat, se extazie în fața corului care o înconjura. Pentru un palat mic această construcție i se părea imensă, cu coloanele ei înalte care susțineau trei galerii ce deserveau fiecare diferite camere. Culoare ciudate duceau la câteva trepte care se opreau în fața unei uși misterioase...

Ajunsa în apartamentul ei Rosary își scoase pantofii și merse în ciorapi pe mocheta groasă. Își aranjă rochiile, fustele, ansamblul cu pantaloni și cele două rochii de seară într-un șifonier adânc. Ezitase să și le ia pe ultimele două și acum mângâind mătasea se felicita că a avut această idee. Patronul ei își manifestase intenția să-o facă să cânte pentru prietenii lui cu ocazia recepțiilor pe care le dădea.

Rosary își așeză lenjeria într-un sertar mare și surâse gândindu-se la imaginea pe care și-o făcuse despre Dom Duarte în timpul drumului în avion. Crezuse întotdeauna că portughezii sunt îndesați și scunzi cu farmecul banal pe care-l dau un păr negru și un ten măsliniu, într-un cuvânt farmecul latin tradițional. Așa și-l imaginase pe patronul ei. Credea că are o soție și că era puțin interesat de educația tinerei fete.

Cât de diferită a fost realitatea!

Intrând în baie, Rosary nu-și putu reține o exclamație. De la mirare trecu repede la ululă. Camera era în întregime acoperită cu

plăci de faianță: unele prezentau simple motive decorative, altele sirene, cai de mare, vapoare sau cochilii. Era vorba de o sală de baie extraordinară și plină de fantezie. Căda, bleu pal, necrezut de luxoasă adresa o invitație irezistibilă călătorului obosit. Rosary nu se mai gândea decât să se scufunde într-o apă proaspătă și parfumată.

Deschise robinetele și vărsă sărurile de baie pe care le adusese, neatîngând produsele scumpe aliniate pe etajere de sticlă. După ce-și scoase hainele se întrebă ce toaletă trebuia să aleagă pentru seară. Oare se îmbrăcau foarte elegant pentru cină la palat? Rosary fu incapabilă să și-l imagineze pe Dom Duarte altfel decât cu un costum solemn. Era genul de om care nu se înclina niciodată decât pentru un simplu gest de politețe; genul de om care apărea totdeauna îmbrăcat foarte elegant și se comporta cu rigiditate. Nu și-l putea închipui cu părul zburlit și cu atât mai puțin cuprins de pasiune. Gizela era fără îndoială fructul unei căsătorii aranjate. Cu o mică ridicătură din umeri Rosary optă pentru o rochie de șantung deschis cu un model simplu, dar cu mâneci lungi. Trandafirii argintii erau brodați pe manșete. Da, această rochie va fi potrivită, decise ea, cu o lucrare malițioasă în ochi. Nu era atât de rafinată cum ar fi dorit Excelența Sa, dar lungimea foarte pudică va primi totuși aprobarea lui.

Rosary puse rochia la piciorul patului și se întoarse în sala de baie. Se lungi în apa delicioasă și se abandonă cu capul sprijinit pe o pernă de cauciuc. Nici chiar în visele ei cele mai nebunești nu s-ar fi imaginat profesoară într-un palat. Și totuși ea era aici, în cada cea mai fantastică, legănată de cântatul greierilor în timp ce se lăsa noaptea și soarele roșiatic dispărea la vest.

Totul era frumusețe la Vozeș do Mar, inclusiv numele. El însemna „Vocile mării”. Numele era deja muzică și... ușa sălii de baie se deschise brusc și Rosary deschise ochii, smulșă din visul ei. Pe jumătate ascunsă în apa albăstrie, ea semăna cu o sirenă, cu părul ei blond, ridicat în formă de coroană pe cap.

Invadatorul și ea se priviră câteva minute în tăcere, apoi amândouă exclamară în același timp:

— Ești Gizela!

— Sunteți domnișoara Bell!

Izbucniră în râs. Deodată micuța figură a Gizelei deveni gravă. Cu pomeți înalți, bărbie ovală, sprâncenele foarte negre sub care strălucea o privire puțin oblică, Gizela avea un aer oriental. Rosary se gândi imediat că acești ochi vor fi peste câțiva ani, cei ai unei seducătoare.

— Voiam să te cunosc, declară Rosary, dar aș fi preferat circumstanțe mai demne pentru mine.

— Dăci m-a sfătuit să vin să vă văd. Mi-a spus că risc să am o surpriză.

— Bineînțeles! Ca și tatăl tău te așteptai să găsești o femeie ținând un bici într-o mână și codul manierelor bune în cealaltă. Și eu n-am nici măcar o haină pe mine!

— Eu... vă voi aștepta alături...

— Mai ales să nu fugi, îi recomandă Rosary. Vin și eu imediat și vom vorbi puțin.

— Da, senhorita.

Copilul dispăru în cameră, închizând ușa acoperită de o oglindă. Rosary lăsa apa să se scurgă și se limpezii sub duș. Diversele oglinzi îi ofereau spectacolul corpului ei svelt și palid, al picioarelor lungi, bine făcute. Consacrându-se studiului muzicii și al limbilor în toți acești ultimi ani, fusese curtată de mai mulți studenți. Erick Stornheim, un compozitor austriac, puțin mai în vârstă decât ceilalți, îi făcuse o curte mai susținută.

În timp ce se ștergea cu un prosop moale, își aminti de ultima oară când îl văzuse în salonul bunicului ei. Îi simți din nou privirea albastră când intrase revenind de la cursuri, cu cărțile sub braț, cu părul ei zburlit căzut pe umeri și picioarele mult descoperite de fusta scurtă. Fără să pronunțe o vorbă, Erick a întins mâna și i-a mângâiat părul.

— Ai devenit minunată, *liebchen*, îi spusese el. Nu mai ești școlărița pe care am cunoscut-o.

Rosary își întoarse privirea de la imaginea din oglindă și-și îmbrăcă lenjeria de corp, meditănd asupra bărbaților și a pasiunilor lor. Nu

știa nimic despre violența dorinței masculine și câteodată îi era foarte teamă. După ce-și îmbracă lenjeria fină, își privea încă o dată silueta perfectă și se jură să se conserve până nu va iubi un bărbat la nebunie.

Își înnodă cordonul de la capot și o regăsi pe Gizela care, în picioare, lângă ușa balconului, contempla apusul soarelui. Se întoarse, auzind-o pe Rosary intrând. Un surâs ezitant îi flutură pe buze.

— Oare tatăl meu vă permite să rămâneți ? se interesă ea.

— Ți-ar place să rămân ? întrebă Rosary în loc de răspuns.

Își scoase agrafele care-i țineau părul și îl perie cu grijă. Acesta-i căzu ca o perdea pe umeri dându-i un aer foarte tânăr și se simți mai puțin sigură pe ea decât părea. Știa că nu avea de așteptat nici un sprijin din partea **senhorei** de Ardo. Iar în ceea ce-l privea pe Dom Duarte nu va face nimic pentru a-i ușura viața la palat. În costumele lui de catifea, era un bărbat de oțel. Avea desigur un oarecare farmec, un farmec straniu, pe care-l acorda celor care-l plăceau. Ori Rosary avusese îndrăzneala să-i țină piept și să-și apere libertatea de acțiune și de gânduri.

— Aici nu contează decât voința tatălui meu, declară Gizela.

— Ți-a permis totuși să-ți părăsești pensio-nul. Și ți-a acordat dreptul de a fi educată aici,

la palat. Ești decepționată să mă ai ca profesoară, Gizela ?

— Nu știu încă.

Copilul se uita cu uimire neascunsă la părul blond al interlocutoarei ei.

— Este într-adevăr părul dumneavoastră ? întrebă ea cu sinceritatea tipică a tinereții. Una din profesoarele mele de la pension și-l vopsea.

— Îți jur că al meu este într-adevăr blond.

Rosary ieși pe balcon și respiră aerul din plin. În întunericul unde străluceau câteva stele aurite, parfumurile păreau mai îmbătătoare ca ziua.

— Iasomie, murmură ea visătoare, parfumul celor o mie și una de nopți. Înțeleg Gizela de ce n-ai putut suporta să trăiești departe de această insulă. O iubești, nu-i așa ?

— M-am născut aici, ca și mama, ca și bunica. Există sânge arab în familia mamei mele. În trecut, arabii au ocupat insula și unele femei au trebuit să intre în haremii lor. Au fost eliberate când au revenit portughezii. Gizela suspină. În picioare, lângă Gizela pe balcon, Rosary își lăsă imaginația să hoinărească.

— Viața era probabil pasionantă în acele timpuri, continuă ea cu o voce vibrantă. Existau cavaleri în armură și pirăți, seniori arabi și femei voalate în întregime, cărora nu li se vedeau decât ochii.

Rosary o asculta surâzând.

— Când vom începe lecțiile vom studia opere și balet. Sunt sigură că te vor interesa.

— Tatăl meu v-a autorizat atunci să rămâneți ?

— M-a angajat de probă pentru șase săptămâni. Dispun de acest răgaz pentru a dovedi că sunt o profesoară bună și, dacă nu-l satisfac, mă va concedia.

Gizela nu spuse nimic. Ea atinse delicat o corolă albă care se strecurase între spiralele de fier forjat ale balconului. Cu ochii pe jumătate închiși Rosary se abandona brizei ce se juca cu părul ei și-l umfla mănecile capotului.

Insula părea foarte departe de lumea modernă. Ca și în trecut, ea era guvernată de un senior în costum alb strălucitor aproape ca o armură antică.

— V-ați simțit prost cu tatăl meu ? se interesă Gizela, care simțea și ea probabil o oarecare timiditate când se găsea în fața lui.

— Deloc, răspunse repede Rosary. Am discutat despre educația ta, de timpul liber pe care-l vom petrece împreună și de timpul rezervat siestei tale. Dacă reușim să ne înțelegem, tatăl tău nu va avea nici un motiv să se arate nemulțumit. Pentru ca o instrucție să-și arate roadele, trebuie ca un profesor și elevul lui să se înțeleagă. Părinții nu trebuie să se amestece, chiar dacă profesorul nu le prea place lor...

— Oare dumneavoastră îi displăceți tatălui meu ?

— Noli..

Rosary se întrerupse ezitând și reluă :

— Poți să-mi spui pe nume, Gizela, n-ar fi mai simpatic ?

— Nu vă cunosc prănumele !

— Mă cheamă Rosary.

— Ce nume romantic !

— Și Gizela. Este demn de o legendă frumoasă. Există de altfel un balet al cărui titlu este **Gisèle**. Vei vedea. Este minunat.

Gizela dădu din umeri și se întoarse în cameră. Se uită la rochia așezată pe pat cu un aer dezaprobat.

— Mătușa Azinha ar prefera să fii discretă și rezervată. Dacă te faci prea frumoasă, ea o să creadă că vrei să-l seduci pe tata.

— Ce idee !

Rosary încrunță sprâncenele și se întrebă deodată dacă n-ar trebui să aleagă o altă rochie.

— Mătușa Azinha nu se opune recăsătoririi tatălui meu, reluă Gizela. Dar ea dorește ca el să se căsătorească cu o portugheză de rangul lui.

Rosary îi aruncă tovarășei ei o privire amuzată. Se abținu totuși să-i spună ceea ce gândea în sinea ei.

„Chiar dacă aș fi o ducesă, draga mea, nu mi-ar trebui tatăl tău și nici el nu m-ar dori.

‘‘I-am fost învățată să idolatrizez pe bărbatul care-mi va deveni soț. Aveți aici o concepție despre căsătorie care diferă considerabil de cea din țara mea. La voi bărbatul este stăpânul. La mine femeia este egala lui. Ea spune și face ceea ce-i place...’’

Rosary strânse rochia de mătase și cu regret, o puse în șifonier. Scoase apoi o rochie bej, mult mai simplă, împodobită cu un guler bleumarin.

Conflictele vor fi inevitabile în viitor cu Dom Duarte. Rosary dorea cel puțin să evite să se opună stăpânei casei, va fi întotdeauna un punct câștigat. Era mai bine să nu-și facă o dușmancă.

– După părerea ta această rochie merge mai bine ? o întreabă ea pe Gizela. Este pentru prima dată când ocup un post într-o casă portugheză și n-ai vrea să comit o gafă.

– Îmbrăcată astfel, vei trece mai neobservată, gândi copilul. Nu ți se pare ciudat să trăiești aici, Rosary ?

– Ciudat, dar interesant. Sunt nerăbdătoare să descopăr insula în tovărășia ta. Sunt sigură că este minunată. Și visez să mă abandonez în întregime soarelui ei, istoriei, muzicii ei populare. Vreau să cunosc totul și să mă simt mai puțin străină.

Privirea lui Rosary se pierdu un moment în depărtare în timp ce-și ținea rochia care-i va da un mic aer de guvernantă în ochii patro-nului ei și a mătușii lui.

– Cred că am poftă să fiu adoptată, declară ea.

– Atunci va trebui să te conformezi uzanțelor, afirmă Gizela foarte serios. Portughezii au stabilit numeroase reguli cărora femeile trebuie să li se supună.

– Care, de exemplu ?

Rosary se instalează într-un fotoliu de răchită. Avea o expresie ușor amuzată, dar știa că trebuie să se supună până la un anumit punct exigențelor mentalității acestei țări. Dacă le-ar ignora, sub pretext că le găsește demodate, niciodată nu se va putea integra populației insulei.

– Cea mai importantă dintre toate regulile interzice tinerelor fete să aibă prieteni bărbați. Nu poți vedea decât pe bărbatul care ți-a fost ales ca viitor soț. Deseori tatăl ține ca perechea să aibă o însoțitoare pentru a evita abateri de conduită. Apoi după ce femeia s-a căsătorit, bărbatul devine stăpânul ei.

– Este incântător ! ironiză Rosary. Portughezii pot fi foarte seducători, dar voi fi foarte atentă să nu mă îndrăgostesc de unul din ei.

– Dragostea nu depinde de voința noastră, obiectă Gizela.

– Ce știi tu ? Ai ieșit tocmai din pension la momentul potrivit, tatăl tău îți va alege un soț fără a te consulta.

Gizela râse un pic.

– Majoritatea portughezilor se îndrăgostesc de tânărul care le este prezentat.

— Încearcă mai ales să se convingă, că-l iubesc, rectifică Rosary. Întrucât sunt obligate să se căsătorească cu el, este mai bine ca el să le placă ! Câți ani ai exact, Gizela ?

— În curând cincisprezece. Unele fete din insulă se mărită la vârsta mea.

— Nu cred că tatăl tău are deja intenția să te mărite, afirmă Rosary. Și acum trebuie să mă pregătesc pentru cină. lei masa cu noi ?

— Da, și am voie să rămân apoi încă o jumătate de oră, explică amabil Gizela. Tatăl meu mă tratează de când m-am întors de la pension aproape ca pe-o adultă.

— Cu atât mai bine, o să-mi ții tovărășie ! spuse Rosary, căreia îi fusese teamă că va petrece niște seri plictisitoare. Sunt încântată.

Gizela se înroși examinându-și interlocutoarea.

— Nu ești deloc ca Lola, declară ea. Ea preferă să rămână singură cu tata.

Rosary nu manifestă nici o surpriză, auzind aceste cuvinte, căci își făcuse deja propria ei opinie. Viața portugheză nu-și putuse ascunde interesul pentru guvernatorul insulei. Ea nu-și putuse nici măcar disimula satisfacția la ideea că Rosary nu va corespunde pentru postul oferit de Dom Duarte. În prezent aflate, probabil de la fratele ei, că englezoaica cu părul blond rămânea pentru cel puțin șase săptămâ-

CAPITOLUL 3

Rosary trăia deja de două săptămâni la palat și în fiecare dimineață, se mai minuna de îndată ce deschidea ochii. Soarele lumina camera întinzându-se ca un voal de aur deasupra patului ei. O tânără servitoare îi aducea micul dejun. Venind din ceața engleză, Rosary vroia să profite la maximum de lumină și căldură, așa că-și lua micul dejun pe balcon. Se grăbea să se bronzeze cât mai repede.

Balconul ei domina partea cea mai veche a grădinilor. Lotuși străluceau în cupa întunecată a frunzelor lor. În depărtare se înălțau vârfurile unei Portugalii mai puțin romantice și cu un climat mai riguros, acela al continentului. Aici, la Vozes do Mar domnea o vară eternă. Toată viața Rosary visase să găsească un astfel de paradis unde natura rămăsese intactă. Zgomotul, poluarea, clădirile din beton nu mai erau pe această insulă decât o amintire urâtă.

Viața se scurgea blând, în mod agreabil. Orele cele mai calde, ale după amiezii îi cu-

funda pe oameni, într-o toropeală lunguroasă. În spatele jaluzelelor închise, bărbați și femei își făceau siesta.

Rosary se servi cu plăcere cu a doua ceașcă de ceai. Se îmbrăcase cu o fustă cafenie și cu o bluză albă imaculată. O brățară de argint, foarte discretă îi împodobește încheietura mâinii. O bareț îi reținea părul pe ceafă. Rosary se căznea cât putea să coincidă cu imaginea pe care patronul și mătușa lui și-o făceau despre profesorul Gizelei. Doar în momentul siestei, când fetița se odihnea, își permitea să-și elibereze părul și adevărata ei fire. Cobora până la plaja care se găsea la capătul grădinii în terase. Acolo își dădea frâu liber, înotând, explorând cavitățile stâncoase, alergând cu picioarele goale în nisip.

Chiar dacă Dom Duarte știa unde își petrecea ea orele rezervate siestei, nu-i spusese niciodată. Dacă dezaproba acest comportament, cu atât mai bine! Rosary avea nevoie să rupă cu rutina măcar o dată pe zi și era momentul ideal. După o dimineață de lucru, Gizela nu dorea decât să se închidă în răcoarea camerei ei.

De îndată ce-și termină micul dejun Rosary ieși, luând-o de-a lungul coridorului care ducea la scară. Își ținea lecțiile într-un birou situat la capătul holului. O mică rotondă se afla între cele două uși cu geamuri, mobilată cu un pian și cu un taburet capitonat de două

locuri. Pe masă se îngărmădeau partiturile. Majoritatea fusese adunate de mama Gizelei care o primea câteodată pe când trăia, pe prietena ei, pe cântăreța Irena Marcos.

Aceasta mai onora palatul cu vizitele ei, îi spusese Gizela, și frumusețea ei îi egala mînuna vocea de soprană.

Rosary își amintea vag de ea, căci rmase cursurile bunicului ei. Își amintea o zeiță cu păr negru, care o gratificase cu un surăs deosebit. Acum, Rosary devenise și ea o femeie și dacă ar întâlni-o din nou pe Irena Marcos raporturile lor ar fi diferite. În prezent, puteau amîndouă să pretindă să provoace interesul băbaților.

Rosary intră în birou. Gizela nu coborâse încă. Deoarece era devreme, tânăra fată se lăsa tentată de o mică plimbare în așteptarea elevei ei.

~ Hoinări de-a lungul aleilor unde grădinarii se agitaseră deja îngrijind peluzele și straturile cu flori strălucitoare. Păsări zburau în jur cântând. Deodată Rosary se opri și se retrase în umbra unui copac. O siluetă înaltă, în costum gri deschis avansa în direcția ei. Spera să treacă neobservată, dar privirea ochilor negri se opri asupra ei.

— Bună ziua, domnișoară Bell!

Dom Duarte își înclină capul în chip de salut și ea fu obligată să se smulgă frunzișului protector pentru a se îndrepta spre el.

— Ești foarte matinală, ca întotdeauna. Energia dumitale este uimitoare. Te-aș sfătui totuși să nu abuzezi de forțele dumitale atâta vreme cât nu ești obișnuită cu acest climat.

Își dădu seama imediat la ce făcea aluzie. Îi reproșă că nu-și face siesta. Ca de fiecare dată când discuta cu el Rosary simțea că o cuprinde o revoltă.

— Sunt atât de interesată de tot ce există în această insulă, încât nu simt oboseala, replică ea.

— Cu atât mai bine. Sunt fericit să știu că nu te plictisești.

Dom Duarte stătea în fața ei, sigur de el ca de obicei, cu umerii drepti ca și când ar fi purtat o capă... O expresie de noblețe veșnică emana din trăsăturile lui mândre.

Rosary îi simți privirea asupra ei timp de o secundă și se întrebă dacă o văzuse în costum de baie, cu părul muiat și în dezordine. Pentru un bărbat care nu apărea totdeauna decât impecabil îmbrăcat, vederea unei femei neglijente probabil că i se părea respingătoare.

— Sper ca fata mea să fie o elevă foarte bună, declară el. De câtuș de timp este mai puțin serioasă. Mătușa mea mi-a spus că vă aude râzând pe amândouă.

— Este exact, **senhor**. Și totuși nu ne pierdem timpul. Am început deja piesele lui Molière și veți admite...

O lucire ascunsă de amuzament se aprinse în ochii lui. Dom Duarte ridică mâna pentru a o întrerupe pe Rosary.

— Admit, Molière este foarte interesant. Admit că am procurat fetei mele o profesoară de o inteligență excepțională.

— Mulțumesc **senhor**, răspunse Rosary, desul de crispată.

Dom Duarte își bătea joc de ea. Bărbații din țara lui nu admirau deloc calitățile intelectuale ale unei femei.

— Nu caut să-mi impun gustul Gizelei, explică ea, dar constat cu plăcere că-i place să citească aceste piese. Este foarte coaptă pentru vârsta ei și...

— O știu, domnișoară Bell. Ah, iată mașina mea ! Vă doresc o zi bună.

Șoferul adusese elegantul automobil la capătul aleii și foarte distins, Dom Duarte trecu la volan. Privindu-l, Rosary își inchipui pe unul din iluștrii lui strămoși urcându-se pe cal. Nu-l văzuse niciodată pe Dom Duarte pe cal. Cred că ar fi un spectacol frumos își spunea ea, curios sedusă de această idee.

El se îndepărtă repede și Rosary se întoarse spre palat. Surprinsă de răcoarea răspândită de ventilatoarele din hol, își dădu seama că avea obraji înfierbântați. Ea rămase un moment în loc, cu fața în mâini, fără să-și dea seama că un bărbat sprijinit de rampa scării o privea cu curiozitate.

— Nu aveți aerul că sunteți în apele dum-neavoastră, **senhorita** ! spuse Dacio pe un ton ironic. Eminențul nostru guvernator v-a făcut oare un reproș sau un compliment ?

Rosary ridică spre el o privire confuză. Dacio aproape că nu se înșela. Într-adevăr se gândea la Dom Duarte.

— Dom Duarte are un talent deosebit, de-clară ea. Fără să miște un singur mușchi de pe față, îți face impresia că e gata să se a-runce peste tine.

— Pentru a îmbrățișa ori a lovi ? —

— Nu... pentru a îmbrățișa în orice caz nu, replică ea cu vioiciune, chiar cu prea multă. De altfel aș prefera mai degrabă să-l am ca dușman decât ca prieten. Oh, recunosc că nu-i lipsește farmecul, dar nu invidiez femeile care... care-l iubesc.

— Este înfricoșător, nu-i așa ?

— Enervant, vrei să spui ! Dacio, ai cunos-cut-o pe mama Gizelei ?

Tânărul artist dădu din capul cu bucele ne-gre destul de lungi, pe care le lăsa într-o ne-glijență studiată cu grijă. Coborî treptele pen-tru a se apropia de interlocutoarea lui.

— Vino cu mine, o să-ți arăt portretul ei. Deoarece Rosary ezita o luă de mână și o trase către scară.

— Numai cinci minute și apoi curiozitatea îți va fi satisfăcută.

— Era frumoasă ? Il întrebă tânăra fată ur-mându-l.

Se simțea deodată aproape exaltată. Des-coperind fața femeii care împărțise viața lui Dom Duarte va deține o cheie pentru a-i cu-noaște mai bine personalitatea puternică.

Dacio o făcuse să treacă pe sub o arcadă și pătrunseră în sfârșit într-o galerie de tablo-uri. În fața ei nu se aflau decât pânze de toate mărimile, mici, mari, enorme, care acopereau toți pereții. Majoritatea se aflau în rame vechi, luxoase, din lemn sculptat și aurit. Ici și colo câteva locuri erau goale, tablourile fiind așe-zate de Dacio pe o masă în centrul galeriei, unde se ocupa de restaurarea lor.

— Oh ! mi-ar trebui ore ca să admir aceste minunății !

Rosary privi încântată în jurul ei.

— Câți ani au fost necesari ca să reunești o colecție atât de importantă ?

Ridicând capul ea descoperi un plafon din sticlă turcoaz, care învăluia galeria într-un fel de atmosferă marină.

— Unele din aceste tablouri nu au valoare, explică Dacio, altele au din contră o mare va-loare. Dom Duarte se pricepe. Mi-a cerut să le restaurez doar pe cele care merită. Restul va fi dus în pod. Se gândește că galeria nu va avea decât de câștigat dacă cele mai bune piese putând fi puse în valoare.

— Este adevărat, fu de acord Rosary, apoi răsă încet. Pe de altă parte nu vei mai avea impresia că ești invitat la o pasionantă vână-

toare de comori, când vei intra aici. Și acum, Dacio, arată-mi femeia pe care a iubit-o.

Dacio o studie un moment pe tânăra fată. Lumina albastruie îi nuanța părul, îi transforma strălucirea ochilor, îi umbrea gâtul și bluza albă.

— Cât ești de romantică, **senhorita** ! Crezi că un bărbat se însoară întotdeauna din dragoste ?

— Fiind englezoaică o cred, afirmă ea, studiind un buchet de flori pictat cu grația folosită în secolul trecut. Știu totodată că mariajele aranjate sunt obișnuite în Portugalia. Căsătoria **senhorului** era una dintre astea, Dacio ?

— Vino și vei judeca singură.

Luând-o de încheietura mâinii o trase spre masă și îi arătă o pânză la care lucra. Rosary văzu la început o rochie de catifea de un roșu închis care lăsa să se zărească niște minunați pantofi de saten împodobiți de trandafiri de culoarea perlei. Apoi privirea i se opri pe mâinile puțin grase încrucișate pe catifea și încărcate cu inele, apoi pe gâtul fragil care ieșea din decolteul ascuțit și la urmă pe ovalul feței, foarte inteligentă, acoperit de o masă de păr negru strălucitor.

— Isabela de Montequiero Ardo, anunță Dacio cu emfază. Era frumoasă, desigur, dar prea exotică, după gustul meu.

— Superbă, murmură Rosary pentru ea însăși.

— Privește-ți colierul de rubine, sugerează Dacio. Știa că această culoare îi punea în valoa-

re tenul. Este ciudat. Are aerul senzual, dar am impresia că era tot atât de rece ca și marmura.

— În acest caz, replică Rosary, perechea era perfect asortată.

— Il găsești rece pe guvernator ? se miră Dacio. Se stăpânește perfect, dar asta nu dovedește nimic. Unii vulcani nu sunt oare acoperiți cu gheață ?

— Il cunoști mai bine ca mine, răspunse ea și se aplecă pentru a studia trăsăturile Isabelei.

În ochii celei care se măritase cu orgoliosul duce, ea citi dragostea bijuteriilor și a toaletelor somptuoase. Și ce dorea bărbatul în schimb ? Un fiu, fără îndoială. Singurul lor copil era din păcate o fată.

— Cum a murit ?

Ce soartă crudă a făcut să dispară atât de tânără o femeie atât de frumoasă ?

— Într-un mod tragic.

Dacio aruncă o privire spre intrarea galelei și continuă apoi cu o voce înecată :

— Gizela nu este poate la curent. Mama ei a pierit într-un accident. Dom Duarte și ea călăreau des. Într-o zi, au plecat împreună foarte devreme, dar la întoarcere Isabela călărea ca o furie, dând pîteni și biciindu-și calul până la sânge. Întrând în grajd calul începu să așvârle din copite. Isabela s-a lovit cu capul de arcada de piatră, apoi a căzut, și calul a călcat-o în picioare. Dom Duarte a coborât imediat după cal, dar era prea târziu. A mai su-

prăvăluit zece minute, dar când a venit doctorul nu mai respira.

— **Că** poveste teribilă ! Dom Duarte probabil că-și reproșează și azi cearta care provocase moartea soției lui, se gândi Rosary. Probabil că fusese o femeie violentă, pentru a-și revărsa mânia pe un cal inocent !

Un frison rece o cuprinsese pe Rosary. Ea își imagina sângele, nebunia, toate detaliile, pe care Dacio avusese delicatețea să nu le evoce.

— Sper că Gizela nu știe totul, declară ea. Și totuși **senhora** de Ardo mi-a spus, că, după moartea mamei ei, ea a fugit de acasă și că s-a îmbolnăvit.

— Asta nu înseamnă că ea cunoaște toată povestea, obiectă Dacio.

Ultându-se la portret, Rosary se gândi la Dom Duarte ; acest accident desigur că îl obseda. El fusese primul care ingenuchiase lângă Isabela, constatând neputincios devastarea frumuseții ei.

— Ce faci cu acest portret ? întrebă Rosary.

— Il curăț, explică Dacio. Era agățat în marele salon, dar, de la accident, Dom Duarte l-a pus în fundul galeriei. Suferea desigur să-l aibă tot timpul sub ochi. Este poate mai bine pentru Gizela. Anul trecut când i s-a părut că s-a restabilit, el a trimis-o într-un pension, dar n-a vrut să rămână.

O fixă pe Rosary cu intensitate.

— Eu sunt încântat. Fără întoarcerea Gizelei, n-aș fi beneficiat de prezența dumitale.

Părul dumitale blond luminează acest auster palat.

— **Palacete** este încântător, protestă Rosary. Că artist ar trebui să-l simți mai mult ca mine.

— Simțul meu artistic, **senhorita**, se orientează de preferință către ceea ce trăiește. Pentru mine nimic n-are mai mult farmec decât o femeie frumoasă.

Un surâs îi apărui pe buze.

— N-am crezut niciodată că o profesoară ar putea fi o persoană așa de drăguță. Dar poate că nu accepți complimentele ?

— Ba da, dimpotrivă ! Bunicul meu are idei foarte largi și el m-a crescut. A fost strict doar într-o singură privință :

— Care ? Nu ți-a dat voie să ai prieteni bărbați ?

— Prieteni, da, spuse ea pe un ton echivoc.

— Mă pui în gardă ?

Vorbind, Dacio își deplasase degetele de-a lungul mesei și mâna lui o atinse pe cea a Rosaryei.

— Aș fi deosebit de flatat. Mi-ar fi groază ca o tânără femeie să se simtă în securitate lângă mine.

Trăgându-și mâinile, Rosary declară :

— Portughezii nu sunt modești !

— Sunt conștienți că sunt bărbați !

— Dumneata ești un bărbat, Dacio, nu mă îndoiesc nici o clipă !

Se îndepărtă de el, mergând de-a îndărăteala în galerie cu o lumină atât de deosebită.

Pe buzele ei rătăcea un surâs. Dă, Dacio era plin de farmec și Rosary nu era o femeie care s-o nege.

El o ajunse din doi pași și-i aruncă o privire jumătate provocatoare, jumătate scrutătoare.

— Ești oare un iceberg ? Mi s-au spus multe rele despre englezoaice, dar te previn ! Soarele nostru nu va întârzia să te topească, cu atât mai mult cu cât se aliază cu muzica și cu vinul nostru. Pot să te invit la **festa** ? Am un prieten care se însoară în curând și dă o mare recepție unde se va mânca, se va bea și se va dansa. Vrei să vii ?

— Deoarece locuiesc la Dom Duarte, va trebui să-i cer voie.

— Atunci vei veni, afirmă Dacio pe un ton vesel.

O șuviță căzu pe fruntea lui măslinie, mărindu-i farmecul.

— Va fi obligatoriu de acord, căci eu nu sunt un străin pentru el. De altfel și Lola va lua parte.

— Mă bucur dinainte ! spuse Rosary.

Ea se opri la capătul galeriei și mai declară :

— Voi veni cu plăcere. Când va fi ?

— Sâmbătă, pe opt. Toți ceilalți bărbați vor fi geloși pe mine !

— Trebuie să mă duc să-mi țin cursurile, afirmă Rosary, repede, studiind figura radioasă a interlocutorului ei.

În timp ce se separa de el, **senhora** de Ardo tocmai trecea pe acolo. Făcându-se că nu observă privirea ei dezaprobatoare, Rosary îi spusese bună ziua.

— **Senhorita**, aș vrea să-ți vorbesc, răspunse ea sec.

Rosary se imobiliză, privind-o interogator, dar politicoasă, pe mătușa lui Dom Duarte.

Aceasta se îndreptă spre ea, îi privi ținuta, coafura și machiajul ușor.

— În acest palat, domnișoară Bell, salariații nu sunt autorizați să rădă împreună în mod familiar. Pe de altă parte, eu nu aprob ca o fată tânără să se fardeze. În viitor te rog să-l lași pe **senhor** Cortez să lucreze și te rog să te duci imediat să-ți ștergi rujul.

Cu ochii măriți, Rosary părea că nu înțelegea c. auzise.

— Poftim, **senhora** ?

— Du-te să-ți ștergi rujul ! Nepotul meu ține la fel ca și mine ca Gizela să nu învețe obiceiuri rele, imitând străinele. În realitate dacă aș putea face cum...

— Eu știu ce ați face dacă ați acționa după voia dumneavoastră **senhora**, i-o tăie Rosary, fierbând de mânie. Este un lucru probabil obișnuit ca oamenii să fie insultați în casele portugheze ! În orice caz m-ați insultat ! De o săptămână pândiți o ocazie să-mi căutați ceartă și știu foarte bine că-i veți raporta lui Dom Duarte îndată ce se va întoarce. Și veți spune

că m-am condus cum nu trebuie cu **senhor** Cortez. Doriți desigur să încredințați educația Gizelei unei persoane fără imaginație, care-l va prezenta viața sub culori tot atât de austere ca ale dumneavoastră. Doriți pe cineva care s-o împiedice să râdă, care o va convinge că femeile sunt făcute pentru a se supune soțului lor !

Descărcându-se astfel de tot ce avea pe inimă, Rosary nu mai avea nici o iluzie. Cariera ei la palat era compromisă. Va pleca fără nici un regret. Încercase s-o îmbuneze pe această femeie rigidă, dar nu era nimic de făcut. Prea multe lucruri le despărteau.

— Într-adevăr, confirmă **senhora** de Ardo, mă voi întreține cu nepotul meu în privința dumitale. El n-ar fi trebuit niciodată să-ți permită să rămâi aici. L-am avertizat de la început că nu ești potrivită postului.

— **Senhora** de Ardo, nu sunt o fetiță pe care o cerți pentru că ai chef. Sunt o femeie și înțeleg să fac ceea ce vreau în timpul orelor mele libere. **Senhor** Cortez îmi arăta tablourile galeriei, nu-mi făcea curte.

— Silenzio !

Senhora ridică mâna, în semn că nu mai dorea să asculte nimic.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești pe un astfel de ton. Ești insolentă și...

— Sunt profesoară, l-o tăie Rosary și chiar nu mi-e frică s-o afirm, o excelentă profesoară.

Dar aparent, concepțiile mele despre instruire sunt prea avansate pentru căsa dumneavoastră !

Își părăsi interlocutoarea cu capul sus. Coborî, decisă să-și continue lecțiile până la intervenția lui Dom Duarte. Ii va explica atunci c-a încercat să facă altceva din Gizela decât o tristă replică a mătușii lui. Spera ca el să nu se lase influențat de această femeie cu idei limitate. În orice caz va fi sinceră. Nu va pleca de la Vozes do Mar fără să-și fi exprimat gândurile.

Scoase un suspin involuntar ! Ce păcat ! Nu va asista la **festa**. I-ar fi plăcut atât de mult să vadă o căsătorie după obiceiurile insulei. Ar fi vrut atât de mult să cunoască oameni mai plăcuți decât această răuvoitoare **senhora**.

Când intră în birou crezu că era prima, dar Gizela răsări de după niște lungi perdele. Era palidă și ochii îi străluceau anormal. Rosary înțelese imediat că surprinsese discuția. Și ea se îndoia că Excelența Sa va păstra profesoara condamnă de mătușa ei.

— Să începem, declară ea pe un ton sec. Ți-am spus ieri că vom începe studiul compozițiilor romantice și...

— La ce bun ? spuse Gizela. Tatăl meu o să te concedieze. Persoana care o să te înlocuiască mă va învăța lucruri plictisitoare, și nu mă va face niciodată să râd ca tine.

— Am făcut ce-am putut ca să evit o ciocnire cu **senhora**. Dar... Ai auzit ! Eu nu sunt o fată ușoară, după cum mă consideră dânsa. Trebuia să mă apăr !

— Dacio îți făcea curte ? se interesea Gizela cu o lucire de gelozie în ochi. M-am gândit imediat că te va place.

— Mi-a arătat tablourile, explică Rosary și asta m-a interesat mult. Nu pot să mă supăr pe el din cauza mătușii tale.

— Ți-a arătat portretul mamei ?

— Da, era foarte frumoasă, declară Rosary cu blândețe. Trebuie să-ți aduci aminte de ea întotdeauna astfel, strălucitoare în rochia roșie cu rubinele.

— O iubeam, răspuse Gizela, dar ea nu mă iubea.

— Oh, spuse Rosary luată pe neașteptate.

— Nu-mi permitea niciodată s-o îmbrățișez. Spunea că atunci când copii sunt mici, sunt plictisitori. Și când sunt mari, își îmbătrânesc mama.

Adolescenta își mușcă buza inferioară.

— Ea n-ar fi îmbătrânit, nu-i așa ? Tata și cu mine vom putea întotdeauna să ne-o aducem aminte în toată frumusețea ei.

Amărâtă, Rosary încercă să schimbe subiectul.

— Hai Gizela, să ne punem pe treabă. Tatăl tău mă va ierta poate că i-am ținut piept mătușii lui.

— Da, admise Gizela. Trebuie să-i vorbești înaintea mătușii Azinha. Spune-i înainte c-ai avut un schimb de cuvinte cu ea.

Rosary se gândi un moment la această posibilitate și rămase pe gânduri.

— Cred că ce-i voi spune eu nu va avea nici o importanță față de ce va spune ea. Sunt încă o străină pentru tatăl tău, nu are încredere deplină în mine. Nu uita că m-a angajat de probă.

— Asta nu-i nimic, spuse Gizela plină de speranță. Trebuie să-l vezi înaintea mătușii Azinha. Azi dimineață a plecat la tribunal. La prânz mănâncă cu judecătorul Lorenzo și apoi se duce la Bahía de Roches...

— Bahía de Roches ? Dar de ce ?

— Îi place acest loc.

— Vrei să spui că se duce în acest golf ca să se destindă ?

— Da, fu de acord Gizela cu un surâs. Ca toți oamenii are nevoie de liniște din când în când. Asta te miră ?

— Puțin, mărturisi Rosary. Tatăl tău este stăpânul insulei. Pare atât de mândru și de sigur pe el că mi-e greu să mi-l imaginez plimbându-se singur pe o plajă.

— Poate nu va fi singur. Știu că o întâlnește câteodată pe Lola. Ea îl place cred, dar desigur...

— Da ? făcu Rosary, interesată deodată. Povestește-mi tot.

— Dacă se reînsoră va trebui să aleagă o persoană de rangul lui.

— Atunci te gândești că tatăl tău ar prefera să facă din Lola... ah, dar n-ar trebui să mă amestec în această poveste ! N-am dreptul ! De

altfel, mâine la aceeași oră voi fi gata de plecare. Concedia! Voi fi concediată pentru purtare nedemnă de o profesoară!

Degeaba Rosary încerca să glumească, era foarte necăjită. Situația era prea stupidă. **Senhora** o acuza de a fi fost prea amabilă cu Dacio, în timp ce Dom Duarte însuși era mai mult decât amabil cu sora lui. Lola era portugheză și evident că **senhora** ar tolera fără îndoială o slăbiciune a nepotului ei pentru o femeie din țara sa, atâta timp cât raporturile lor rămâneau discrete și nu compromiteau onoarea familiei. Rosary se întreba cum ar reacționa orgolioasa **senhora** dacă nepotul ei ar hotărî deodată să se însoare cu frumoasa Lola, încălcând conveniențele. Din prima lui căsătorie nu rezultase un fiu care să-l moștenească. Lola Cortez putea disigura să-i dea un copil, ca și frumoasa, dar recea Isabela.

— Eu... eu nu vreau să plec!

Proptită de pian, lăsând degetele să-i alunece pe clape, Gizela se lamenta:

— Nimeni nu m-a înțeles atât de bine ca tine. La pension se spunea că sunt posacă și tristă. Dar cu tine răd, nu-i așa?

— Ce pot face? strigă Rosary. Dacă tatăl tău n-ar întâlni-o pe **senhorita** Cortez la Bahia de Roches, aș încerca să mă duc acolo. Dar dacă îl deranjez acolo în timp ce este ocupat, n-aș reuși decât să stric totul. Ar fi mai rău decât dacă i-ar vorbi mai întâi mătusa lui. Tu

il cunoști pe tatăl tău. O străină ca mine nu trebuie să riște să-l deranjeze.

— Ți-e frică de el?

— Nu, nu chiar frică. El nu este totuși ca Dacio, de exemplu. Cu el raporturile se stabilesc în mod natural. Cu tatăl tău este mai greu. Nu sunt impresionată de titlurile lui. Eu... eu nu mă văd implorându-l, înțelegi?

— Orgoliul te împiedică. Dacă ai vrea într-adevăr să rămâi, ți-ai depăși teama de a vorbi și te-ai duce să-i vorbești...

— N-am spus că mi-e frică! protestă Rosary. Ducele nu este decât un om la urma urmel.

— Exact, este un om și-ți cer să te duci să-l găsești la Bahia de Roches. Vorbește-i înainte ca mătusa mea să-și verse veninul.

— Gizela, nu trebuie să vorbești astfel. Mătusa ta posedă un anumit simț al onoarei și are concepții care fac din mine o dușmancă în ochii ei. Majoritatea femeilor de-o anumită vârstă din insulă, ar reacționa ca ea față de mine. Iar când am fost în oraș, o dantelăreasă bătrână și-a făcut cruce când m-a văzut trecând. N-aveam nimic pe cap și ea m-a privit ca pe cea mai rea dintre păcătoase.

Gizela își privi tânăra profesoară și izbucniră amândouă într-un râs nervos.

— Gizela ar fi poate mai bine pentru tine să ai un profesor portughez, o femeie mai apropiată de principiile familiei tale.

— Nu.

Gizela dădu din cap. Privirea ei anunța o criză de lacrimi.

— Vreau să cunosc și altceva decât Portugalia. Nu vreau să cresc ca mama mea. Vreau să știu ce se petrece în celelalte țări, cum se trăiește acolo. Vreau să fiu eu însămi.

Rosary îi trecu un braț în jurul umerilor și îi spuse blând :

— O să reușești, Gizela. Sunt sigură. Înainte de a pleca voi avea o discuție cu tatăl tău.

— Vorbește-i în afara palatului Rosary, pentru ca mătușa Azinha să nu știe.

Tânăra față contemplă cu jenă capul negru aplecat sub povara durerii. Nu prevăzuse să se angajeze de o manieră atât de personală în treburile elevei ei. Ajungând pe această insulă nu se gândea decât la plăcerea de a lucra într-un cadru frumos. Ce plăcere ! Era acum zdrobită de griji. Se pusese într-o poziție destul de delicată față de patronul ei.

De departe, ea considerase acest post un fel de vacanță la soare, își mărturisea acum. Și acum se găsea în fața unei adolescente care se simțea foarte singură și care-i trezea compasiunea. Gizela cerea mai mult decât niște cursuri, mai mult decât atenția unui profesor. Ii cerea aproape tandrețea pe care o aștepta de la o mamă...

Rosary luă în mâinile ei mica față ovală și o ridică spre ea. Privind-o pe Gizela în ochi, ea declară :

— Îți promit că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a nu fi concediată. Dar cum pot ajunge la Bahia de Rochea ?

Gizela îi explică că se va putea duce cu Amedeu. Era vorba de un pescar bătrân care pierduse un braț și care-și câștiga existența conducând oamenii pe vasul lui de-a lungul coastei. I se încredințau deseori cupluri de amorezați care doreau să se izoleze puțin într-un golf pustiu, căci el îi supraveghea din ambarcațiunea lui. Barba lui de patriarh inspira încrederea părinților.

Ca să nu fie neascultătoare față de tatăl ei, Gizela decisese să n-o acompanieze pe Rosary. Ca de obicei, ea își va face siesta.

După masă, îmbrăcată cu niște pantaloni albi și cu o bluză bleu fără mâneci, Rosary se duse singură pe plaja unde locuia Amedeu. Îi găsi în mica lui cabană și îi păru mai mult un pirat decât un patriarh în timp ce se tocmea ca să obțină cel mai bun preț pentru a o conduce la Bahia de Roches.

— De acord ! spuse în sfârșit Rosary, scoțând câteva bancnote din buzunarul pantalonilor.

Omul luă banii fixând-o cu o privire ciudată. Ii fu puțin teamă. Nu, acest om nu-i va face nici un rău. De altfel cu un singur braț va avea destul de făcut ca să-și conducă vasul.

Ambarcațiunea nu se afla departe de cabană. Vopseaua era ștearsă, dar lăsa impresia

de soliditate ca și Amedeu. Rosary se instalează în fața lui și se feliicită că și-a pus pantaloni. Niciodată n-ar fi tolerat această privire obraznică pe picioarele ei goale.

Își dăduse seama de feminitatea ei datorită admirației lui Erick Stornheim. Niciodată tinerii studenții pe care-i întâlnea nu-i inspiraseră sentimentul de pericol pe care știau să-l deștepte bărbații mai experimentați.

În ziua când Erick Stornheim îi făcuse complimente mângâindu-i părul, ea înțelesese că putea fi un obiect de dorință pentru persoanele de sex opus.

— Deci **senhorita** vrea s-o duc la Bahia de Roches ? spuse Amedeu.

Conducea vasul cu o mână fermă și abilă, care făcea fără îndoială, cât două.

— Este un loc izolat. Nu prea vine multă lume. Demult de tot vapoarele eșuau aici. Ce va face o domnișoară englezoaică acolo ?

— Vreau să mă plimb, răspunse Rosary cu o voce neutră. Mi s-a spus că este un loc interesant de văzut. De altfel mi-am adus un caiet pentru crochiuri.

Vări caietul în ochii lui Amedeu.

— Te voi desena cu plăcere, dacă vrei.

Pescarul fu foarte flatat și ea fu foarte încântată că găsisse un mijloc de a-i schimba ideile. Își scoase creionul și începu imediat să reproducă fața expresivă pe hârtie. Nu era o adevărată artistă ca Dacio, dar avea puțin ta-

lent, care-i făcea plăcere. Într-o zi spera să se distingă într-un alt domeniu. Dorea să compună o bucată muzicală. Pentru moment totuși prefera să profite de tinerețea ei și de viață.

— Ce a venit să facă o persoană atât de cultă pe insula noastră, se interesă Amedeu.

— Sunt însărcinată cu educația fiicei guvernatorului, explică ea, continuând să-l schițeze.

Acest om se comportase probabil ca un diavol, se gândi ea. Părul lui zburlit și ochii negri, teribili, îi excitau imaginația. Ea îl vedea în anii tinereții pierzându-și brațul în cursul unei lupte. Era un personaj Amedeu !

— Toată lumea știe că sunteți profesoara fiicei guvernatorului răspunse el. Dar se întrebă de ce a ales o persoană ca dumneavoastră. El o examina din nou cu o privire grea de subînțelesuri.

— Vă înșelați, afirmă ea. Dom Duarte nu mă cunoștea când mi-a reținut candidatura. Nu i-am trimis nici măcar o fotografie. M-ar fi convocat chiar dacă aș fi fost urâtă ca un păduche.

Amedeu râse răgușit.

— **Senhorita** are răspuns la toate, așeză el. Bărbaților le place asta. Mai bună este o tigroaică decât un pisoi domesticit !

Rosary nu se putu împiedica să nu râdă și ea.

— V-ar face plăcere să vă dau desenul când îl voi termina ?

Amedeu dădu din cap afirmativ. Își conduse vasul spre o coastă cu stânci mari de o formă stranie, bătută de valuri.

— Senhorita are întâlnire cu Excelența Sa ?
se interesă el pe un ton viclean.

— Nu...

Rosary se forță să nu-și piardă cumpătul. Trebuia să-și închipuie că acest bătrân lup de mare cunoștea faptele și gesturile tuturor oamenilor de pe insulă.

— Mă plimb pur și simplu, susțin eu. Bănuiesc că Excelența Sa se duce ici și colo pentru a vedea dacă totul merge bine la Vozes do Mar.

Amedeu o privi cu un aer ironic, dar nu insistă. El își concentrează toată atenția la manevra de acostare, urmând dâra strălucitoare pe care soarele o lăsa pe apă. În timp ce se apropiu, apărură o plajă cu nisip, închis la culoare, în dosul stâncilor verzi-aurii.

Pescarul duse cu pricepere ambarcațiunea prin trecerea îngustă dintre recifuri. Locul era dintre cele mai sălbatice și păsările scoteau strigăte care răsunau ca plâsetele omeniești.

Când vasul se imobiliză, Rosary contemplă plaja pustie înconjurată de tufișurile unei abundente vegetații tropicale.

— Aș vrea să mă aștepti, spuse Rosary ridicându-se.

Părăsi ambarcațiunea și adăugă :

— Puteți să vă faceți siesta în timp ce mă plimb.

— Doriți să fiu discret, nu-i așa ? replică Amedeu, făcându-i elocvent cu ochiul.

Prefăcându-se că nu înțelege aluzia, Rosary îi puse forțat în mână portretul pe care l-l făcuse și se îndepărtă. Constatând că nu era nimeni, ea spera că omul să nu aibă ideeă s-o urmărească. Grăbi pasul, curioasă să vadă ce ascundea verdeata luxuriantă. Era cald și plantele te îmbătau cu mirosul lor.

Ce venea să facă aici Dom Duarte ? Se ducea la o întâlnire clandestină cu Lola Cortez sau căuta o schimbare a vieții cotidiene ? Lui Rosary îi era teamă să-l vadă în compania Lolei, dar și singur. În ambele cazuri ar părea o intrusă. Dom Duarte va fi desigur contrariat s-o întâlnească și ea nu dorea deloc să provoace nemulțumirea unui astfel de om, un om în fața căruia se simțea destul de tânără și neexperimentată.

Strigătele păsărilor o îngrozeau. Se opri deodată, tentată să se întoarcă din drum și să renunțe la demersul ei. Dar nu era o lășă și promisese Gizelei să vorbească tatălui ei. Dorea de asemenea să-și apere drepturile proprii de a acționa în toată libertatea în timpul orelor ei libere și de a râde cu Gizela și de-ai putea preda cursurile în veselie.

Orhidee invadaseră trunchiurile arborilor din jungla în care pătrunseseră Rosary. Greierii cântau în jurul ei. Deodată un drum înșorit se deschise în fața ei, în mijlocul vegetației dese.

La capătul lui, un vechi far cu scările uzate apăru în depărtare. Ridicându-și ochii spre vârful lui, avu un mic șoc observând o mișcare în

galeria circulară din piatră pe care nu o borda nici o balustradă.

Ghici din instinct că descoperise bârlogul secret al lui Dom Duarte. El venea aici ca să se lăture de singurătate... sau de compania frumoasei Lola. Rosary degeaba se uită în jurul ei protejându-și ochii cu mâna, nu văzu nici o rochie în culori vii, trădând o prezență feminină. Cedând unui impuls începu să suie scările. Ii era teamă și totuși urca, decisă să nu renunțe în ultimul moment. Ii va expune lui Dom Duarte situația aici, va fi obligat s-o asculte.

Cu cât avansa, cu atât vântul venind dinspre mare părea să sufle mai tare. Ii aducea părul pe față. Piatra ardea ca și balustrada de metal de care se ținea cu teamă. În momentul când își ridică capul ca să vadă dacă Dom Duarte îi remarcase venirea, se poticni pe o treaptă spartă și cu inima bătând abia reuși să nu cadă. Scoase un strigăt de frică și imediat o siluetă sumbră se ivi deasupra ei.

Dom Duarte era acolo cu fața de nedescifrat, ca o mască în aur.

— Ce faci? strigă el. Vrei să-ți rupi gâtul? Reuși să se prefacă că este surprinsă.

— Cum **senhor**, dumneavoastră aici? Este ultimul loc unde mă gândeam să vă întâlnesc!

CAPITOLUL 4

— Nu te gândeai să mă întâlnești? ironiză el.

O secundă mai târziu îi cuprinsese încheieturile mâinilor și se trezi ridicată în vârful farului, cu păsările care zburau în jurul lor. Iși privi întrebător tovarășul, privirea unei femei care recunoaște lângă ea un bărbat diferit de ceilalți.

Cu un altul ar fi încercat să fie cochetă, să-l imblânzească cu scîlfoseli. Dar acesta nu se va lăsa nici încântat, nici înduioșat. O privea cu un aer sever, autoritar. Degetele lui de oțel nu-i dădeau drumul.

Rosary se simți deodată tot atât de puțin sigură pe ea ca și o fetiță. Iși dădea seama că cunoaște mai mult despre muzică, decât despre bărbați. Ignora încă un întreg aspect al vieții. Ascultând anumite piese muzicale, ea avusese intuiția caracterului mișcător, tulburător al iubirii. Deseori își spusese că dragostea trebuia să fie tot atât de frumoasă ca și muzica.

Totuși, după ce văzuse portretul soției lui Dom Duarte, ghicise că unirea lor nu fusese astfel. Faptul că se gândea la Isabela mărea starea tensională a lui Rosary. Dom Duarte ar fi fost desigur furios să știe că ea venea aici, în acest loc pustiu, cu spiritul preocupat de soția lui moartă.

Rosary simți autoritatea mâinilor pe încheieturile ei, acest om putea să-i facă rău dacă dorea.

— Ce faci aici ? o întreabă el privind-o fix. Ai venit din întâmplare sau ai știut că sunt aici ?

— Eu... eu știam că sunteți aici, mărturisi ea. Trebuie să vă vorbesc.

— Îmi dau seama, spuse el.

Privea fața ridicată spre el. Cum nu dădea drumul încheieturii mâinii ei, Rosary nu putea să-și dea deoparte părul pe care vântul i-l aducea în ochi.

— Și cum ai venit până aici, domnișoară Bell ? Băchia de Roches este departe de **pala-ceto**. Bănuiesc că cineva te-a condus până aici, pe drum sau pe mare ?

— Am venit cu Amedeu...

— Singură ?

— Bineînțeles. Nu mai sunt un copil.

— Este exact.

O învălui cu privirea. Degetele lui îi învinețeau în prezent încheieturile și el adăugă mâniaș :

— Nu mai ești un copil. Ești o tânără femeie foarte seducătoare. Părul dumitale este prea

frumos. Ar trebui să-l acoperi. Dar de-abia dacă ai purta șalul negru de dantelă al femeilor din insulă, părul dumitale tot ar străluci ca soarele printre jaluzele. Cred c-ai făcut o greșală venind aici.

— Aici ?... la far ? se bălbăi Rosary.

Temp de o secundă care dură ca o veșnicie, Dom Duarte arboră o expresie echivocă și pentru prima dată, Rosary descoperi paiete de aur în ochii lui, mici luminițe de mânie... sau de pasiune.

— Nu, vorbeam de insulă, domnișoară Bell. De ce-ai plecat în căutarea mea ?

Rosary se înroși. Dom Duarte părea să insinueze că ea dorise să fie singură cu el pentru un alt motiv decât cel de a-i vorbi.

Doar la gândul c-ar putea fi îmbrățișată de el, inima începu s-o ia razna și instinctiv încercă să se degajeze. Violenta acestei mișcări o precipită spre marginea galeriei și el o trase repede lângă el.

— Ești prea impulsivă pentru acest fel de loc, ironiză el. N-am deloc chef să-i scriu bunicului dumitale c-ai căzut și că ți-ai rupt încăntătorul dumitale gât. De aceea liniștește-te și spune-mi ce te-a împins să riști să vii să mă cauți aici.

— Eu... trebuia să vă vorbesc, Dom Duarte... înainte de a o vedea pe mătușa dumneavoastră.

— Ce-ai făcut ca s-o contrazici pe **senhora** ?

— Și dacă eu aș fi cea ofensată ? Această posibilitate nici nu v-a trecut prin minte !

Rosary îl privi deodată drept în ochi. Era hotărâtă să nu se lase intimidată de forța care emana din el, nici de funcția de guvernator al insulei. De dimineață fusese la tribunal unde făcuse, fără îndoială, dreptate unor nevinovați. Acum deci putea s-o asculte și pe ea.

— Ce-ai făcut domnișoară Bell ? Ai disprețuit strictele concepții ale mătușii mele ?

O licărire de umor îi lumina ochii sumbri, în timp ce privea pantalonii albi ai lui Rosary.

— Te-ai plimbat de exemplu în această ținută la **palacete** ?

— Dacă n-ar fi fost decât asta ! Mătușa dumneavoastră aproape că m-a acuzat de imoralitate pentru că eram ușor machiată și pentru că m-am arătat amabilă față de un bărbat.

— Ce bărbat ? se interesă brutal Dom Duarte.

— Ei bine, Dacio Cortez, de ce ? Lucrăm amândoi la palat. Este natural să ne întâlnim. În această dimineață, mătușa dumneavoastră m-a tratat ca pe o femeie stricată. M-a somat să-mi șterg machiajul și mi-a dat să înțeleg că voi fi imediat concediată.

— Și ce-ai răspuns, **senhorita** ? Sunt sigur că i-ai răspuns.

— Ei bine... eu i-am declarat că are un spirit îngust și că ignoră bucuria de a trăi, mărturisii Rosary, fără să-și plece capul.

— N-ai fost prea diplomată !

— Eram furioasă, **senhor** !

— Nu trebuie să te mânie, domnișoară Bell ! Mătușa mea dorește doar să fii un bun exemplu pentru Gizela.

— Înțeleg foarte bine, dar credeți că-mi dau cu prea mult ruj ? Am văzut-o pe Lola...

— Pentru moment noi nu vorbim despre **senhora** Cortez, i-o tăie Dom Duarte pe un ton subit usturător. V-am angajat ca profesoară și mătușa mea ține să rămâneți la locul dumneavoastră.

— Asta înseamnă că trebuie să port un coc și să întorc pudic ochii de câte ori îl întâlnesc pe Dacio ? i-o întoarce ea cu umor.

— Cum s-a comportat pentru ca mătușa mea să se gândească la ceva rău ? Te ținea în brațe ? Te îmbrățișa ?

Rosary crezu că distinge un oarecare dispreț pe figura interlocutorului ei și se înfurie. În ciuda Gizelei era tentată să demisioneze și să-l sfătuiască pe acest bărbat să încredințeze educația fiicei lui unei femei supuse și șterse, o marionetă fără suflet.

— Dacă aș dori să mă îmbrățișeze aș alege un loc mai discret decât galeria dumneavoastră de tablouri ! Nu, **senhorul** Cortez nu are nimic să-și reproșeze ! Discutam despre pictură și mătușa dumneavoastră căuta un pretext pentru ca să mă atace. În loc de o prietenă, ea ar dori un profesor care să se poarte ca un gardian față de Gizela. Ca să vă explic acest lucru am hotărât să vin aici. Am promis fiicei

dumneavoastră să vă vorbesc înainte ca mătușa dumneavoastră să vă povestească întâmplarea în felul ei.

— Credeți c-aș fi crezut înainte ca să vă fi consultat pe dumneata și pe **senhor** Cortez ?

Dom Duarte se exprimase pe un ton glacial, dar niște luminite dansau în ochii lui.

— Știu foarte bine că dinamismul și vitalitatea dumitale displac mătușii mele, astfel că mă consider singurul judecător al capacităților dumitale. Eu sunt acela care decide dacă ești bună ca profesor pentru Gizela. Spune-mi, fiica mea are talent pentru pian ? Mama ei cânta foarte bine.

Putin surprinsă, auzindu-l că-și evocă soția, Rosary nu răspunse imediat. Declară apoi cu toată onestitatea :

— Gizela se descurcă bine și eu pot s-o ajut să-și dezvolte o tehnică bună, dar nu posedă un real talent pentru acest instrument. Sperați acest lucru, **senhor** ?

— Foarte cinstit, nu. Am proiectele mele pentru viitorul Gizelii și nu doresc ca ea să facă o carieră de pianistă. Dacă jocul ei îi va permite să strălucească în societate, asta mi-e suficient. Noi portughezii nu suntem încă entuziasmați de muzica modernă, apreciem întotdeauna farmecul unui studiu frumos de Chopin.

— Și eu, **senhor**, afirmă Rosary cu surâs. Și în țara mea, mulți oameni apreciază muzică, știți. Nu suntem sălbatici !

— Sunt fericit s-o aud !

Un ușor amuzament destinase trăsăturile lui Dom Duarte și Rosary se simți atrasă de el. Ceva în ea se emoționa la vederea acestui cap negru mândru, a acestui nas acvilin, a acestor sprâncene ce-i dădeau un aer atât de sever. Dom Duarte era născut pentru a domina și Rosary, în ciuda dorinței ei, accepta acest lucru.

— Deci ai venit la Bahia de Roches cu Amadeu. Nu ești fricoasă, domnișoară Bell ! Mă întreb ce-ar putea să te sperie. Ce gândești despre farul meu ?

— Este un loc singuratic, periculos, care invită la meditație. Vă rog să mă scuzați, **senhor**, v-am deranjat. Dar sper că-mi veți înțelege demersul. Nu doream să fiu concediată doar pentru că mătușa dumneavoastră nu mă lubăște. Gizela mă lubăște și asta este mai important.

— Consideri că prezența dumitale este binefăcătoare pentru fiica mea, domnișoară Bell ?

— Da, îndrăznesc s-o spun. De când am venit, i-am trezit interesul pentru tot felul de lucruri. Nu mi-ați spus că doriți o fată capabilă să se distingă în societate ? Gizela nu va fi numai frumoasă. Va fi apreciată pentru inteligența și cultura ei.

— O găsești frumoasă ?

— Va deveni o frumusețe, îi asigură Rosary. Și personalitatea ei va fi la nivelul frumuseții.

- Nu aprobi femeile care sunt doar obiecte frumoase, nu-i așa ?

- Desigur că nu. Când îmbătrânesc, ce mai rămâne ?

- Ești prea tânără ca să gândești astfel. La vârsta dumitale n-ar trebui să te gândești decât la partea frumoasă a vieții.

- Dar **senhor**, obiectă ea cu o ingenuitate prefăcută, ca profesoară a fiicei dumneavoastră nu trebuie să visez. Trebuie să am picioarele pe pământ.

- Și în calitate de femeie tânără, **senhorita**, spuse el bătându-și ușor joc de ea, te gândești câteodată la dragoste ?

- Este treaba orelor mele libere, replică ea fără să se lase descurajată.

Ea sesizase aluzia la Dacio Cortez.

- Nu văd nimic rău în asta, declară Dom Duarte. Totuși, te-am sfătuit deja să-ți reglezi conduita după cea a portughezilor, în timpul șederii dumitale în insulă. Uită-ți provizoriu libertatea dumitale britanică.

- Insistați mult asupra diferenței între portugheze și englezoaice. Mă considerați mai puțin rezonabilă decât femeile din țara dumneavoastră ?

- Să spunem că ești mai impulsivă. N-am văzut niciodată o portugheză aventurându-se pe aceste trepte uzate pentru a atinge vârful acestui far periculos, bătut de toate vânturile.

- Nici chiar Lola ? întrebă Rosary, fără să se gândească.

Regretă imediat cuvintele rostite. Dom Duarte o privi curios. Venise până aici pentru a-l influența în favoarea ei și ea făcea fără să vrea totul ca să-l contrarieze. Ce imprudență ! Era absolut singură cu el și el era un bărbat gata să se războie dacă considera că atentase la demnitatea lui.

- Pentru a doua oară, domnișoară Bell, crezi c-aș avea întâlniri clandestine cu **senhora Cortez** ? Dai dovadă doar de imprudență sau de curiozitate sau dorești să mă provocci ?

- Eu... eu n-am avut nici o clipă intenția să mă amestec în treburile dumneavoastră, se bâlbâi ea.

Cu obrajii în flăcări se simți brusc, teribil de rușinată și vulnerabilă.

- Mă întrebam doar dacă Lola a văzut deja această panoramă ? Bănuiesc că domină toată insula.

- Și de cealaltă parte se vede Portugalia. Vino, am să-ți arăt. Fii prudentă, să nu te bizi pe balustrada asta. Farul este foarte vechi și în unele locuri bara poate ceda.

Dom Duarte o luă de mână pe Rosary și ea avu impresia că o trata ca pe fiica lui, și chiar ca pe un copil mult mai puțin docil.

Alături, contemplară pământul care ondula departe, dedesubtul lor. Rosary văzu egretele albe ale așezărilor balansându-se în ritmul brizei. Aripile morilor de vânt se roteau, captând lumina. Oamenii lucrau pe câmp. Se vedeau

grupuri mici de case cu coșurile în formă de turnulețe, care le făcea să semene cu niște castele în miniatură. Vegetația tropicală și soarele uluitor adăugau ultima tușă acestui tablou care o vrăji pe Rosary.

— Vozes do Mar este o insulă minunată, murmură ea. Nu vreau să plec încă. Pentru acest motiv, **senhor**, stăpânindu-mi orgoliul, am venit să vă caut aici. Eu nu sunt fata ușoară pe care o crede mătușa dumneavoastră. Sunt o bună profesoară.

— Încerci să-mi induioșezi inima de piatră ?

— Dacă ați avea o inimă de piatră nu v-ați îngriji ca fiica dumneavoastră să învețe muzică. Sunteți poate sever și auster **senhor**, dar asta este altceva.

— Explică-mi, **senhorita...**

Deși o pusese în gardă în ceea ce privește vechea balustradă, el se proptea de ea, privind-o pe Rosary. Vântul îi resfira părul blond, descoperindu-i o ureche delicată, gingașa curbă a gâtului și perfecțiunea unei carnații tinere.

— Piatra nu poate fi induioșată, afirmă ea. Nu poți decât s-o spargi și asta doar atunci când nu este prea dură.

— Și crezi că se poate acționa mai bine asupra severității, nu-i așa ?

— Da, spuse ea, fixând peisajul drept în fața ei.

Încerca să uite ochii scrutători fixați asupra ei pe care-i simțea coborând de la profilul ei

la umărul pe unde trecea breteaua bleu a bluzei. Nu înțelegea de ce un om ca Dom Duarte o făcea să se simtă așa de confuză.

— Ești la fel de optimistă pe cât ești de impulsivă, domnișoară Bell. Și dacă nu cred în corectitudinea comportamentului dumitale față de Dacio Cortez ? Și dacă mă gândesc c-ar fi mai bine să te concediez înainte ca această afacere să ia o altă turnură ?

— Într-adevăr, **senhor**, am aerul că sunt puțin obișnuită cu frecventarea tinerilor ? Nu-mi pierd așa ușor capul. Mi-am făcut studiile în tovărășia elevilor băieți ai bunicului și știu la ce să mă aștept. Nu confund un compliment care fletează cu o declarație serioasă.

— Cortez este portughez și băbății din țara asta știu să zăpăcească femeile cu discursuri frumoase.

— Renunță oare la aceste discursuri frumoase când devin mai maturi ? Spuse ea pe un ton ușor de dispreț.

— Nu, cu anii ei devin mult mai abili, **senhorita**, ca un muzician care a exersat mult pe instrumentul său. Dacă de la început au talent de a se juca cu emoțiile feminine, ei îl dezvoltă.

— Încercați să mă speriați, **senhor** ?

Rosary răsfe forțat. Dom Duarte nu trebuia pentru nimic în lume să știe că el o tulbura înfinit mai mult decât Dacio. O forță și un farmec indiscutabil emanau din el și cum era vă-

duv, nici o femeie nu putea rămâne insensibilă. În comparație cu un tânăr cocoș, ca Dacio, el avea o putere de seducție profundă, o prăpastie spre care orice femeie era atrasă. Da, lui Rosary îi era frică, frică să nu fie fascinată și să nu sufere...

— Ești fragilă, domnișoară Bell, chiar dacă mintea dumitale britanică refuză s-o recunoască. Bărbații îți pot face rău. Cum ai reacționa, de exemplu, dacă te-aș îmbrățișa aici, acum?

— N-o s-o faceți! îi răspunse, tresărind violent la această idee. Asta ar fi contra principiilor și poziției dumneavoastră. Trebuie să dați exemplul bun.

— Dar suntem singuri aici, domnișoară Bell. Și nu mi-ați spus că v-ați alege un loc mai discret ca să vă lăsați îmbrățișată?

— Da... Am spus-o... Dar asta nu înseamnă că mă refer la orice bărbat. Eu nu îmbrățișez pe toată lumea. Cu atât mai rău pentru dumneavoastră dacă o faceți!

— Atenție, domnișoară Bell!

O apucă de talie și o obligă să se întoarcă spre el. Rosary avu impresia c-ar putea s-o zdrobească între degetele lui de oțel, dacă ar fi vrut.

— Ce știți despre mine? Poate imi place să fac femeile să plângă.

— Nu-mi vorbiți așa, spuse ea. Ce doriți? Vreți să mă puneți la probă? Vreți să vedeți dacă-mi pierd capul din cauza guvernatoru-

lui de la Vozes do Mar? Sau din cauza gri-cărilor alt bărbat, cum... lăsați matusa dumneavoastră să se înțeleagă?

— Simt o curiozitate naturală pentru o femeie tânără cu părul de mătase aurie și cu ochii unde dansează reflexele ruginii ale unui lichior. Nu înțeleg cum o persoană atât de seducătoare s-a putut hotărî să devină profesoară pe o insulă îndepărtată și izolată. Ai vrut să fugi de un bărbat?

Dacă Dom Duarte n-ar fi stat atât de aproape de ea, Rosary i-ar fi spus adevărul. Nu era nimeni în viața ei. Dar apropierea acestui bărbat tulburător și impresionant o înnebunea în așa hal, încât se agăța de Erick. El cunoștea de multă vreme și el îi mărturisise sentimentele lui pentru ea.

— Nu, n-am fugit, declară ea, dar ne-am gândit, logodnicul meu și cu mine, că o separare temporară ne-ar fi binefăcătoare. El poate astfel să se consacre în întregime carierei lui de șef de orchestră. Pentru a-ți face un nume trebuie să sacrifici totul muncii. Merită.

Această minciună o apăsa teribil pe Rosary, dar îi aducea siguranța. În afară de asta, cum Dom Duarte nu-l va întâlni niciodată pe Erick, nu riscase să afle că inventase această logodnă. Un singur lucru avea acum importanță. Erick era acum între ei ca o barieră de neînvinș și era necesar. Rosary avea nevoie de o protecție împotriva puterii de seducție a lui

Dom Duarte, o putere atât de mare, atât de irezistibilă, încât nu îndrăzneă să-l privească gura de frică să nu-și imagineze sărutul.

— După amiaza este pe sfârșite, trebuie să ne întorcem la **palacete**, anunță el, desprinzându-și mâinile de pe talia fetei.

O senzație de frig o făcu să tresară.

— Vei reveni cu mine. Nu se pune problema să te las singură la căderea nopții cu Amedeu. Nu poți avea încredere în acest bătrân pirat.

Rosary avea acum motive să nu aibă încredere în Dom Duarte. Totuși n-avu îndrăzneala să-și rostească tare gândul.

— Văzându-ne că venim împreună, **senhor**, mătușa dumneavoastră va ști c-am încercat să vă vorbesc, să-mi pledez cauza, murmură ea.

— Am să te las în fața unei intrări laterale a palatului și nevăzută, necunoscută, te vei strecura înăuntru. Este mai bine să fii discret, nu-l așa ?

— Aș prefera, **senhor**.

— Atunci fii și dumneata discretă cu tânărul Cortez, replică Dom Duarte deodată cu o voce dură. Să le spunem adio păsărilor și să plecăm.

— Și Amedeu ? l-am cerut să mă aștepte.

— Nu te neliniști. N-o să aștepte toată noaptea. Vino, domnișoară Bell și fii atentă când cobori treptele astea.

O făcu să treacă înaintea lui și Rosary îl simți în spatele ei avansând cu suplețea unei

feline. Gândindu-se la privirea cu care o fixa, tremură.

Când fu în siguranță pe pământ avu tentația să fugă de el, ca o gazelă urmărită de un leu. Era o tentație nebună. Niciodată în viața ei Rosary nu simțise pericolul atât de viu pe care-l putea reprezenta farmecul unui bărbat. Era oare aerul insulei care l se urca la cap ca un vin ? Ii era ciudă pe Dom Duarte că o tulbura atâtă și, sub efectul mâinii, ea se întoarse cu violență spre el.

— Nu vă plac femeile în pantaloni, nu-i așa, Dom Duarte ? Este un semn de emancipare care vă displace.

— De emancipare sau de rătăcire, răspunse el pe un ton ironic, răutăcios. O coafură zburlită și niște pantaloni dau un aer de vulgaritate.

La aceste cuvinte Rosary își aplecă capul ca și cum ar fi fost palmuită. Apoi, când și-l ridică din nou încântarea dispăruse din ochii ei, înlocuită fiind de ură.

— Vă calculați foarte bine replicile, îi răspunse Rosary, savurându-și răzbunarea. Mă întreb ce i-ați putut spune soției dumneavoastră pentru a provoca un accident mortal ? V-ați lertat-o ?

— Nu, răspunse el rece. Tot astfel cum nu vă lert pentru faptul c-ați evocat un subiect personal și foarte dureros pentru mine !

Ochii lui când vorbea reflectau o durere intensă și Rosary ar fi vrut să strige că era dezo-

lată... teribil de dezolată de a fi pronunțat cuvinte atât de nelocul lor. Dar Dom Duarte n-ar fi ascultat-o. Trecu pe lângă ea fără a o privi și ea îl urmă în tăcere. Știa în prezent că pierduse ultima șansă de a rămâne la Vozes do Mar. Dom Duarte n-o va mai păstra după o asemenea obrăznicie.

Dom Duarte ajunse la poteca unde-și lăsase mașina. Caroseria strălucea sub razele oblice ale soarelui care apunea.

Îi deschise portiera lui Rosary și aceasta se strecură în interiorul vehiculului cu capul plecat. Nu înțelegea nici ea cum de îndrăznise să se exprime atât de brutal. Ghemuită pe locul ei privi drept în față. Nu mișcă când Dom Duarte luă volanul și se lansă cu toată viteza pe drumul sinuos care traversa insula. După câteva minute se întoarse ușor pentru a privi marea în crepuscul, roșiatică ca și cum ar fi fost sânge. Spectacolul fu atât de impresionant, încât scoase, fără să-și dea seama, un strigăt. De-abia în acel moment observă că-și ținea gâtul ca și cum ar fi vrut să-și oprească scuzele pe care Dom Duarte le-ar fi primit cu un dispreț meritat.

Merseră într-o tăcere totală. Deodată, fără să știe cât timp trecuse, Rosary descoperi palatul. Dom Duarte frână în fața unei porți laterale și-i spuse sec să coboare din mașină. Ea îl ascultă și în momentul când ea trântea portiera, el i se adresă din nou :

— Este mai bine să uităm ceea ce s-a petrecut în după-amiaza aceasta. Nu vă cer decât un singur lucru : să nu-i vorbiți niciodată Gizelei, despre felul în care a murit mama ei.

Cu degetele crispate pe clanta portierei, Rosary răspunse :

— Nu mi-ar trece așa ceva prin cap, senhor. Eu... eu am să-mi fac valizele chiar în seara asta. Voi pleca mâine dimineață.

— Nu fii copil ! îi răspunse el pe un ton sever. Nu sunt așa de meschin încât să te privesc de postul tău, pentru că ți-ai spus o părere despre mine. Vei putea rămâne și o voi preveni pe mătușa mea să fie mai înțelegătoare în privința dumitale. Vii dintr-o lume diferită de a noastră. Pe curând, domnișoară Bell.

Totul fusese spus pe un ton atât de sec și de impersonal, încât Rosary se simți ca un copil pedepsit. În timp ce rușinată se strecura în interiorul palatului, mașina demară spre intrarea principală.

Deodată un urlet de frâne întovărășit de un zgomet oribil de sticlă spartă și de metal lovit o ținti pe loc. Imediat se repezi pe urmele lui Dom Duarte. Când trecu de portalul porții de onoare, scoase un strigăt. Vehiculul lui Dom Duarte era răsturnat pe peron. Roțile se mai învârtteau și parbrizul zburase în mii de bucăți. Conducătorul era prizonier în interiorul mașinii care, dintr-un minut într-altul risca să ia

loc. Sfărâmând bucăți de sticlă sub picioare, Rosary se apropie și încercă să-l scoată. Ume-rii lui ieșeau prin portiera deschisă sub efec-tul șocului. În timp ce trăgea cu toată forța, observă că cineva cobora repede treptele pe-ronului. Dom Duarte se mișcă. Alte două mâini își uniră eforturile cu cele ale lui Rosary și Dom Duarte fu eliberat în momentul în care o primă flăcără cuprinse caroseria. În momentul următor o perdea de flăcări se ridică, lumi-nând fața palatului.

Dom Duarte se mișcă din nou scoțând un geamăt. Sângele îi curgea pe față și Rosary avu impresia că istoria se repetă.

Era ca un coșmar. După Isabela, Dom Duarte... Dar el deschise ochii și o privi.

— Sunteți salvat, spuse Dacio cu o voce liniș-titoare. Ați frânat prea târziu și ați intrat în scările peronului.

— Mă doare capul ! spuse Dom Duarte.

Se uita fix la Rosary și la flăcările care-i lu-minau fața lividă, apoi își pierdu cunoștința.

Doctorul veni foarte repede. Nu constată răni grave, ceea ce era un miracol. Dom Duarte avea doar o comoție puternică, coaste contu-zionate și o gleznă fracturată. Toată lumea scoase un suspin de ușurare când dr. Rivas anunță că se odihnește liniștit în camera lui.

Așteptând diagnosticul, Gizela fu victima unei crize de nervi. Când îi ordonă să se con-troleze mai bine, mătusa ei primi violente re-

proșuri. Nepoata ei o acuză că n-are inimă și că sacrifică sentimentele omenești în fața con-veniențelor. **Senhora** o fulgeră din priviri pe Rosary, atribuindu-i, evident, responsabilitatea acestei reacții.

Foarte repede, fără a-i lăsa timpul să vor-bească, Rosary își scoase eleva, pradă unor emoții cu totul normale, în afara salonului.

După ce auzise diagnosticul doctorului, Gi-zela gemu :

— Aș vrea să-l văd doar un minut ! Ca să mă asigur că-i merge bine !

Rosary ezită, apoi în final aprobă. Dom Duarte dormea. Nu puteai să-i faci rău intrând discret în camera lui și era normal pentru a o asigura pe Gizela.

De îndată ce întoarseră ușor mânerul de la ușă, valetul lui Dom Duarte veni spre ele în vârful picioarelor.

— Manoel, îl putem vedea ? se interesă ime-diat Gizela punând mâna pe brațul omului. Nu vom face zgomot.

Deodată, incapabilă să scoată un cuvânt, Rosary nu putu să susțină cererea fetei. O emo-ție ciudată o strângula și-i era și teamă, dar și vroia să-l vadă pe Dom Duarte. N-ar fi avut poate accidentul dacă ea nu l-ar fi enervat. Nu putea uita teribila sa răspundere în aceas-tă afacere.

Când Manoel acceptă să le lase să intre, ea rămase în urmă. Gizela o luă de cot obli-

gând-o să avanseze cu ea în marea cameră întunecoasă și liniștită.

Dom Duarte dormea adânc. Cu tot pansamentul care-i acoperea sprânceană dreaptă, trăsăturile lui aveau mai mult ca niciodată frumosa distanță a unei măști.

Rosary îi privi nările care-i palpitau în ritmul respirației, apoi se gândi că nu i-ar fi plăcut să fie văzut în această stare de către ea. Nu fusese ea obraznica care îndrăznise să-i reamintească moartea tragică a soției sale?

Indepărtându-se, nu încetă să se gândească. Când Dom Duarte nu frânase destul de repede ca să evite peronul, precis că se gândea la Isabela.

Rosary se simțea îngrozitor de vinovată. Fusese cât pe ce să moară din cauza cuvintelor stupide pe care le pronunțase.

CAPITOLUL 5

Timp de câteva zile atmosfera fu încordată la palacete. Gizela nu avea mintea la cursuri și Rosary nu o plictisea insistând să lucreze. Obsedată de moartea mamei ei, copilul se învârtea cu un aer disperat în jurul camerei tatălui său. Nici Dacio nu reușise s-o distreze.

Un singur lucru bun aduse acest accident. **Senhora** de Ardo n-avea deloc timp să se îndârjească împotriva lui Rosary. I se păru chiar mai umană în timpul acestei perioade. Nepotul ei se număra printre rarele persoane la care ținea și se însărcinase de îngrijirea lui. I ducea ea însăși masa, îi pansa rana de la frunte și veghea ca să nu fie deranjat.

Dom Duarte se sculă peste câteva zile. Deoarece glezna nu i se vindecase, se sprijinea într-un baston pentru a se deplasa prin palat. Primea numeroase scrisori și telefoane. Oamenii se interesau de sănătatea lui și doreau să știe când va fi capabil să se ocupe din nou de afaceri. Dr. Rivas îl impuse încă o săptămână de odihnă, și în timpul acestei convalescențe Lola veni deseori să-l țină tovărășie.

După ce l-a văzut pe amândoi hoinărind pe peluzele mângâiate de soare sau stând în fotolii de grădină, Rosary își întări convingerea că tânăra portugheză era îndrăgostită de Dom Duarte. Dar ca totdeauna, lui Rosary îi fu imposibil să ghicească sentimentele lui Dom Duarte. Prezența Lolei părea să-i placă și să-l distreze. O primea cu un surâs. Ținuta lui mai decontractată decât de obicei îi dădea un farmec deosebit.

Seara, Lola era invitată la masă cu fratele ei. Apoi, în salon, Dom Duarte o ruga pe Rosary să cânte la pian. De fiecare dată ea propunea un duo cu Gizela. Și în timp ce cântau amândouă, patronul ei o învăluia într-o privire ironică. Deoarece era subtil, simțea că Rosary era mult prea intimidată ca să execute singură o bucată în fața lui. În ceea ce-i privește pe cellalți auditori, nu se temea de ei. Ei nu aveau urechile tot atât de exersate ca el.

Într-o seară îi ceru pe un ton calm, dar fără replică, un solo.

— Sunt sigur că cunoști bine studiile lui Chopin, îi spuse Dom Duarte, așezându-se confortabil în fotoliul lui.

Ținea un pahar cu coniac în mână și o licărire malițioasă îi juca în ochi.

— Sunt prea dificile pentru Gizela, adăugă el și doresc să aud studiul în mi major. Poți să-l cânti, domnișoară Bell?

Rosary refuzase coniacul. Preferase cafeaua portugheză cu arome bogate. Fixând pasărea

în culori fermecătoare pictată pe ceașoa ei, răspunse că știa această bucată, dar nu era sigură că o va interpreta așa cum o dorea senhor.

— Voi fi indulgent, îi răspunse el pe un ton ironic. Știu cât sunt de complexe aceste studii sub vălul lor de frumusețe. Totuși această seară parfumată și romantică cere această muzică. Aș vrea să ai bunătatea să accepți capriciul unui invalid.

Rosary îl privi pe patronul ei, întrebându-se dacă era vorba de un subînțeles. Ea îi datora mult mai mult decât satisfacerea unui capriciu. Era în parte responsabilă de rana ascunsă de o suviță de păr pe frunte, de bandajul din jurul pieptului și de luxația gleznei. Dom Duarte surâdea vag și ea simțea provocarea pe care i-o lansa.

— Oh, da, cântă pentru noi! exclamă Lola cu o veselie sinceră.

Era așezată lângă Dom Duarte și rochia ei de brocart roz, contrasta cu costumul negru. Părul ei strălucitor era strâns suplu spre spate. La lumina blândă a lămpii, aveau aerul unei madone delicioase și atrăgătoare.

— Da, fă-ne această plăcere, se alătură și Dacio. Te-am auzit predând gamele și arpeggiile, dar nu am avut ocazia să te ascult.

— Ești timidă?

— Nu, răspunse ea.

Totuși, prezența lui Dom o făcea nervoasă. În aparență, gazda o flata pe profesoară ru-

gând-o să cânte, dar Rosary ştia care-i adevărul. Această atenție i-o acorda în bătaie de joc. Acum, toată lumea o privea pe Rosary. **Senhora** de Ardo își pusese deoparte croșeta, Gizela încetase să mângâie pisica pe care i-o dăduse un grădinar. Toți așteptau.

Dom Duarte îi ceru lui Dacio să deschidă pianul pentru Rosary. Resemnată ea își părăsi fotoliul și traversă salonul împodobit cu tapiserii, cu mobile vechi și cu un covor cu flori mari. Vitrinele sculptate conțineau cărți rare și prețioase, porțelanuri și obiecte din argint. Rosary se îndreptă spre pianul cu coadă, de o altăcată de ivoariu. Dacio aprindea lampa și Rosary îi simți suflul cald pe ceafă, când se apropie de taburet. Când se așeză, acesta îi murmură :

– Fii calmă, nu te va mânca.

Rosary se uită la Dacio și surâse. Era adevărat. Dom Duarte era un om ca toți oamenii. În trecut cântase pentru Erick și acesta o felicitase.

Dacio se îndepărtă, lăsând-o singură cu superbul instrument. Lampa făcea ca părul să-i strălucească și-i aureola cu argint curbele grațioase ale siluetei. Își puse mâinile pe clape și decise să uite bărbatul care o fixa cu ochi în care dansau mici flăcări aurii... ochi de pasăre de pradă, gata să se repeadă la ea, pentru o o pedepsi că este singura femeie din insulă care îndrăznește să nu ingenuchie în foja lui.

Execută cu ușurință studiul de Chopin, restituiindu-i toată magia. La un moment dat o privighetoare își amestecă trilul melodios cu notele. Rosary fu atât de vrăjită încât uită de asistență și continuă să cânte, întâi un scherzo, apoi un vals. Deodată reveni la realitate dându-și seama că interpreta o compoziție proprie. Chiar atunci și privighetoarea se opri. Gizela fugi spre ea și o luă de umeri.

– A fost minunat ! Continuă, te rog !

– Nu...

Rosary era într-o stare tensională extremă și n-ar fi putut cânta nici o notă în plus.

– Ajunge pentru seara asta, adăugă ea.

Se ridică repede și se întoarse spre ceilalți.

– Sper că nu v-am plictisit prea tare, spuse ea pe un ton aproape agresiv.

– Plictisit ? protestă Dacio. A fost superb !

– Da, superb ! aprobă Lola.

Și totuși, Rosary zări o lumină de cludă în ochii ei. Probabil că nu-i prea plăcea că tânăra englezoaică provocase admirația generală.

– Ai fost strălucitoare, spuse Dacio.

– Domnișoară Bell, spuse Dom Duarte, nu am recunoscut bucata cu care ai încheiat. De cine este ?

– Hm... Am uitat, **senhor**.

Nu putea să-i spună că o compusese ea însăși. Bucata luase naștere în gândul ei și mai ales în inima ei, în aceste ultime zile și îi scăpase din degete în timpul acestui duet neprevăzut cu privighetoarea.

— Este fără îndoială o melodie dintr-un film, pe care am auzit-o la radio, una din acele bucăți sentimentale fără valoare, care rămân gravate în memoria femeilor.

— Poate... admise el fără convingere, uitându-se la obrajii ei roșii și la ochii strălucitori. Luați loc domnișoară Bell și odihniți-vă. Am fost vrăjiți de muzica dumitale. Ai dreptul la o recompensă. Dcrești un pahar eu vin ?

— Nu... mulțumesc.

Îi era cald.

— Dacă-mi permiteți aș vrea să ies puțin pe terasă.

Își strânse fusta lungă de mătase bleu și trecu pe lângă fotoliul lui Dom Duarte pentru a ieși în aerul răcoros al nopții. Trebuia să iasă din această cameră unde lumina reliefa în mod surprinzător figura ducelui. Era oare decepționată, pentru că fusese singurul de nu o felicitase ? Sprijinită de balustrada balconului, se gândi la acest lucru inspirând mirosul trandafirilor. Acest miros îi aducea aminte de casa ei aflată la mii de kilometri de palatul portughez. Stelele luceau blând în obscuritate, aerul era mai îmbătător și de-o dulceață de nedescris, minunată, ideală. Deodată Rosary se gândi la mare și simți dorința de a se scălda.

De ce nu ? Putea să dispară discret. Dom Duarte și invitații lui nici nu vor băga de seamă. Astfel nimeni nu-i va pune întrebări, nimeni nu-i va spune că în Portugalia tinerele

fete nu se scaldă noaptea. Pentru a se duce să-și la costumul de baie va trebui să treacă prin fața ferestrelor salonului. Tocmai se pregătea să plece când o siluetă apărură în fața ei.

— Dacio... ce vrei ? îl întrebă ea nerăbdătoare.

Nu se gândea decât să se ducă să inoate singură.

— Nu-ți face plăcere că mă vezi ? o întrebă el, cu un aer vexat. Voiam să-ți spun încă o dată cât de mult mi-a plăcut cum ai cântat. A fost o adevărată revelație.

— De ce o revelație ? întrebă ea destul de sec. Nu cred că te îndoiai că nepoata lui Courland Bell știe să cânte la pian !

— Ai un talent imens ! Nu-ți minimaliza talentul. Excelența. Sa dorește probabil un profesor foarte efica, dar nu ai nici un motiv să fii modestă. Chiar și numele tău, Rosary, evocând o grădină secretă plină de trandafiri, confirmă că ești o persoană deosebită.

— Ești prea bun, Dacio ! Dacă ai fi în Anglia m-ai găsi o persoană obișnuită. Aici atrag atenția pentru că sunt singura blondă printre femeile cu ochii și părul negru.

— Obișnuită ! Nu, ești excepțională, afirmă el apropiindu-se de ea.

În jurul lor florile răspândeau parfumuri îmbătătoare și, în ochii lui Dacio, Rosary văzu un fel de excitare...

— Eu... tocmai mă duceam în camera mea, se bălbăi ea, când el se apropie și mai mult de ea. Dacio, nu trebuie să rămânem singuri, **senhora** de Ardo nu tolerează așa ceva. M-a amenințat deja că mă va da afară, dacă mă va vedea flirtând.

— Și noi flirtăm... murmură Dacio cu ochii arzând. Ți-ar place?

— Dacio! Vrei să mă faci să-mi pierd postul?

Rosary încercă să-l împingă, dar Dacio era mai puternic decât ea. Nu exista decât o singură metodă de-a pune capăt acestei situații și de-a părăsi terasa înainte ca cineva să facă scandal.

— Ca să-ți spun drept mă duceam să-mi iau costumul de baie. Este așa de frumos încât am chef să înot.

— Mă inviți să te însoțesc? o întrebă el cu un aer mulțumit. Niciodată în viața mea nu am avut ocazia să fac baie cu o femeie noaptea.

Rosary nu știu cum să refuze și de altfel fu mirată de entuziasmul lui Dacio.

Cunoscând puțin obiceiurile țării îl credea pe cuvânt că nu făcuse niciodată această experiență. Și apoi, la gândul că putea să-i joace o festă lui Dom Duarte o încântă. Va pleca cu Dacio și el nu va ști niciodată...

— Nu trebuie să spui nimănui, Dacio, îl avertiză ea. În timp ce mă duc să-mi iau costumul de baie, du-te și tu să-ți iei. Dacă ești de

acord ne întâlnim peste un sfert de oră pe poarta ce duce la plajă.

— Am să fiu acolo, spuse Dacio, luându-i mâna și sărutându-i-o.

Rosary se întrebă dacă nu fusese imprudentă acordându-i această întâlnire.

— Te vei purta corect? nu-i așa? am să înot cu tine... nu am alte intenții...

— Ți este teamă? o întrebă el surâzând.

— Nu mi-e teamă, dar n-aș vrea să mă su-păr pe tine. Dacă vei face cel mai mic gest deplasat, nu voi mai vorbi cu tine.

— Englezocicele sunt oare mai prudente decât portughezele? bombăni el.

— Avem și noi principiile noastre, îi explică ea. Dragostea și prietenia sunt două lucruri diferite.

— Și prietenia mea îți este suficientă?

— Da, am nevoie de un prieten. Pe curând, amigo...

— Ate a vista, amiga.

Ducându-se repede în camera ei, Rosary speră că Dacio înțelese.

Ea reuși să părăsească palatul fără să se facă remarcată și-l întâlnească pe Dacio pe o cărăruie abruptă. Mână-n mână, înăbușindu-și răsetele coborâră până la plaja unde se afla o căsuță dotată cu un mobilier de salon din răchită și cu un bar foarte bine garnisit pentru a stinge setea înotătorilor.

— Ce noapte frumoasă ! exclamă Dacio, ieșind din camera unde se schimbase, după Rosary.

Își ridică capul către stelele atât de strălucitoare, încât marea lucea ca o față de masă din mătase argintie. Lângă apă palmieri își întindeau cu grație frunzișul. Aerul era impregnat cu toate mirosurile insulei.

— Să facem o cursă, propuse Rosary, reperiindu-se către apa mișcătoare, unde se aruncă cu plăcere.

Dacio înotă după ea și îi strigă că și-a uitat boneta de baie.

— Nu port niciodată, îi răspunse Rosary, îmi place să-mi las părul să plutească liber.

— Ești o nimfă, spuse tânărul cu admirație.

Înotară alături în același ritm în valurile de safir sumbru.

— Ești mulțumită că sunt cu tine ?

— Da... este minunat să înoți noaptea, nu-i așa ? Este mai agreabil ca ziua.

— Ai mai spus asta altui bărbat ?

Dacio întoarse capul către ea și ea îi observă strălucirea surâsului. În jurul lor se întindea imensa singurătate a oceanului, unde ei nu erau decât două puncte minuscule, și erau un bărbat și o femeie. Rosary își dădu seama de acest lucru. Plină de curiozitate se întreba despre dorința care atrăgea o ființă către alta. Ea nu simțise acest lucru niciodată.

Când oboseală veniă către mal și se lipiră de trunchiul unui palmier. Dacio o privea pe Ro-

sary cum își stoarce lungul păr ud. Ea știa că el era fascinat de fiecare din gesturile ei. Nici o portugheză nu se purtase niciodată cu atâta naturalitate în fața lui.

— Crezi că sora ta se va gândi că suntem împreună ? întrebă ea. De obicei o reconduci acasă.

— O va face Excelența Sa în locul meu și va fi încântat, sunt sigur. Ai remarcat desigur cum se comportă cu ea ?

— Sora ta este foarte frumoasă, Dacio. I-ai făcut deja portretul ? Este atât de plină de viață încât eu mă simt fadă pe lângă ea.

— Tu ?

Izbucni în râs și gădilă piciorul lui Rosary cu vârful piciorului lui.

— Pe tine aș vrea să te pictez, îi răspunse el.

Rosary încercă să râdă, dar în sinea ei se nelișiște. Dacă Lola își dădea seama că frațele ei era cu ea, va discuta cu Dom Duarte. Această perspectivă o umplu pe tână fată de satisfacție și de nelișiște. Pe această insulă cel mai obișnuit fapt capătă un sens neprevăzut. Ce va gândi lumea de baia inocentă în compania lui Dacio ?

Ca și cum îi ghicea gândurile, el se oplecă spre ea și o întrebă pe un ton ironic :

— Ce gândești despre omul care domnește peste Vozes do Mar ? Îl consideri ca pe un tiran care vrea să le vadă pe femei supuse ?

— Este puțin furios. Cred că n-am obiceiul să mă inclin în fața unui bărbat, chiar dacă

acesta este un duce foarte distins și foarte puternic. Nu tremur în fața mâinilor lui, nici nu roșesc la surâsurile lui.

Rosary lăsa să-l curgă puțin nisip printre degete și adăugă :

– După părerea mea el nu mă prea iubește, dar știe că Gizela apreciază prezența mea și ține cont de asta.

– Cum poți fi sigură că nu te iubește ?

– O femeie simte acest gen de lucruri, răspunse ea.

– Atunci simți că eu... te iubesc ?

Dacio se jucă și el cu nisip, înainte de a continua :

– În schimb nu-mi pot da seama tot atât de ușor dacă tu mă iubești. Englezoaicele sunt foarte directe de obicei, dar când este vorba de sentimentele lor sunt foarte rezervate. Este paradoxal și totuși, portughezele noastre care sunt foarte strict supraviețuiesc ajung să-și exprime emoțiile prin privire.

– Ochii portughezilor sunt foarte expresivi, recunosc Rosary. Este suficient să remarci cum o privește Dom Duarte pe sora ta.

– Ești geloasă ? glumi Dacio.

– Nu, din fericire ! Bunicul m-a învățat să mă bucur de un corp și o minte sănătoasă. Mă mulțumesc cu asta și nu invidiez frumusețea celorlalte femei.

Dacio o învățui pe tovarășa lui cu o privire admirativă.

– În acest moment ai aerul unei sirene.

El îi contemplă umerii goi, silueta armonioasă, apoi coborî până la picioarele băgate pe jumătate în nisip și întrebă :

– Ți-e frig ? Vrei să aduc o acoperă ?

– Nu... în nici un caz. Trebuie să mă întorc. Este foarte târziu.

– Mai rămâi puțin. Așteaptă ca Dom Duarte să o fi condus pe Lola.

– Nu va bea un ultim pahar cu ea ?

– Nu, un bărbat nu poate intra cu o fată într-o casă unde nu e nimeni. Regulile noastre sunt foarte stricte.

Rosary izbucni în râs.

– De când suntem împreună n-ai ținut seama de cel puțin o jumătate de duzină din ele. Din fericire pentru reputația mea eu nu sunt portugheză. Ce-ar crede lumea dacă m-ar vedea în costum de baie și singură cu tine în mijlocul nopții ?

– Ai fi atât de compromisă, declară Dacio pe un ton insistent, încât aș fi obligat să mă căsătoresc cu tine cât mai repede.

– Bietul Dacio ! Ar fi îngrozitor !

– Din contră, ar fi fantastic dacă am fi obligați să ne căsătorim printr-o decizie a lui Dom Duarte ! Vrei să ne descopere ?

– Nu !

Rosary sări în picioare și alergă către căsuță. Nu auzi pașii lui Dacio în nisip, dar era sigură că venea după ea. Continuă să alerge

intr-un suflot și ajunse la căsuță înaintea lui și reuși să-i trântască ușa în nas. Ce catastrofă ! Se și vedea constrânsă să se căsătorească cu Dacio din cauza altor legi care datau din alte vremuri. Își îmbracă repede halatul de baie și sandalele, fără să-și scuture nisipul lipit de corp își luă hainele sub braț. Apoi ieși prin ușa din dos a căsuței și ajunse la **palacete** într-o fugă. Cu respirația tăiată și inima bătându-i, traversă în goană grădinile, strecurându-se printre siluetele palide ale statuiilor.

Frunzele și florile o mângăiau în trecere, ca degetele unei fantome. Ajungând în fața palatului trebui să se oprească ca să-și revină. Constată cu ușurare că nici o lumină nu era aprinsă. În câteva minute, nevăzută, își va regăsi siguranța camerei sale. Din păcate, când încercă să pătrundă în hol simți un șoc. Încercă degeaba ușa, era închisă cu cheia.

Trebuia să se gândească că un palat nu era lăsat deschis în plină noapte. Neputincioasă, mușcându-și nervos buzele, se legăna de pe un picior pe altul. Dacă bătea și reușea să se facă auzită de un servitor, incidentul va fi imediat raportat **senhorei** de Ardo. Această cerea să fie ținută la curent cu tot ce se petrecea în casă. Ar fi vrut atunci să știe de ce Rosary se găsea afară la acea oră, și afacerea s-ar fi terminat rău căci tânăra fată ar fi refuzat o dată în plus să fie tratată ca un copil care trebuia să dea cont de ce face.

Decât să provoace un scandal Rosary preferă să se întorcă la căsuța de pe plajă. Dacio se întorsese desigur acasă la el. Ea va dormi acolo și a doua zi dimineață va pretinde c-a ieșit foarte devreme pentru a înota.

După cum prevăzuse, plaja era pustie. Întră fără să întârzie în căsuță și se închise. După ce aprinse lumina și incuie și ușa din spate, se simți în siguranță. În bar găsi o cutie de biscuiți care-i potoli puțin foamea. Își îmbracă hainele și se instalează cât mai confortabil posibil pe canapea, cu perne sub cap și o cuvertură pe ea.

Încercă să uite că era complet singură în timpul nopții. Valurile întrețineau un zău continuu în jurul ei și palmierii fremătau în briză.

Ghemuindu-se sub cuvertură Rosary nu se putu abține să nu rădă de ea însăși. Dacă s-ar fi dus liniștită în camera ei după ce cântase la pian, dacă n-ar fi acceptat tovarășia lui Dacio, ar fi în acest moment confortabil culcată în patul ei din palat. Ar fi în siguranță și nu într-un loc pustiu, înconjurată de zgomote ciudate !

Nu le mai auzi multă vreme, căci căzu repede într-un somn de plumb !

CAPITOLUL 6

Soarele strălucea deasupra oceanului când Rosary ieși din căsuță. Respiră adânc aerul înțăritor. Deoarece își lăsase ceasul în cameră, habar n-avea cât era ora.

Estimă că trebuie să fie în jur de șase. Avea tot timpul să se întoarcă la **palacete**. Va intra natural ca o persoană care a făcut o baie matinală și se întoarce să-și ia micul dejun. Zilele începeau devreme la palat. Secretarul lui Dom Duarte sosea la ora opt și aproape în același timp **senhora** de Ardo dădea ordinele începerii curățeniei și bucătăriei. Meniu-ul se schimbă în fiecare zi și orele trebuiau să fie scrupulos respectate, pentru ca guvernatorul să nu întârzie la întâlnirile lui.

Rosary urcă cărarea șerpuitoare. Se rănise în ajun, poticnindu-se când se întorcea pe plajă, după ce găsisese ușile palatului închise. Brațul ei purta în prezent o zgârietură cafenie. În orice altă împrejurare această urmă a serii precedente n-ar fi avut nici o importanță. Dar de data aceasta ea ar fi riscat s-o trădeze.

O tufă de pasifloră mare o biciui în trecere, stropindu-i fața cu rouă. Rosary se opri pentru ca să se șteargă și când ridică capul zări un bărbat care stătea în fața ei, imobil, într-un pulover și niște pantaloni albi, sprijinit de un baston.

Se sperie. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească în acest moment. Dom Duarte o fixa cu o privire scrutătoare, o privire neagră ca abanosul în lumina de gheață a dimineții. Rosary trebuia neapărat să vorbească, să se poarte natural.

– **Bon dia, senhor.** Apa este delicioasă, în dimineața asta.

– Asta vrei să spui, că tocmai ai înotat domnișoară Bell ?

– Da, răspunse ea, simțind totodată că se incurca în propriile minciuni.

Dom Duarte o privea acum acuzator. El îi examină sandalele, rochia șifonată și părul zburlit care nu era nici măcar umed. Își dădea seama că era inutil să pretindă că purtase o bonetă de baie. Dom Duarte știa că nu se îmbăiasc, era evident.

– De ce mă minți ? întrebă el pe un ton amenințător.

În furia lui, ridică bastonul și decapită cu violență o pasifloră. O ploaie de petale căzu pe pământ și Rosary simți ca și cum ea fusese cea care primise lovitura. Își duse mâna la gură ca să-și înăbușe un strigăt. Șchiopătând, el se

aproppia de ea. Focul mânel îl ardea în ochi. Lui Rosary îi fu frică deoarece înțelegese că el știa unde-și petrecuse noaptea.

Ar fi dorit să fugă, să-și găsească o siguranță relativă pe lângă alți oameni. Dacă n-ar mai fi singur cu ea, Dom Duarte va fi obligat să se controleze. Cu puțină șansă ea ar putea să-l depășească cu agilitate... Dar în momentul când ea schiță un gest, el o apucă de braț și o împinse spre un trunchi de copac.

Rosary scoase o mică exclamație de frică. Îl privi cu ochii unei tinere care nu fusese niciodată tratată cu această violență. Scoarța copacului o rănea prin materialul rochiei. Ochii ei măriți de stupeoare și teamă îl rugau pe bărbat s-o lase să plece.

– În această noapte, declară el cu un aer sumbru, Gizela a avut un coșmar. Am auzit-o strigând și m-am dus s-o reconfortez. Ar fi vrut să te vadă. Am bătut la ușa camerei duminale, dar n-ai răspuns. Nu erai acolo, domnișoară Bell. N-ai dormit în patul duminale. Te-am căutat pretutindeni până în momentul când mi-am dat seama. Nu te aflai în palat. I-am telefonat atunci **senhoritei** Cortez, ca să știu dacă nu erai la ea. Ea mi-a spus că erai fără îndoială cu fratele ei.

Felul în care rostea numele lui Dacio și-i privea părul în dezordine și ținuta deranjată, o făcu pe Rosary să roșească.

– Ai îndrăznit să-ți petreci noaptea afară ! spuse el pe un ton plin de reproșuri.

— Și ce credeți c-am făcut, Dom Duarte ?
replică ea cu ochii strălucind de indignare.

Enervată la culme ar fi putut să-l lovească, să-l zgârie cu unghiile trăsăturile împietrite într-o mască disprețuitoare. Cu ce drept o judeca el ? Și în special cum își putea permite s-o acuze fără dovezi ? Se comportă ca și cum ar fi fost personal ofensat.

— Vreau să știu ce-ai făcut, ți-o cer chiar, răspunse el. O apucă pe Rosary de umăr cu degetele lui ca de oțel. Aceasta tresări de durere.

— Mă doare l gemu ea, căutând să se degajeze, dar el o strânse mai tare.

Dom Duarte o privea ca un inchișitor gata să-și tortureze victima pentru a-l smulge adevărul.

— Ți-ai petrecut noaptea cu **senhor** Cortez, nu-i așa ?

— Și ce dacă, spuse ea sfidându-l. Ce puteți să-mi faceți ? Să mă goniți din splendida dumneavoastră insulă, să mă goniți ca pe o criminală pentru că am folosit cum am vrut, orele de libertate ? Legea portugheză condamnă pe tinerele fete care au chef să facă baie noaptea ?

— Ai înotat deci noaptea trecută ?

— Ce perspicacitate ! Cum de-ai ghicit Dom Duarte ?

— Ești impertinentă și meriți o lecție !

O lucire furioasă apărură din nou în ochii lui Dom Duarte, avertizând-o pe Rosary. Cât era

el de guvernator al Insulei, în curând nu se va mai putea abține.

— Și după ce-ai înotat, ce-ai făcut ? Vorbește ?

— Sunteți prea curios, răspunse ea. Am douăzeci de ani și dumneavoastră mă tratați ca pe un copil irresponsabil.

— Cortez te tratează ca o femeie, bănuiesc ?

— Îmi puneți o întrebare **senhor** sau căutați să mă faceți să-mi mărturisesc greșeala ?

— Te previn **senhorita**, dacă persisti în a-mi răspunde cu insolență, te voi pedepsi cum o meriți.

Micile luminițe pe care Rosary le zărise deja în ochii lui apărură din nou.

— Să nu crezi că mă poți provoca fără urmări neplăcute, domnișoară Bell. Te înșeli. Continuă să te porți ca o femeie liberă care revine după o noapte de dragoste și vei vedea.

— Dumneavoastră sunteți cel care susțineți că mi-am petrecut noaptea cu Dacio !

— Ce altceva pot gândi ? Dar prima mea grijă este să știu de ce ești rănită ?

— Glumiți, spuse ea cu un râs ironic, care se transformă în strigăt când Dom Duarte îi luă brațul și-l examină zgârietura.

— N-aveai nimic când ai cântat la pian ieri, deci zgârietura a apărut după.

— Dacio nu are nici un amestec. Am căzut când am coborât cărarea pe întuneric.

— Fugeai de Dacio ?

— Nu... Reveneam de la **palacete**. Găsind toate ușile închise m-am decis să-mi petrec noaptea în căsuță. Eram singură, **singură**, înțelegeți Dom Duarte !

— Știam !

— Cum ? Știați și m-ați obligat la acest interogatoriu ?

— Trebuie să dai câteodată lecții femeilor încăpățănate. Ai fugit din salon noaptea trecută ca o artistă mare, care consideră că n-a primit destule aplauze. Ai cântat foarte bine domnișoară Bell, dar chiar felul în care ai cântat îți trădează natura impulsivă și nedisciplinată. Nu te lași ghidată de legile muzicii... și nici de cele ale unui bărbat, nu-i așa ?

Avea dreptate, multă dreptate atât în ceea ce privește felul în care cânta și în privința poziției ei față de bărbați. Trebuia s-o recunoască cu toată onestitatea. Își ridică capul.

— Cum de știți că mi-am petrecut noaptea singură pe plaje ?

— Am trimis doi servitori să te caute și am telefonat din nou la Cortezi. Dacio sosise. Servitorii au găsit ușa de la căsuță închisă și urmele sandalelor în nisip. Am decis să te las acolo unde erai.

— Și în dimineața asta ați venit în întâmpinarea mea ca să mă certați ?

— Nu crezi că o meriți ? Te-am angajat ca să-mi educi fata și să-i ții companie. În noaptea asta a avut nevoie de dumneata și nu erai acolo.

— Cum aș fi putut ghici că va avea chiar în noaptea asta un coșmar ? Nici nu știam că are coșmaruri.

— I se întâmplă de la moartea mamei sale. Spunând aceasta își slăbi puțin presiunea degetelor pe umărul ei.

Încetând s-o fixeze își lăsă privirea să rătăcească peste marea ce scânteia în josul cărării. Soarele începea să pătrundă frunzișul arborilor, uscând roua. Un parfum puternic de pasifloră plutea în aer.

— Coșmarul Gizelei, continuă el, a fost fără îndoială cauzat de accidentul meu. Ea nu este ca dumneata, domnișoară Bell ! Ca să se simtă în siguranță are nevoie ca oamenii pe care-i iubește să fie în jurul ei. Data viitoare să fii acolo, când va avea nevoie de dumneata, altfel îți vei pierde postul.

— Nu mă concediați chiar acum ?

Dom Duarte dădu din umeri în semn de indulgență.

— Impetuositatea dumatile britanică și gustul pentru aventură nu vor dispărea într-o zi. De altfel mi se întâmplă și mie să resimt chemarea mării, în cursul unei nopți frumoase înstelate, dar... mă întreb cum ai reușit să-l trimiți pe tânărul Cortez la el acasă după baie... ca pe un gentil băiețel foarte cuminte ?

Mânia lui Dom Duarte se potolise. Ușurată, Rosary se sprijini de copac și-și permise să surâdă la amintirea felului în care îi trântise ușa în nas lui Dacio.

— Mi-a spus că va fi obligat să se însoare cu mine dacă vom fi surprinși împreună. Știu că nu se glumește cu asemenea lucruri în Portugalia și n-am chef să fiu măritată împotriva dorinței mele.

— Te rezervi pentru tânărul care te așteaptă în Anglia, nu-l așa ?

Proptindu-se în baston, Dom Duarte o privi cu o expresie malițioasă.

— Este imprudent că te-ai lăsat să pleci astfel. Nu știe probabil că aerul de la Vozes do Mar te face să-ți pierzi capul la fel de sigur ca și un pahar de **vinho verde**.

— Da... este adevărat, fu de acord Rosary cu o voce timidă. Aici domnește un fel de magie... o atmosferă de paradis pierdut... Ți-e greu să-ți închipui că de cealaltă parte a mării și a munților, oamenii se luptă, și-și bat joc de toate valorile societății. Dacă aș fi fost portugheză n-aș fi vrut să părăsesc această insulă pentru nimic în lume.

— Dar nu ești portugheză, declară Dom Duarte, privindu-i șuvițele blonde, zburlite, care încadrau figura triunghiulară plină de farmec. Îi studie mica bărbie voluntară, gura bine desenată și ochii mari migdalați.

— Ești o tânără spontană, domnișoară Bell. Spui ce gândești. Este o calitate cu care portughezii nu sunt obișnuiți. Ea îi surprinde.

— Preferați ca totul să fie învăluit în mătase... dar cunoașteți și oțelul care toie... spuse ea.

— Este sângele nostru sarazin, spuse Dom Duarte, cu un surâs ciudat.

— Și tot sângele sarazin vă împinge să supuneți în întregime femeile dorințelor dumneavoastră, **senhor** ?

— Asta face viața mai agreabilă, **senhorita**.

— Totuși o femeie absolut docilă trebuie să fie plictisitoare de moarte. Să nu-mi spuneți că nu vă place să luptați puțin.

— Te referi la micile dueluri verbale l spuse el pe un ton ironic.

Făcea aluzie la conversația lor și la faptul că o considera pe Rosary ca pe o femeie care părea să-l amuze mult. Rosary nu avea decât un an mai puțin decât Lola și pe ea o lua în serios. Poate avea chiar intenția s-o facă a doua lui soție. Un bărbat plin de vitalitate ca el nu putea rămâne singur la nesfârșit. Deasemenea nu-și putea reproșa moartea Isabellei până la sfârșitul vieții. Rosary își reproșa și acum teribil de mult că atinsese acest subiect.

— Eu... trebuie să mă întorc la palat, se bâlbâi ea, Gizela are nevoie de mine.

— O să te întrebe unde ai fost noaptea trecută. O să-i spui adevărul, nu-i așa ?

— Da, **senhor** ! Și **senhora** de Ardo ?

— Îi voi explica eu că te-am găsit dormind singură în **căsuță**.

Rosary făcu ochii mari.

— Erați cu servitorul ?

— Da, răspunse Dom Duarte. Am deschis cu cheia dublă și am intrat ca să văd dacă te

simți bine. Dormea și cuvertura era căzută pe jos. Am pus-o la loc și am ieșit închizând din nou ușa cu chela. Atâta timp cât ești salariată mea, sunt însărcinat să veghez asupra dumatăle.

La aceste cuvinte Rosary nu se putu împiedica să nu roșească.

— Vă produc mai multe griji se pare ca un profesor portughez. Eu... eu bănuiesc că trebuie să mă scuz, dar în Anglia un patron nu s-ar fi ocupat de escapada mea.

— Pentru că femeile sunt mai libere în țara dumatăle. Fiind portughez, eu consider că o fată tânără de douăzeci de ani, n-are aceeași experiență ca mine. Dar, hai să mergem să luăm micul dejun în loc să discutăm. Sunt sigur că-ți este foame.

Rosary aprobă. Mergând alături de Dom Duarte fu din nou impresionată de înălțimea lui. Era mult mai înalt ca Dacio, mult mai înalt decât majoritatea bărbaților din Insulă. Asta îi întărea aerul de superioritate.

Ajunseră la tufșurile mirositoare de camellii care marcau intrarea în grădină. Niciodată Rosary nu remarcase gustul rafinat în care fusese aranjată grădina. Parcă nu era deloc la locul ei acolo cu rochia mototolită și cu părul în dezordine. Simți nevoia să-și facă imediat toaletă. Înțelegea de ce un bărbat atât de distinct ca Dom Duarte o examina cu acest aer disprețuitor.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea, evitându-l privirea. Dacă ați fi decis să mă concediați, **senhor**, n-aș fi surprinsă. M-am comportat într-un fel necugetat.

— Foarte necugetat. Ai merita să te concediez. Și privește-mă când îți vorbesc ! Își ridică fără să vrea ochii. Acest ton de dojană îi dispăcea și era gata să protesteze, dar Dom Duarte i-o luă înainte :

— Prezența dumatăle ne aduce multă dezordine, domnișoară Bell. Cine știe ce vei mai provoca aici ? Pentru moment intră și pregătește-te pentru micul dejun.

Rosary nu așteptă să i se spună de două ori. O luă la fugă și fu încântată să ajungă în camera ei fără a întâlni pe nimeni. Acolo se simți în siguranță. Fără a pierde un minut își scoase hainele și alergă sub duș. În timp ce se spăla se gândea la conversația ei cu Dom Duarte.

Plecaseră el însuși în căutarea ei ! O văzuse dormind în căsuță ! Ii ridicase chiar cuvertura. Fără să vrea el îi arătase o nouă fațetă a personalității lui, atât de complexe. Era capabil să se neliniștească pentru o simplă salariată, să se arate atent. Dar știa de asemenea să-și folosească autoritatea și să-i reamintească că el era stăpânul ! Rosary tremură la amintirea gestului cu care decapitase pasi-flora !

Putea să se considere fericită că nu era concediată. Dom Duarte îi analizase perfect com-

portamentul ultimei nopți. O îlgănisă neadresându-l decât un mulțumesc rece în timp ce ceilalți, se extaziaseră asupra talentului ei de pianistă.

În timp ce ieșea din bale, Gizela deschise ușa camerelor. Era palidă și nu surâdea.

— Bună dimineața, draga mea Gizela, se grăbi să-l spună Rosary. Mar de foame. Încă o secundă și cobor să-mi iau micul dejun. Ce dimineață frumoasă!

Sprîlînită de ușa, copila neglijă să-i răspundă la această remarcă.

— Unde ai fost noaptea trecută? Întrebă ea cu un aer sumbru. Aveam nevoie de tine și n-ai fost găsită!

— Am fost să fac o bale și n-am mai putut intra în palat. Sunt zăpăcită!

Rosary vorbise cu oarecare dezinvoltură. N-avea intenția să suporte un al doilea interogatoriu pentru o faptă minoră. Acești portughezi n-au decât să înțeleagă! După douăzeci de ani în Anglia și numai câteva săptămâni la Vozes do Mar, Rosary nu se obișnuise cu obiceiurile lor.

— Ai fost cu Dacio, declară Gizela pe un ton acuzator.

În această clipă ea semăna enorm cu tatăl ei, dar se controla mai puțin bine.

— Bănulesc că-l preferi mie, pentru că este un bărbat! Îți place să-ți faci curte!

— Deloc Gizela!

Rosary răspunse mâinii cu mînie:

— Desigur, toată lumea îmi reproșează același lucru în această casă! Am să sfârșesc prin a-mi face un coc, voi purta ochelari cu rama groasă și-mi voi pune un sac în loc de rochie! O să fiți mulțumiți!

— Asta nu te va împiedica să fii drăguță, mormăi Gizela și deodată alergă către Rosary. Înnoțându-și brațele în jurul gâtului ei, o strânse s-o sufoca.

— Mi-e frică să nu te pierd. Eu... eu știu că atunci când crești, bărbații devin importanți. Vei încerca să nu fii geloasă, dacă-ți place Dacio. Este frumos...

— Nu sunt deloc îndrăgostită de Dacio Cortez, afirmă Rosary cu un surâs.

Mângâie părul negru al elevei ei.

— Suntem prieteni, Gizela, atât. Și acum, dacă nu vrei să mor de foame, să mergem să ne luăm micul dejun!

Împăcate, eleva și profesoara coborâră țînându-se de mână. Îl întâlniră pe Dom Duarte care, îmbrăcat într-un costum gri minunat, pleca.

— Ai o mină mai bună **pequena** în dimineața asta, îi spuse fiicei lui. Bună dimineața, domnișoară Bell.

Arbora un surâs curtenitor și părea să fi uitat recenta lor discuție.

— Mă duc în oraș. Dacă puteți fi gata repede, vă iau cu mine. Vom mânca împreună la restaurant. Este doar sâmbătă. Viața nu este făcută numai din cursuri.

Gizela se uita la tatăl ei cu neîncredere.

- Într-adevăr ?
- Se înroșise de plăcere.
- Am obiceiul să vorbesc aiurea ?
- Copila se întoarce atunci spre Rosary.
- Ai chef să ieși ?
- Ei bine...

Nesigură, ea se uită la Dom Duarte pentru a ști ce trebuia să răspundă.

- Mă tentează, dar n-aș vrea să jenez, eu...
- Domnișoară Bell, dacă v-am invitat pe amândouă, asta înseamnă că poți veni, declară Dom Duarte pe un ton suav. Vă aștept în mașină.

Proptindu-se mereu pe baston se depărtă și Gizela spuse vesel :

- Să mâncăm repede. Nu-i place să aștepte și-ar fi păcat să plece fără noi, nu-i așa ?

Rosary fu de acord. Gustând din pâinițele și din cafeaua cu lapte, se întreba asupra comportamentului patronului ei. După ce s-a arătat sever, el dorea fără îndoială să-i dovedească că putea să fie și amabil.

Ridicându-se de la masă o întrebă pe Gizela :

- Această fustă și această bluză sunt destul de elegante ?

- Ești perfectă, aprobă adolescența și ai aerul foarte englezesc.

Se ridică și ea și întrebă :

- Ești gata ?
- Trebuie să mă duc să-mi iau geanta.

- Grăbește-te, eu fug - să-l ajung pe tata din urmă !

Gizela se precipită afară din sufragerie, ca și cum i-ar fi fost frică să nu scape această ocazie nesperată în ultimul minut.

Rosary urcă în camera ei, se machie, își făcu un coc și întrebuință un parfum discret. Dorea să pară cât mai ștearsă posibil, ca să nu trezească mânia ducelui împotriva ei.

Când ajunse în curte, șoferul aștepta în picioare lângă limuzina gri, iar Gizela și tatăl ei traseră deo loc în mașină.

- Urcă ! spuse Dom Duarte examinând dintr-o privire cofura, buzele date cu puțin ruj și, în timp ce intra în mașină, Rosary simți focul privirii lui.

Niciodată în viața ei nu se plimbase cu o mașină atât de frumoasă. Aceasta mai mult aluneca pe drum. După doi kilometri, limuzina părăsi domeniul ca să se angajeze pe șosea.

- Nu ne cunoști bine orașul, domnișoară Bell, declară Dom Duarte.

Se exprimase pe un ton atât de curtenitor, încât Rosary surprinsă nu răspunse imediat. Era oare același om care o împinsese în pom și-i vorbise atât de dur la începutul acestei dimineți ? N-avea dreptul să se comporte atât de curtenitor, în timp ce ea suferea încă din cauza reproșurilor lui.

În ciuda acestor gânduri, Rosary reuși prin a se destinde. Deoarece Dom Duarte o judeca

nedisiplinată și prea voluntară îl va face să se minuneze. Era hotărâtă să se poarte cât mai umil posibil, să fie cât mai docilă în timpul acestei zile. Pentru început schiță cel mai amabil surâs, cel pe care bunicul ei îl găsea cel mai irezistibil.

— Puteți **senhor**, să ne arătați curiozitățile istorice ale orașului ?

— De îndată ce mi-am terminat afacerile, vă voi duce să le vedeți pe cele mai vechi din insulă.

Ridicându-și sprâncenele în chip de ușoară ironie, Dom Duarte adăugă :

— Incepe să te intereseze istoria insulei *Vozes do Mar*, **senhorita** ?

— Desigur. Probabil unul din strămoșii dumneavoastră au descoperit-o, și au numit-o astfel ?

— Ați consultat cărțile din biblioteca mea ? întrebă el.

— Nu, dar am acest sentiment. Istoria familiei dumneavoastră pare nedespărțită de trecutul acestei insule, cât și de viitorul ei, de altfel.

— Nici unul din noi nu cunoaște viitorul, declară el. Dar aveți dreptate într-o privință. Insula a fost descoperită de un Montequiero. Când a acostat a auzit marea lovind plajele insulei a botezat-o „Vozes do Mar”, adică „Voile mării”.

— Este foarte romantic, **senhor**.

— Da, admise Dom Duarte puțin ironic. Noi portughezii suntem sensibili la lucruri ca „murmurul apei”, la lucruri tot atât de insesizabile ca însăși fericirea.

— Nu ești fericit, papa ? întrebă Gizela, sărutându-i mâna.

— Vorbesc în general, copila mea. Și apoi lumea adulților nu este tot atât de roză ca cea a copiilor.

— Eram totuși foarte nenorocită atunci când ai avut accidentul, afirmă Gizela.

Îi aruncă o privire foarte elocventă, o privire în care se putea citi că și ea cunoscuse moartea la vârsta de nouă ani.

— Nu trebuie să te mai gândești Gizela. De altfel, acest accident a fost în întregime din vina mea și trebuie să-i mulțumim domnișoarei Bell că m-a scos din flăcări.

Dom Duarte o privi pe Rosary declarând :

— Eu n-am uitat că m-ai ajutat.

— Eu... Îmi pare bine că rănilor dumneavoastră n-au fost prea grave, **senhor**, se bălbâi ea, cu conștiința nu prea liniștită.

— Și eu **senhorita**, replică el destul de sec.

CAPITOLUL 7

Acompaniată de Dom Duarte și de fiica sa, Rosary intră în vechiul **palacio**, transformat în muzeu. Acesta era precedat de un portal pitoresc, cu arabescuri de fier forjat, caracteristice maurilor. Zidurile, odinioară de o albeață imaculată erau acoperite cu licheni și viță sălbatică. Un arbore de begonia se înclină în semn de binevenit pentru a primi vizitatorii.

Trecură poarta, cu partea de sus ovală tăiată în piatră. Un corb stătea cocoțat acolo. Aparținea desigur gardianului. Și croncâni fără să se miște, uitându-se la cele trei persoane.

Contemplantă relicvele unui alt timp. O armură sărazină îi impresionează în imobilitatea ei. Costume și bijuterii, care aparținuseră nobililor portughezi, delicate păpuși și evantaie făcute de mână reținură atenția lui Rosary.

Pașii vizitatorilor răsunau pe solul în mozaic cu motive și culori puțin stinse, care reamintea covoarele persane. Din plafon atârnavă lămpi înconjurate de un fel de colivii din metal, încrustate cu pietre colorate și translucide.

În timpul seratelor din trecut, lumina trecând printre aceste pietre arunca probabil raze roșii, verzi sau bleu pe costumele de catifea și brocart ale invitaților.

Din sala principală trecură printr-un culoar într-o curte, unde se înălțau statui de marmură, majoritatea sparte. Într-un bazin dormea o apă acoperită de lotuși ale căror frunze mari adăposteau nenumărate broaște care trebuiau să anunțe noaptea prin orăcălii. Păsări ciripeau în frunzișul vegetației și aerul era încărcat cu un puternic miros de ierburi și flori.

Gizela o luă de braț pe Rosary, căci o ambianță apăsătoare domnea în jurul bazinului.

De altfel, Dom Duarte privea curtea pavată cu lespezi, bordată cu urne de piatră într-un fel straniu, ca și cum pândea apariția unei fantome.

— De mult a avut aici loc un duel, explică el. Unul din combatanți sedusese femeia care locuia în acest **palacio**. Ea a alergat și s-a așezat în fața lui, primind atunci lovitura mortală de sabie. Și-a dat sfârșitul lângă bazin, în brațele amantului ei.

Rosary întâlni exact în acest moment privirea ducelui și înțelese că bărbatul fusese un Montequero.

— Și ce s-a întâmplat apoi, **senhor**, întrebă ea, dorind să cunoască evenimentele, a căror umbră mai plana încă în acest loc.

— Bărbatul a fost alungat din Vozes do Mar, dar a fost rechemat în ziua în care economia

insulei devenise catastrofală. Cei din familia Montequero nu sunt întotdeauna înțelepți în ceea ce privește sentimentele, dar ei sunt foarte pricepuți în afaceri și sunt buni guvernatori. Și acum, domnișoarelor, dacă vă e foame, vom merge să luăm masa.

— Acest vechi **palacio** este minunat, declară Rosary, dar bănuiesc că dumneavoastră nu încurajați turismul pe insulă!

Dom Duarte dădu viguros din cap.

— Oamenii au de lucru. Creșterea vitelor, agricultura, pescuitul fără a pune la socoteală vile, pluta și artizanatul. Aici ne place să trăim din propriile noastre resurse. Turismul ne va deposeza de individualitatea noastră. Îți poți imagina aici oribilele hoteluri care desfigurează restul Portugaliei? Nu, **senhorita** atâta vreme cât voi fi eu guvernator, Vozes do Mar nu va fi invadat de turiști.

Aruncând aceste cuvinte pe deasupra umerilor, el antrenă pe cele două fete în afara parterului. Dădu șoferului o adresă și păru deodată mai închis, ca și cum ar fi regretat că o destăinuit episoade din familia Montequero unei străine.

Rosary îl contrariase fără indoială, vorbindu-i de turism. Evident că ținea la menținerea frumuseții și liniștei insulei lui.

Privirea tinerei fete căzu pe mâna lui, o mână fină care degaja o dublă impresie de grație și forță. Strângând măciulia bastonului, părea în

acest moment impregnată de o violență reținută. Rosary dorise să-l dezarmeze pe Dom Duarte și nu reușise decât să-l enerveze.

Cât de complecși erau portughezii ! Se gândi la tot ce fetele, logodnicele sau soțiile lor trebuiau să învețe pentru a nu comite gafe. În compania Lolei, Dom Duarte i se păruse întotdeauna destins și surâzător. Ea nu-i puneă întrebări directe și grave, ca o englezoaică. Un surâs straniu flutură pe buzele lui Rosary. Nu, ea nu se vedea jucându-se cu un evantai în mod cochet, pentru ca să placă unui bărbat. Ea nu-și imagina nici această mână așezându-se pe ea cu un gest de tandrețe.

La acest gând totuși tresări și se grăbi să vorbească cu Gizela, pentru a-și masca tulburarea.

— Mi-a plăcut foarte mult colierul de topaze, afirmă ea, respirând parfumul unei flori pe care o culesese.

— Topazele au culoarea ochilor tăi, răspunse adolescenta. Tu ce crezi, papa ?

Rosary se simți roșind și se rugă ca Dom Duarte să neglijeze întrebarea, căci ar face desigur o aluzie ironică. Rugămintea lui Rosary îi fu ascultată, căci mașina se opri chiar în acel moment în fața unui mare restaurant, care-și așezase mesele în piața cu vederea spre mare. Numeroși clienți erau deja instalați și toate capetele se întoarseră către luxoașă mașină gri care avea drapelul guvernatorului și armoirile de duce pe portieră.

Ospătarul șef îi conduse la masa lor în tovărășia proprietarului care stătea pe lângă Dom Duarte, arborând un surâs larg. Rosary simți privirea femeilor îndreptată asupra ei. Îi examinau ținuta simplă și părul blond care strălucea sub soare. Erau desigur șocate să-l vadă pe guvernator cu o femeie care nu purta nimic pe cap. Dom Duarte se așeză adresând un surâs asistenței și la rândul lor femeile îi surâseră. **Senhorul duque**, omul cel mai puternic și cel mai seducător din insulă, nu putea să le lase indiferente. Se va însura din nou într-o zi sau alta și unele din ele visau la el pentru ele înșile, în timp ce celelalte ar fi dorit să-i ofere fiicele lor.

Dom Duarte părea foarte conștient de aceste calcule și-și păstra distanța, fiind în același timp amabil. Părea tot atât de îndepărtat ca și vârfurile munților. Era aristocratul perfect care se plimba cu fata lui și cu profesoara ei.

— Ce vrei să bei, domnișoară Bell ? întrebă el. Gizela adoră sucul de fructe, și dumneata ?

— Aș lua și eu cu plăcere unul, **senhor**.

Comandă două sucuri și o băutură mai tare pentru el. Li se aduse menu-ul. Rosary se cufundă în citirea lui cu deliciu, studiind numele pitorești ale mâncărilor țării.

— Vă e foame ? întrebă Dom Duarte. O să cer să vină căruciorul cu aperitive.

Fără să-i lase lui Rosary timp să răspundă, pooni din degete și chelnerul nu întârzie să

aducă căruciorul acoperit cu un șervet alb. Era încărcat cu toate felurile de sardele prăjite, șuncă afumată, somon, măsline umplute, creveți și scoici.

— Alegeți îi spuse amabil Dom Duarte lui Rosary și ea știu că-l va distra luând din fiecare câte puțin...

— Totul mă tentează, mărturisi ea, adăugând maioneză pe marginea farfuriei. Și aerul insulei dumneavoastră îmi dă o poftă de mâncare uriașă.

— Insula nu este a mea, ironiză el cu gentilețe. Sunt numai la comanda ei. Și acum Gizela vrei să urmezi exemplul domnișoarei Bell ?

— Oh, da ! Și mi-ar place să-i spui Rosary. Când o numești domnișoară Bell, pare atât de solemn. Nu e totuși bătrână ! Și servindu-se mai declară :

— Ai remarcat cum a privit-o toată lumea când am sosit ? Mai târziu nu vreau să port taioare închise la culoare, pălării și tocuri înalte. Ca și Rosary mă voi îmbrăca simplu. Este mult mai agreabil ! Profiți mult mai bine de toate când te simți bine !

— Când vei fi mai mare, fata mea, vei avea desigur chef să le imiți pe celelalte tinere femei portugheze. Ceea ce-i convine **senhoritei** Bell, nu convine neapărat oamenilor de altă naționalitate. Portughezii au obiceiuri și personalitate proprie.

— Asta înseamnă, afirmă Gizela către Rosary, că va trebui să mă conformez uzanțelor

portugheze ! Nu crezi că tatăl meu este exigent !

Rosary ridică ochii spre Dom Duarte. Tocmai bea vin și în mod ciudat observă că-i împărtășea vederile !

Un englez se putea plimba într-o ținută de sport, cu gulerul de la cămașă deschis. Aceeași ținută ar fi conferit unui om din sud un aspect mult prea senzual. Era o mare diferență între nord și sud și Rosary își dăduse seamă din plin de acest lucru. Această diferență se vedea de altfel chiar în acest moment. Între tânăra fată și femeile de la celelalte mese era un contrast izbitor. Toată lumea o privea cu curiozitate și se întrebau fără indoială, ce făcea în compania lui Dom Duarte.

Deoarece o femeie cu părul argintiu o observa cu o deosebită insistență, Rosary riscă să-i surâdă. Atunci femeia își înclină capul și Rosary fu flatătă c-a primit un răspuns.

— Este **Marquesa** del Ronda, îi spuse Dom Duarte a cărui privire vigilentă nu scăpa nimic. O s-o reintâlnești la marea serbare pe care fiii ei o dau pentru a celebra culesul viilor. Este o serată foarte apreciată și anul acesta Gizela are vârsta să asiste și ea. Experiența va fi foarte fructuoasă pentru dumneata.

Părăsind restaurantul, **Marquesa** și familia ei se opriră lângă Dom Duarte pentru a schimba câteva cuvinte cu el. Acesta se ridică și sărută ceremonios mâna bătrânei doamne. **Mar-**

quesa se întoarce apoi către Gizela și-i spune :

– Ai crescut, copilă mea.

Apoi o privi pe Rosary și o întrebă :

– Părul duminale este de un blond extraordinar. Îl vopsești ?

Deși iritată de această întrebare indiscretă, Rosary îi răspunse politicoasă că nu. Ea învățase, trăind lângă bunicul ei, că oamenii de o anumită vârstă beneficiază de privilegiul de a vorbi cum le place.

– Fii atent ! declară atunci **Marquesa** către Dom Duarte. Părea foarte mică alături de el, dar absolut deloc intimidată.

– Dacă amintirile mele sunt exacte, bunica duminale din partea tatălui era blondă. Era originară din Austria, nu-i așa ?

– A venit cu baletul de la Viena, într-adevăr, replică imediat Dom Duarte, deloc jenat în aparență de ceea ce implicau cuvintele **Marquesei**. Se poate spune că și-a făcut drum în inima bunicului dansând. În acea epocă a fost un mare scandal când s-a căsătorit cu ea. Vă amintiți desigur.

– Ah, voi, familia Montequero ! spuse ea lovindu-l cu vârful degetelor înmănușate. Ați fost întotdeauna pe cât de seducători pe atât de surprinzători. Trebuie să te însori, Duarte ! La **fiesta** poate o să o întâlnești pe tână femeie pe care o aștepti.

– **Marquesa**, ripostă Dom Duarte cu un surâs ușor ironic, sunteți aproape singura femeie pe care o cunosc care vorbește pe față.

– Și care e cealaltă ? întrebă interlocutoarea lor, prefăcându-se geloasă cu privire la rivala ei sinceră.

Dom Duarte izbușni în râs, un râs vesel, care o făcu pe Rosary să tresară. Era ca un râs de copil și ea îl privi surprinsă. De ce se mira în fond ? Dom Duarte nu a fost întotdeauna adult cu autoritate și cu puteri atât de impresionante.

– Permiteți-mi să păstrez secretă identitatea acesteia, spuse el, înclinându-se din nou pentru a săruta mâna **Marquesei**.

Amuzată, ea se îndepărtă, urmată de fiii ei cu o ținută perfectă și soțiile lor tăcute.

– Era foarte frumoasă, murmură Dom Duarte. Acest gen de femei nu capitulează în fața vârstei. Ea a dobândit mult spirit și o siguranță remarcabilă. În loc să se piardă în fața ei, nărările ei ar trebui să-o privească drept în ochi, așa cum a făcut domnișoara Bell.

Își ridică o sprânceană complice spre Rosary și adăugă :

– Sunt mulțumit că n-ai lăsat-o să te pună în încurcătură. Am văzut cum ai ridicat bărbia în chip de sfidare !

– Bineînțeles **senhor**, eu nu-mi vopsesc părul, trebuie deci să mă apăr. Evident, alături de femeile dumneavoastră cu părul ca abanosul, probabil că am aerul anormal !

– Nu sunt femeile mele, corectă Dom Duarte cu un surâs.

– Le-ar place totuși să fie...?

Aceste cuvinte îi scăpase lui Rosary și ea se năruși, cu atât mai mult cu cât interlocutorul ei o privi brusc, cu o expresie pe jumătate ironică, pe jumătate gânditoare.

— Toată lumea spune c-ar trebui să te recăsătorești, spuse Gizela puțin neliniștită. De ce oamenii se bagă în treburile tale? Ei știu că nu vei găsi o femeie comparabilă cu mama. Probabil nu știu, totuși, că toată dragostea ta s-a înmormântat cu ea.

Înima lui Rosary începu să bată mai repede în timp ce vorbea adolescenta. Răspunsul lui Dom Duarte se lăsă mult așteptat. Rosary ghicea sentimentul de culpabilitate pe care-l simțea. Și pe de altă parte era adevărat. El își iubise așa de mult soția că nu dorea să se recăsătorească. **Marquesa** avea totuși dreptate reamintindu-i că avea de transmis un nume.

— Nu poți cunoaște viitorul, Gizela, declară el foarte prudent. Într-o zi va trebui să mă gândesc serios să am un moștenitor. Ești destul de mare acum ca să înțelegi probabil. Tu ești fata mea dragă, Gizela, dar nu mă poți moșteni.

Cu capul plecat în furierea ei, Gizela refuză să-și privească tatăl. El era tot ce-i rămăsese și-l adora. Luându-și o a doua soție îi va zdrobi înima. El o știa desigur, și probabil că se gândise s-o mai lase să crească puțin, înainte de a-i impune această încercare. Peste câțiva timp Gizela va fi ea însăși o femeie îndrăgostită și își va înțelege mai bine tatăl.

Pentru a se reîntoarce, mașina o luă pe drumul coastei. Marea albastră scânteia, scaldând stâncile acoperite de alge. Cât era de frumoasă natura! Și totuși era nevoie de ceva în plus pentru a face fericirea unei ființe. Era nevoie de acel lucru invizibil, intangibil și totuși atât de puternic numit dragoste, acest miracol care capătă brusc figura unui altul.

Rosary avea ochii fixați pe mare, dar se gândea la Dom Duarte, așezat alături de ea. El nici măcar nu o atingea, dar toată partea stângă a corpului său vibra, ca și cum spațiul care-i separa era încărcat de electricitate.

Senzația era aproape înfricoșătoare. Nici odată până acum Rosary nu resimțise în această măsură proximitatea unui bărbat. Când Dom Duarte își mișcă piciorul rănit ea tresări de teamă la ideea că ar putea-o atinge. Ii trebuia câteva minute ca să-și revină din emoție, și ea nu-și reveni decât când ajunseră în curtea palatului. Nu așteptă ca șoferul să-i deschidă portiera, coborî repede din mașină singură, înaintea lui Dom Duarte și a Gizelei.

În hol se întâlni cu **senhora** de Ardo care ieșea din salon cu o prietenă. Le salută și-și continuă repede drumul până la ea în cameră. Avea nevoie să fie singură, pentru a-și pune puțină ordine în idei. Închise ușa cu sentimentul că scăpase de un urmăritor.

Trebuia să se sprijine de perete, atât de tare îi bătea inima. Un vârtej de emoții necunoscute o cuprinsese.

Nu... asta nu i se putea întâmpla tocmai ei ! Era complet dezorientată. Nu avea nimic comun cu acest bărbat ! În multe momente ea îl agasa atât de tare încât el abia se reținea să n-o alunge. Se simțea incapabilă să înfrunte din nou privirea lui după cele ce descoperise.

Se așeză în fața oglinzii de la toaletă și-și examină trăsăturile. Ii trădau oare secretul ? Fața i se păru tulburată, dar nimeni nu știa de ce. Ca întotdeauna, considera că are ochii prea mari, nasul prea mic și gura prea largă. Se gândi la perfecțiunea fizică a Lolei Cortez.

Un surâs trist îi flutură pe buze. Ce farsă îi juca inima !

În zilele care urma să se feră să se găsească față în față cu Dom Duarte. Cum aceasta avea mult de lucru, ea nu-l vedea decât seara, la masă. La sfârșitul mesei se scuza și se întorcea în biroul lui. Era de o politețe rece și Rosary era ușurată. Totuși, în același timp suferea că nu-i adresa decât surâsuri șterse și întrebări mai curând seci, privind progresele Gizelei.

Era vorba pentru Rosary de o experiență în întregime nouă. Ea nu fusese niciodată la cheremul sentimentelor ei. Se acuza de slăbiciune. Își reproșa că se lăsase sedusă de un bărbat cu maniere dominatoare și autoritare.

Încerca să-și schimbe ideile gândindu-se la bunicul ei. Nu era singură pe lume. Se putea

întoarce întotdeauna la el în caz de dificultate. Și apoi mai era și Erick care nu-i ascunsese simpatia lui. Probabil că era nebună să tresară de îndată ce auzea vocea gravă a lui Dom Duarte răsunând în **palacete**. Probabil că era nebună dorind să alerge către el de îndată ce-l auzea mergând pe culoar. Își lăsase bastonul, dar șchiopăta încă ușor, aducându-i parcă aminte că pronunțase niște cuvinte odioase.

Acum era miezul verii și pentru a evita marea căldură a după-amiezii, Rosary se ducea în pădure. Se plimba la umbra pinilor mirositori și a arborilor de plută cu forme chinuite. Singură printre arbori își lăsa gândurile să vagabondeze și îi făcea deosebită plăcere.

Știa că acesta era drumul către vila familiei Cortez. Astfel că într-o după-amiază nu fu surprinsă s-o întâlnească pe Lola. Avea aerul proaspăt și era fermecătoare ca o floare în rochia ei roz, cu părul brun înnodat pe ceafă.

Cele două femei nu se salutară imediat. Ele începură prin a se observa reciproc. Un fel de ostilitate apăruse între ele, înlocuind bunele lor raporturi de altă dată. Puțin jenată de tăcerea persistentă, Rosary își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și arboră un aer degajat. În final Lola se hotărî să întrebe :

— Vrei să vii să bei ceva la vilă ?

Privirea ei dezmințea amabilitatea propunerii.

— Este o casă mică dar foarte agreabilă și n-o cunoști încă. Duarte mi-a spus mereu că

am talentul femeilor din țară mea de a face din căminul meu, universul meu.

Ea îi spusese guvernatorului pe numele mic. Rosary avu impresia că este atinsă de o mică săgeată otrăvită. Lola îi aducea astfel aminte de diferența care exista între ele. Una era prietena ducelui, cealaltă salariața lui.

— Eu...

Rosary se pregătea să refuze oferta Lolei, apoi se gândi că aceasta nu trebuie deloc să-și dea seama că era geloasă.

— Aș bea cu plăcere ceva rece, spuse ea îți mulțumesc.

Continuându-și drumul, ajunseră la un portal bine încastat în zid. Lola îl deschise și pătrunseră în grădina vilei. Nu era deloc originală. Rosary descoperi pergole acoperite de trandafiri, straturi de flori, tufișuri bine întreținute. Nici o petală și nici cea mai mică urmă de praf nu murdărea solul pavat al terasei umbrite de un stor cu dungi. Totul era minunțos organizat. Fotolii din răchită cu perne în culorile vile erau așezate într-o manieră perfect geometrică în jurul unei mese. Rosary crezu că intrase în paginile înghețate ale unei reviste de decorațiuni interioare.

— Așează-te, sugera Lola. Mă duc să aduc suc de fructe. Vrei să servești și niște prăjituri?

— Nu, mulțumesc, o băutură îmi ajunge.

— Ești sigură că nu dorești nimic altceva?

Lola îi aruncă lui Rosary o privire rece și grea de subînțelesuri. Pulsul englezoaicei se ambală imediat. Tânăra portugheză percepea oare emoțiile pe care i le inspira bărbatul care venise desigur deseori pe această terasă? Poate chiar aici, se gândi Rosary, imaginându-și picioarele lui lungi întinse pe solul roz.

— Mi-e foarte sete, susținu ea în modul cel mai natural din lume. Ai o grădină minunat întreținută. Te ocupi singură?

— Da, este mică și asta face să-mi treacă timpul... așteptând să mă mărit. Voi avea atunci alte preocupări decât grădinăritul.

Lola izbucni în râs și-și puse mâna pe buze ca și cum și-ar fi reproșat că trădase un secret. Intră apoi în casă, lăsând-o pe Rosary să mediteze asupra cuvintelor ei.

Aceasta se uită la apa fântânii din mijlocul grădinii. Soarele semăna parcă diamante. Nu era deloc surprinsă de cele ce tocmai auzise.

Lola va fi femeia ideală pentru Dom Duarte. Va fi încântată de noua sa poziție socială și de titlul ei. În palatul care părea imens în comparație cu această casă, se va bucura de fiecare clipă în care va putea să comande, să domine, în care putea să arate că este stăpână.

Toate femeile din insulă îi vor invidia destinul. Rosary nu avea nici măcar această forță. După ce simțise o durere pătrunzătoare, ea se simți deodată complet abătută.

CAPITOLUL 8

Când Lola se întoarse cu o tavă, ea o găsi pe Rosary stând pe unul din fotoliile de răchită, capul ei blond odihnindu-se pe o pernă de un albastru intens.

— Această vilă este minunat de retrasă, spuse ea pe un ton încântat.

— Dacio găsește că e prea liniște, explică Lola surâzând, în timp ce-i turna suc de fructe. Sunt sigură că se va întoarce la Lisabona, de îndată ce nu voi mai fi în grija lui. Gustă din prăjituri, le-am făcut eu...

— În acest caz I...

Intrucât erau delicioase, Rosary se servi chiar de două ori, declarând :

— Nu știu nimic să fac, în afară de ouă cu slănină.

— Dar cânti la pian și încă foarte bine.

Lola se instalase lângă ea cu picioarele elegant încrucișate.

— Gizela are noroc să învețe muzica cu tine. Evident n-o să aibă niciodată talentul tău. Ai intenția să faci o carieră de profesoară ?

— Ar fi tentant, spuse Rosary, învățând cuburile de gheață din pahar. Simt o mare satisfacție să transmit ceea ce știu altor oameni.

— Nu vrei să te măriți ?

Privirea tinerei portugheze se opri pe interlocutoarea ei și adăugă :

— Ce crezi despre portughezi ? Li găsești seducători ?

— Nu pot pretinde contrariul ! spuse Rosary cu un surâs dezarmant.

Știa totuși că Lola se gândea la un anume portughez.

— Tipulul latin nu-i lipsește farmecul ! adăugă ea.

— Da, bărbații noștri sunt mari seducători, fu de acord Lola. Duarte este fascinant, ce părere ai ? Are un fel de magnetism. Nu-l poți refuza nimic... Îmi dau seama ce-l cere Gizelul. Ar fi păcat pentru tine să rămâi aici, așa cum îți cere, până va deveni Gizela adultă. Ar trebui să scapi acum, înainte ca el să-ți fure tinerețea. Duarte este un egoist în felul lui.

— Ca toți bărbații, murmură Rosary. Dar îmi place această insulă și m-am atașat de Gizela. Nimeni nu mă forțează să rămân. Am destulă voință să fac ceea ce vreau eu.

— Și totuși, întâlnindu-te în pădure, mi s-a părut că erai puțin tristă.

Lola o învăluă cu o privire plină de curiozitate.

— Suntem prietene. Poți să-mi spui ce te preocupă. **Senhora** de Ardo ți-a făcut din nou reproșuri ?

— Nu. Dom Duarte a reușit s-o convingă, cred, că fiind englezoaică nu mă voi conduce niciodată așa cum ar dori-o dânsa. Nu, nu sunt tristă. De ce aș fi ?

Rosary își privi interlocutoarea drept în ochi. Nimeni nu trebuia să cunoască motivul melancoliei ei. Ea va sfârși prin a leși învingătoare din această mică criză. Și dacă sentimentele pe care le avea pentru Dom Duarte nu vor muri înaintea căsătoriei lui cu Lola, va părăsi desigur insula. În starea ei actuală nu putea suporta ideea ca să trăiască sub același acoperiș cu noua soție a guvernatorului.

— Ah, când ești tânăr, spuse Lola ridicând grațios din umeri ești o pradă ușoară ! Mă întreb dacă nici un bărbat nu te-a sărutat de când ești aici ?

Rosary surâse la această imixtiune în viața ei intimă și-i răspunse cu o perfidie asemănătoare :

— Ți este teamă că mă plimb în grădinița palatului cu fratele tău ? Este fermecător, trebuie s-o recunoșc, dar muncim amândoi pentru Dom Duarte și ne este teamă de **senhora**. De când ne-a văzut împreună, ne spionează.

— Îmi dau seama, spuse Lola.

Nu părea nici satisfăcută, nici destinsă.

Până când actul de căsătorie nu va fi semnat nu va avea liniște. Și Dom Duarte o va mai face să aștepte, în interesul Gizelei.

— Dacio este fratele meu și mereu uit că nu este și al celorlalte tinere. A fost ceva foarte îndrăzneț să te duci să înoți cu el, îi spuse ea.

— S-a comportat perfect.

— Mă bucur pentru tine.

Rosary se întinse și declară :

— Trebuie să mă întorc la Gizelă. Sista este pe sfârșite. Cântăm întotdeauna la pian după-amiază.

Se ridică.

— Te deranjează clima noastră ? o întrebă Lola, a cărei piele părea foarte proaspătă. Se pare că blondele nu suportă căldura.

Admirând delicata rochie roz și coafura impecabilă a Lolei, Rosary nu se putu împiedica să nu râdă de alura ei. În pantalonii ei portocalii se sprijinea de balustrada terasei cu nonșalanța unui băiețoi.

— Englezoaicele nu sunt fragile, declară ea cu o undă de ironie. Mulțumesc pentru băutură, Lola și pentru fermecătoarea conversație. Cred că unul dintre fiii marchizei dă o recepție sâmbătă seara. Te voi vedea ?

— Bineînțeles.

Lola se uită la Rosary cu un aer gânditor.

— Dacă n-ai rochie de seară, pot să-ți împrumut una de-a mea.

— Nu, îți mulțumesc. Dar... nu sunt decât profesoara Gizelei. Nimeni nu se așteaptă să fiu foarte elegantă.

Ideea de a purta o rochie a Lolei în fața lui Dom Duarte îi dispăcea. Avea impresia că viitoarea stăpână a palatului îi făcea cadou îmbrăcăminte.

— Ate a vista.

Se depărtă fugind aproape, traversând grădina. Degeaba încerca să se convingă că Lola vruse doar să fie amabilă, o bănuț de condescendență și obrazii i se înroșiră din cauza ofensei. Măine se va duce în oraș să-și cumpere cea mai frumoasă rochie ! Și vineri seara își va spăla părul. Sâmbătă va fi strălucitoare !

Îi plăcea acest moment al zilei misterios și plin de blândețe. Noaptea se pregătea să coboare cu diamantele ei de stele pe fond de catifea neagră.

Preocupată, Rosary traversă curtea și intră prin ușa cu geamuri în camera unde trebuia s-o întâlnească pe Gizela. Se îndreptă spre pian și începu să cânte. Soarele se culcase și umbra învăluisese camera. Deodată Rosary simți un miros de trabuc și degetele i se opriră pe clape.

— Continuă, spuse o voce în spatele ei aproape de fereastră. Continuă.

— Este... este sfârșitul bucății, se bâlbâi ea.

De cât timp se afla acolo. De cât timp o asculta încredințându-și secretul în muzică, înșirând notele pasionate ale „Visului de dragos-

te" a lui Liszt ? Cunoștea desigur această piesă muzicală. Își dădea oare seama că mărturisise toate emoțiile personale cântând-o ? Nu îndrăzneă să-l privească. Îi era prea teamă să nu se dea de gol.

— Am impresia că-ți place foarte mult această bucată muzicală, spuse el aruncând un nor de fum în direcția ei. Ai interpretat-o cu mult suflet... și eu eram cel ce-o asculta în locul tănărului la care te gândeai... Ce păcat !

— Nu mă gândeam la nimeni, afirmă ea. Aveam doar chef să cânt Liszt. Eu... sper că v-a plăcut.

— Vis de dragoste, murmură el.

Se apropie așa de mult de ea, încât păru apăsată de silueta lui înaltă.

— Îți imaginezi că te cred ? Te gândeai sigur la un bărbat ca să cânti atât de intens.

— Credeți fără îndoială, că femeile se gândesc întotdeauna la bărbați, îi răspunse ea. Bunicul m-a învățat această piesă muzicală.

— Ești foarte evazivă; **senhorita**.

— Și dumneavoastră foarte curios, **senhor**.

Dom Duarte râse. Se întunecase mai tare și florile răspândeau mirosuri mai puternice. Rosary își înfrână cu greu dorința de a se ridica și de a fugi în grădină. Dom Duarte prevăzuse această reacție.

— S-a întunecat. Nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, eu... Trebuie să mă duc să mă schimb pentru cină.

— Nu te mișca.

Îi puse încet mâna pe umăr...

— Mătușa mea s-a dus cu Gizela la o prietenă. Suntem singuri aici și vom cina imediat. Odihește-te.

— Dar...

Se întoarse pe taburet și surprinse o lumină în privirea lui Dom Duarte.

— Nu știam că Gizela este plecată !

— S-a hotărât în ultimul moment. Prietena mătușii mele are o nepoată de vârsta fiicei mele. Ne-am gândit că tovarășia ei îi va face bine.

Puțin încordată Rosary întrebă :

— Vă este teamă ca fiica dumneavoastră să nu se plictisească cu mine ? Există o soluție simplă. Cele șase săptămâni de probă s-au sfârșit !

— Nu te ambala !

Dom Duarte râse și se îndreptă spre o masă unde se afla o lampă. O aprinse, dar Rosary rămase în umbră în fața pianului. Dom Duarte purta o haină de smoking din catifea neagră și când se aplecă să-și stingă trabucul, lui Rosary i se păru atât de frumos, încât fu gata să scoată un strigăt de durere și de admirație amestecate. Când se ridică își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, și Rosary îl urmări gestul mâinii. Și mâna ei ar fi vrut să facă același gest, să-i mângâie fața, gâtul, umărul lat, apoi pieptul unde inima aparținea unei femei din țara lui.

Gândul la Lola o readuse la realitate pe Rosary. Se ridică.

— Nu vreau să vă impun prezența mea în timpul cinei, declară ea. Mă voi mulțumi cu o tavă în camera mea.

— Această idee este la fel de puțin măgulitoare atât pentru dumneata cât și pentru mine, glumi el. Nu cred că ne plictisim împreună. Oricum, în ceea ce mă privește, găsesc duelurile noastre verbale amuzante. Nu știu niciodată când mă vei ataca și nici ce voi putea să-ți răspund!

— Nici eu nu știu dinainte! îi răspunse ea cu un surâs nervos.

Vroia să rămână cu el. Nimic n-o împiedica să se ducă în camera ei și să refuze să mai coboare... Dar nu, ar regreta prea mult după aceea. Dorea mai mult decât orice să-și petreacă seara în compania acestui bărbat atrăgător, subtil, pasionant, care se juca cu nervii ei. Lola o avertizase. Era imposibil să lupți contra farmecului lui Dom Duarte.

— Eu... nu pot să cinez în pantaloni, spuse ea dându-se înapoi până la ușă. Mă duc să-mi pun o rochie.

Dom Duarte se uită la ceas.

— Îți dau o jumătate de oră.

Fugi ca o păsăruică îngrozită de-a lungul culoarului și urcă scara repede, fericită că beneficia de un răgaz. O cină singură doar cu Dom Duarte i se părea un eveniment extraordinar, minunat și înspăimântător.

Neavând la îndemână decât o jumătate de oră, se dușă în grabă, se parfumă și căută în dulap rochia cea mai potrivită. Se hotărî pentru o rochie fără mâneci din muselină de mai multe culori, având un cordon sîdefiu. Era o rochie tinerească fără nimic sofisticat. O îmbrăcă, apoi își perie îndelung părul. Își dădu cu ruj deschis la culoare pe buze și, uitându-se în oglindă, avu un moment de panică. Eleganța ei era prea bătătoare la ochi. Purtase această rochie ultima oară, cu ocazia unei sărbători studențești și acum avea aerul că se duce la cină ca la o serată. Dar ce să facă? Era prea târziu.

Auzi orologiul din hol avertizând-o că a trecut timpul. Își luă o batistă de dantelă și ieși din cameră. Când ajunse la scară degetele i se crispară pe ea. Dom Duarte se afla în hol, la piciorul scării. Rosary se opri, fără a face nici un zgomot. O voce interioară îi striga să coboare. Ca și cum și-ar fi dat seama de prezența ei, Dom Duarte se întoarse și o privi intimidând-o. Nu-i scăpa nici un detaliu. Remarcă brațele goale, picioarele frumoase. Apoi se uită la părul ei vaporos, aproape argintiu, și la fața căreia Rosary încerca în van să-i dea o expresie normală.

Dom Duarte veni până la prima treaptă cu o sticlă în mână.

— Ești simbolul viu al tinereții în seara asta. Poate ar trebui să-ți ofer un suc de fructe, nu vin?

Rosary tot nu se mișcase. Cerceii ce-i purta în amintirea mamei ei îi străluceau sub păr. Adunându-și tot curajul, ridică capul și coborî... Surâdea ca o femeie de lume.

— Aș fi foarte decepționată, dacă nu mi-ai oferi vin, *senhor*. Nu mai sunt un copil.

— Nu mai ești un copil și nici femeie încă, îi răspunse el în timp ce ea se apropia de el. Să mergem în salon, îi propuse el. Am hotărât să fim serviți acolo în seara asta. Este sinistru pentru două persoane să cineze la câte un capăt al lungii mese din sufragerie.

Lămpile erau aprinse în salon, scoțând în evidență păsările și florile brodate pe draperii și pe fotolii. O masă rotundă fusese aranjată pentru cină cu două scaune unul în fața celuilalt.

Rosary îl privea. Încerca să ghicească dacă-i făcea plăcere să la masa în doi, doar cu profesoara fiicei lui. Îi era teamă. Auzise de fanteziile pe care și le permiteau cei bogați. Respectau femeia cu care se căsătoreau, dar se amuzau să seducă tinerele fete ce se lăsau atrase de ei ca un fluture de lumină.

Dom Duarte închise ușa în urma lui și corvolor Indian îi înăbuși pașii. Rosary se încordă. Avea oare intenția să profite de pasiunea pe care i-o inspira ? se întrebă ea.

Se întoarse brusc spre el pentru a-l privi în față și cerceii străluciră în jurul ovalului pur al feței.

— Drept cine mă iei ? îl întrebă ea.

Își încruntă sprâncenele, apoi, observând masa pregătită pentru doi, lumina intimă și fotoliile adânci surâse deodată așa cum nu-l mai văzuse niciodată surâzând.

— Te iau drept o persoană adesea exasperantă, răspunse el. În acest moment mintea dumitale tânără și nebună se întreabă de ce te-am invitat să cinezi cu mine. Bărbia ridicată îmi spune că-mi atribui gânduri ascunse. Am dreptate ?

— Este normal ca o tânără să-și pună întrebări, mai ales când știe...

— Când știe ce ?

— Că nu are nimic în comun cu bărbatul care o invită. Acest bărbat își oferă probabil o simplă distracție.

— Crezi că m-ar distra să te seduc ?

O privi drept în ochi. Un surâs ironic îi apăru pe buze.

— Mă voi amuza să mențin suspansul în privința intențiilor mele. Ah, ce ochi ai făcut ! Crezi într-adevăr că poți îndepărta pericolul doar pentru că ai abordat acest subiect ? Cât ești de naivă ! Între un bărbat și o femeie acest limbaj direct contribuie să mărească tensiunea, nu știi ?

— Eu... am să rog să flu servită în camera mea ! decretă Rosary, îndreptându-se spre ușă.

Dom Duarte o apucă de încheietura mâinii și o reținu.

— Mă dezamăgești l răsese el. Nu credeam că ești lașă l

— Nu sunt l ripostă ea dând din cap și făcând să-i danseze cerceii. Nu-mi este teamă de dumneavoastră...

- Poate că-ți este teamă de tine-însăși ?
- De ce ?

Il privi sfidător, în timp ce vârtejul emoțiilor amenința s-o arunce în brațele lui.

— Vă credeți irezistibil, **senhor duque** ? V-ați amuzat adesea cu tinere ca mine... Oh, dați-mi drumul, îmi rupeți mâna l

Rosary gemu.

- Nimic nu vă oprește... Lola m-a prevenit l
- Într-adevăr l Ai vorbit cu ea despre mine ?
- Își apropie fața de a ei și adăugă :
- Sper c-a fost o conversație interesantă.
- Logodna dumneavoastră nu este încă oficială, dar Lola n-a putut rezista să nu-mi încredințeze secretul ei, spuse Rosary repede.

Parcă nu mai putea respira. Aproximarea lui Dom Duarte o împiedica să respire. Cum de îndrăznea să se poarte așa ? Se juca cu ea ca o pisică cu prada ei l

Se comporta astfel pentru că se recăsătorea în sfârșit așa cum toată lumea aștepta ?

Trebuia să se răzbune pe cineva din cauza răului ce l-l va face Gizelei și fantomei Isabellei ? Și trebuia să se răzbune tocmai pe Rosary, care-l iubea atât de mult ?

Da, îl iubea, urându-l în același timp pentru cruzimea și aerul lui batjocoritor.

Cineva bătu la ușă și Dom Duarte îi dădu drumul la mână.

Un servitor intră cu un cărucior încărcat cu cina. Rosary observă holul în spatele lui... Porțile coliviei erau deschise, putea alege acest moment pentru a fugi. Dom Duarte nu o va opri în fața unui servitor. Era la fel de încordată ca o săgeată, gata să-și ia zborul din arc, când vocea stăpânului casei se auzi :

— Vino, **senhorita**, spuse cu o voce gravă, fără a insista, să nu lăsăm să se răcească mâncarea.

Rosary îl privi. Devenise la fel de indescifrabil ca o mască. Trase un scaun pentru ea. Servitorul aștepta să-i servească. Vinul era pe masă ca și un buchet de camelii, a căror albeață ieșea în evidență pe patul de ferigă. Lămpile aruncau o lumină blândă. Ca prizonieră a unei vrăji, Rosary se îndreptă spre scaunul pe care Dom Duarte îl ținea pentru ea. Când acesta se așeză în fața ei, Rosary se uită la el pe furiș. Capitulasese. Își bătea joc de ea ? Trăsăturile erau la fel de fixe ca și cum ar fi fost sculptate în bronz și părea cu totul absorbit de deschiderea sticlei de vin. Il gustă, apoi umplu cele două pahare.

— Aceste sticle sunt de pe vremea bunicului meu, spuse el după plecarea servitorului.

Erau din nou singuri, ușile fuseseră închise.

— Spune-mi, îți place ?

Rosary bău câteva înghițituri și-l găsi delicat dulce-amărui, ca un sărut.

- Este bun, declară ea.
— Este mai mult decât bun.

Dom Duarte mănca o aripă de fazan, mai bău puțin vin și întrebă :

— Ai fost surprinsă aflând că bunica a fost dansatoare în baletul de la Viena ?

Rosary se uită la umerii lui largi și se gândi la talia lui înaltă, care-o mirase la un portughez.

— Am bănuît, **senhor**, că aveai un străin printre strămoși. Sunteți mult prea înalți față de toți ceilalți bărbați din insulă.

— Asta are și avantajele ei, spuse el surâzând. Mai vrei mazăre ?

— Nu, mulțumesc, **senhor** !

Dom Duarte o examinează atent.

— De obicei ai apetit. Te mai gândești încă la motivele care m-au făcut să cinăm în doi ?
Rosary ridică din umeri.

— În stadiul în care sunt !

— Ah, nu, spuse el ridicând ironic o sprânceană. Dacă te dai bătută fără luptă, faci ca jocul să nu mai aibă nici un sens. Mai vrei puțin vin ?

— Nu... da, rectifică ea cu un aer de sfidare. Vinul poate că mă va ajuta să-mi anihilez voința. Am descoperit că luptând cu dumneavoastră, te rănești.

— Ești rănită ? Să văd !

Rosary ridică mâna. Degetele lui Dom Duarte lăsaseră urme pe pielea albă a încheieturii.

— Nu sunt din lemn, **senhor**. Sufăr când mi se face rău. Este nedrept din partea dumneavoastră să doriți să vă serviți de mine. Nu sunt o fată descurcăreță doar pentru că lucrez la mii de kilometri departe de casă, în străinătate...

— Taci !

Dom Duarte scoase un râs amar, se ridică de la masă și luă mâna lui Rosary, examinându-i încheietura.

— Sunt o brută, nu-i așa ? Un tiran care se amuză pe socoteala dumitale ? Și mă urăști ?

— Da, spuse ea, retrăgându-și mâna, ca și cum contactul cu mâna lui i-ar fi displicut.

Rosary îl dorea totuși, cu o violență excesivă. Ascuzându-și această ardoare, îl străpunse cu privirea. Trebuia să găsească un mijloc pentru a se proteja de el.

— Când am ajuns pe această insulă mi-ai spus că răspundeți de mine și m-ai rugat să mă port ca o portugheză. Am încercat să mă pliez regulilor dumneavoastră, **senhor**. În seara asta dumneavoastră pareți dispus să le încălcați.

— Eu, domnișoară Bell ?

Dom Duarte fixă îndelung un punct drept în fața lui, apoi dădu din cap în semn de acord.

— Destinde-te domnișoară Bell, nu trebuie să te temi de mine. În seara asta palatul este bătut de umbră neagră a amintirii. Și este adevărat c-am încercat s-o alung servindu-mă de tinerețea și de inocența dumitale.

Se întoarse la locul lui și-și turnă vin în pahar gânditor. Observându-l expresia, Rosary

înțelese deodată de ce o trimisese pe Gizela să fie în compania unor oameni de vârsta ei. Simțea că este într-o proastă dispoziție la sfârșitul acestei zile.

Cuprinsă de compasiune, își pierdu mijloacele derizorii cu care vroia să se apere de el.

— Nu trebuie să fiți amărât, spuse ea.

Dom Duarte ridică spre ea o privire adâncă și întrebătoare.

— Nu este vorba de amărăciune. Este vorba de remușcare, așa cum ai remarcat. Astăzi se împlinesc exact șase ani de când mi-a murit soția și de dimineată nu fac decât să mă gândesc la felul în care a murit... ea care iubea luxul și lucrurile frumoase... lucrurile care strălucesc ca pietrele prețioase și părul lucios al calului ei. S-a căsătorit cu mine pentru a avea toate astea. Și eu eram un tânăr orbit de frumusețea ei.

Puse jos cu violență paharul cu vin și timp de-o secundă Rosary avu impresia că-l vede pe tânărul Montequero având pe buze semul deziluziei.

— Te-ai dus să-i vezi portretul în galerie, nu-i așa ?

— Da, **senhor**. Soția dumneavoastră era de-o frumusețe ieșită din comun.

— Artistul care a pictat-o era îndrăgostit de ea, ca de altfel toți bărbații... toți în afară de mine, care am trăit cu ea. Ei nu-i cunoșteau lipsa de umanism. În dragoste, inima trebuie să

se deschidă unei alte inimi. Dar și-o păstra închisă, ca un seif. Dragostea, apoi chiar dorința, s-au șters din sufletul meu. Vrei să știi de ce ne-am certat acum șase ani ?

— Dacă doriți să-mi spuneți, **senhor**.

— Da, vreau !

Sări în picioare și în lumina misterioasă a lămpii, i se păru amenințător.

— Vino !

Se îndreptă spre fereastră și rămase între draperiile de brocat cu mâinile în buzunarele hainei din catifea. Rosary aștepta ca el să vorbească. Sprijinindu-se de un fotoliu părea foarte tânără și totuși gata să înțeleagă.

— În dimineata aceea, la micul dejun, mi-a cerut să ieșim călare. Vroia să-mi vorbească. Nu neg că atunci am sperat, dar mă înșelam ! Gizela avea deja nouă ani, era aproape o domnișoară. Or Isabela nu vroia să îmbătrânească. Era ceva maladiv. Avea impresia că fiica ei îi trăda vârsta și nu vroia s-o mai vadă. Mi-a cerut s-o trimit într-un pension în Portugalia. I-am declarat atunci ferm că Gizela va rămâne cu noi până la vârsta de unsprezece ani. O vorbă antrenă o altă și ne-am certat mai violent decât altă dată... Să știi că aștept de la tine și un fiu... nu mă voi mulțumi cu o fată ! Când a auzit aceasta, m-a lovit cu cravașa și a plecat în galop brutalizând bietul cal. Reușise să-l înrebunească și a murit încă tânără, încă frumoasă, urându-mă.

După aceste cuvinte se lăsă tăcerea. Dom Duarte rămase nemișcat. Rosary tresări când el se îndreptă spre ea. Se apropie de fotoliul în care se așezase și întinse mâna. După o scurtă ezitare Rosary întinse și ea mâna și o puse într-o lui timidă. Când el i-o strânse, își pierdu toată forța.

— Te rog să-mi ierți această confidență dureroasă, dar acum mă înțelegi mai bine ?

— Da, **senhor**.

— Ești șocată ?

— Nu, sunt tristă, spuse ea.

— Pentru Isabela ?

Micile flăcări aurite străluceau în ochii lui, acele flăcări de dragoste pe care răceala Isabelei le stinsese. Rosary vroia să se ridice să-ia capul în mâini, să-i șteargă cu un sărut cuta amară a gurii.

— Pentru toți trei, afirmă ea. Sub efectul emoțiilor, mâna i se crispă în acea a lui Dom Duarte. Acesta se uită la ea și-i sărută podul palmei.

— Da, orice copil ar trebui să aibă o mamă. Vrei să cânti ceva pentru mine la pian ? Pentru a alunga umbrele ?

— Dacă doriți, **senhor**.

Se ridică în picioare, cu mâna încă fierbinte de contactul buzelor lui. Se îndreptară împreună spre salon. Dom Duarte deschise pianul, aprinse lumânările și stinse lămpile.

— **Sillidele**, murmură el, contemplând părul argintiu al lui Rosary. Cunoști bucata ?

— Bineînțeles.

Rosary cântă mult timp pentru el și deodată soneria stridentă a telefonului o întrerupse. Dom Duarte se scuză și se duse să răspundă în hol. Când reveni expresia feței îi era de nedescifrat.

— Mătușa mea și Gizela vor petrece noaptea la prietenii lor. Cum mătușii mele nu-i place să călătorească noaptea în mașină, am acceptat acest lucru.

— Schimbarea îi va face bine Gizelei.

— Sunt de acord cu dumneata.

Începu să se învârtă în cameră, jucându-se cu bibelourile.

— Schimbarea nu este însă agreabilă și pentru dumneata, nu-i așa ? O cină cu un bărbat prost dispus ! Spune-mi, de-abia aștepti să te duci la **fiesta sâmbăta viitoare** ?

— Foarte nerăbdătoare. Va fi prima mea ocazie să ascult muzică populară.

— Muzica și dansul sunt cele mai mari bucurii ale vieții, declară Dom Duarte. Să adăugăm dragostea, dacă ai norocul s-o întâlnești. Tânărul englez îți lipsește ?

A pus această întrebare pe un ton blând, dar Rosary își dădu seama de pericol.

— Ce tânăr ? întrebă ea fără să-și dea seama.

Apoi își aduse brusc aminte de minciuna referitoare la Erick.

— Oh, reluă, da, natural.

— Cât de discreți sunt englezii când vorbesc de dragoste ! observă ironic Dom Duarte. **Vi-sul de dragoste** al lui Liszt exprima mai bine sentimentele dumitale. Nu-l poți invita pe lo-godnicul dumitale pentru week-end ? Puteți profita de **festa** împreună.

— Nu...

Rosary sări în sus.

— Nu... nu-și poate părăsi orchestra ! **Sen-hor**, permiteți-mi să-mi dirijez singură **afacerile** personale, vă rog ! Eu nu mă ocup de ale dum-neavoastră !

— De ale mele ? domnișoară Bell.

O privi drept în ochi și la lumina lumânări-lor i se păru și mai înalt și mai Impresionant decât de obicei.

— Da... cu **senhorita** Cortez.

Nemaiputând să se controleze după atâtea emoții, spuse :

— Sper c-am fost o bună înlocuitoare pentru o seară, **senhor**. Din fericire cunosc mai bine viața decât o tânără portugheză, altfel aș fi pu-tut fi jignită aflând că dragostea și căsătoria nu reușesc întotdeauna. Sunt sigur că n-ați vrea s-o spuneți femeii cu care vă veți căsători !

Se lăsă tăcere și Rosary profită de momen-tul de incertitudine pentru a fugi din cameră. Ajunse la ușă, o deschise cu violență, cu un fel de disperare. Se aștepta să simtă răsuflarea lui Dom Duarte pe ceafă și numai după ce ajunse la scară își dădu seama că el nu se miș-

case din salon. Probabil că o disprețuia prea mult pentru a se înfuria. Urcă scările târându-și picioarele, ca o tânără ce revenea de la un bal unde nu se amuzase. Se simțea foarte enervată și simțea că-i vine să plângă. Ajunsă sus se opri și se întoarse în direcția culoarului care ducea la galeria de tablouri.

Ceva o făcu să se ducă să mai vadă o dată portretul Isabelei, femeia ce-l vrăjise pe Dom Duarte.

CAPITOLUL 9

Rosary trase draperiile de catifea ce inchideau intrarea in galerie și aprinse lumina. O fereastră probabil că era deschisă, căci pe măsură ce înainta un parfum de laur învăluta încăperea.

De la un portret la altul se simțea urmărită de privirile celor din familia Montequeiro. Avea impresia că tulburase somnul ce pusese stăpânire pe acest loc.

Strălucirea unei rochii roșii și două brațe albe o atraseră către tabloul pe care ținuse să-l vadă. După ce-și terminase lucrul, Dacio agățase din nou tabloul. Culoarele reînnoite dădeau o impresie ciudată de viață Isabelei. Toaleta și bijuteriile străluceau. Privirea ei părea că o sfidează pe cea a intrusei.

Minutele treceau și Rosary nu se plictisea studiind perfecțiunea trăsăturilor, lungă linie a gâtului împodobit cu pietre, mâinile cu degete ciudate de groase, trădând aviditatea în privința bunurilor materiale. Isabela era un suflet rău într-un corp frumos.

După câțva timp Rosary stinse lumina și se pregătea să părăsească galeria când două brațe se strânsă în jurul ei.

— Trebuia deci să te duci s-o vezi !

Doi ochi strălucitori o priveau. Tânăra fată era prea uimită pentru a face cel mai mic gest sau pentru a scoate vreun cuvânt.

— Cauți în frumusețea ei dovada că sunt un monstru, nu-i așa ? Ei bine, iată dovada !

O strângea fără milă lângă el, și cum ea își dăduse capul pe spate pentru a-i striga ce credea despre comportarea lui, o sărută pe buze.

Gura lui fu caldă, dură și autoritară. Mâna lui apucă brutal mătasea palidă a părului ei, brațul lui drept o imobiliză cu forța. Cu o sălbăticie voită o îmbrățișă până când în eforturile ei de a se elibera, începu să-l lovească cu piciorul în glezne.

— Tigresă mică !

Nu dădu imediat drumul părului ei și-i privi cu atenție fața palidă, fața unei tinere fete care se afla pentru prima oară în fața pasivității unui bărbat. Se lăsă o lungă tăcere între ei și până la urmă îi permise să se îndepărteze și-l spuse :

— Măine voi avea din nou nevoie de un baston !

— Oh, gleznă dumneavoastră !

Rosary se dădu înapoi pentru a se adăposti, dar o părere de rău ! se citea pe față. Il re-

văzu pe Dom Duarte în mașina răsturnată pe scări.

— Nu m-am gândit la glezna dumneavoastră. murmură ea pe un ton trist.

Dom Duarte își ridică sprâncenele ironic.

— Nici eu, ar fi trebuit totuși să mă gândesc că voi primi lovituri de picior și nu sărutări !
Bom noite, domnișoară Bell ! Nu-ți da osteneala să-ți închizi ușa cu cheia. Nu sunt un Casanova.

Se înclină ușor, nu fără a fi puțin amuzat de felul în care se luptase, și-i întoarse spatele. Rosary privi silueta înaltă îndepărtându-se. Îi cunoștea acum violența... Se întrebă cum se manifestă oare tandrețea lui.

Era nebună... nebună să-l iubească... și nebună să-l urască în același timp.

Se refugie în camera ei și pe balcon aspiră aerul parfumat al nopții. Era că beată. Buzele ei nu reușeau să uite contactul buzelor lui Dom Duarte.

Se gândea la bunicul ei. Ce-ar fi sfătuit-o să facă, dacă ar fi fost aici. Își lipi obrazul de piatra rece. Ar fi vrut să redevină un copil și să se lase dirijată de înțelepciunea bunicului. Trebuie să se întoarcă acasă... imediat... sau săptămâna viitoare, după perioada de probă... înainte ca să nu mai poată suporta să-l vadă pe Dom Duarte, știind că fiecare zi îl apropia de căsătoria cu Lola. Când făcuse aluzie la logodnă, el nu negase. Și o îmbrățișase sub efectul mâniei, nu al dorinței.

— Când va anunța oficial căsătoria ? La festa ?

Se bucurase gândindu-se că va lua parte la această sărbătoare. Acum se temea de ea. Va ști oare să se prefacă destul de bine pentru a surăde când Dom Duarte va anunța public logodna lui ? Lola era fermecătoare, respecta atât de bine obiceiurile portugheze, gata să fie o soție ideală pentru el ! Tristă, Rosary intră în cameră, își scoase rochia frumoasă, pantofii strălucitori și cerceii.

În timp ce se pregătea să se culce, părea mai tânără ca niciodată și totuși atât de matură în același timp.

Ce-ar fi făcut dacă ar fi avut mai multă experiență ? L-ar fi sfidat pe Dom Duarte sau s-ar fi abandonat sărutărilor lui ? Ca și cum acest gând i-ar fi adus aminte de senzațiile devastatoare ce le simțise în brațele lui, își luă capul în mâini. Încercă să împiedice asaltul acestor emoții. Dom Duarte nu o îmbrățișase decât pentru a o pedepsi și probabil că și uitase acest episod, aceste momente de rătăcire din galerie.

Pentru Rosary fusese o descoperire. Se zăbătuse pentru a scăpa de dorința buzelor, al brațelor și a corpului minunat al lui Dom Duarte. Stinse lumina, camera deveni întunecată, dar vedea încă frumosul chip cu trăsături virile. O molicune pe care n-o mai simțise niciodată puse stăpânire pe ea. Simți o dureroasă nevoie

de a fi dorită de Dom Duarte. Rămase mult timp cu ochii deschiși înainte de a adormi.

Dimineața își regăsise puțin echilibrul. Fu bucuroasă să constate, coborând la micul dejun, că Dom Duarte se retrăsese deja în biroului. Mâncă singură. În timp ce bea o a doua ceașcă de cafea sosi Dacio. Acesta se uită la ea întrebător.

— Singură ? Și puțin tristă ?

— Dacă bei o cafea cu mine nu voi mai fi singură ! spuse ea glumind.

Luă loc și Rosary sună. Manoel aduse o altă ceașcă și, după ce i-o umplu, Rosary i-o întinse lui Dacio surâzând.

— Dacă timpul nu se va schimba, festa va fi o reușită, spuse ea. Se pare că vin oameni din toată Portugalia pentru a asista. Pentru mine va fi foarte interesant. Pentru prima oară îi voi vedea pe locuitorii insulei în costumele lor tradiționale.

— Va fi și o zi importantă pentru Lola, spuse Dacio uitându-se la Rosary.

Era foarte palidă în dimineața asta și ochii îi erau încercănați. Cu un efort enorm reuși să-și ascundă emoțiile.

— Am văzut-o pe sora ta ieri și mi-a spus că în curând nu va mai fi în grija ta.

— Într-adevăr, și-a atins scopul. Lola a vrut întotdeauna să se căsătorească cu un bărbat care să-i poată oferi ce-i mai frumos în viață.

Culese o floare, o duse la buze, apoi i-o aruncă lui Rosary. Floarea căzu pe masă și

Rosary nici nu se uită la ea. Dacă ar fi luat-o, ar fi strivit-o între degete. Nu, nu era posibil ! Dom Duarte nu se putea căsători a doua oară cu o femeie avidă de lux și de bogăție ! Se gândea la vizita ei din ajun la Lola. Aceasta insistase asupra dimensiunilor mici ale vilei și asupra dorinței ei de a locui într-o casă mai mare.

— Nu vrei floarea ? întrebă Dacio. Totuși, nu ești ca sora mea care nu apreciază decât toaletele și bijuteriile !

Rosary dădu din cap.

— Nu, nu glumi Dacio, sunt sigură că Lola este foarte îndrăgostită de... el.

Dacio râse enigmatic.

— Crezi că dragostea este mai presus de rubine, nu-i așa ?

— Nu există altă fericire mai adevărată pe pământ.

— Ai putea să mă iubești ? întrebă el foarte decontractat.

— Nu trebuie să vorbești de dragoste așa de ușor, spuse ea cu o voce tremurată. Știu că atunci când Lola se va căsători nu vei mai avea o femeie care să aibă grijă de casă. Nu este un motiv de-a te grăbi s-o înlocuiești.

Atins de aceste cuvinte Dacio sări în picioare și se apropie de Rosary. O apucă de încheietura mâinilor unde un alt bărbat își lăsase urmele și o obligă să se ridice în picioare. O zgâlțâi, ca apoi să se aplece s-o sărute pe neașteptate.

— **Bon dia**, se auzi o voce rece în spatele lor. Mă duc în oraș și voiam să știu dacă domnișoara Bell vrea să meargă în oraș. Mătușa mea mi-a telefonat să mă anunțe că Gizela pleacă la un picnic astăzi. Deci, ai o zi de concediu, domnișoară Bell.

Rosary era într-o stare de nedescris. Se îndepărtă repede de Dacio. Sărutarea lui n-ar fi însemnat nimic pentru ea, dacă Dom Duarte nu l-ar fi surprins. Se simțea foarte umilită. Ce credea despre ea ?

Când te gândești că-l loveai în glezna rănită pentru a scăpa de sărutările lui ! Și acum, o văzuse nefăcând nici un gest în brațele lui Dacio.

Neștiind ce să facă, acceptă politicoasă oferta lui de a merge în oraș.

— Mă duc să-mi iau geanta, **senhor**.

— Nu te grăbi, domnișoară Bell, nu plec chiar acum.

Fața lui era din nou ca o mască indescifrabilă, cu o umbră de dispreț pe buzele ce fuseseră atât de aproape de ale ei în ajun. Purta un costum alb și o cămașă bej și era... Nu, nu trebuia să-l considere superb ! Aparținea unei alte femei și totuși Rosary îl iubea la nebunie. La nebunie ! Și l-ar fi iubit la fel dacă, în loc de guvernatorul insulei, ar fi fost un simplu pescar.

În timp ce-o conducea spre noua mașină îi vorbea pe un ton impersonal. O lăsa pe Avenida

Rey, fără a-i propune să dejuneze împreună. Ii dădu întâlnire la ora trei pentru a se întoarce la palat.

— Nu te vei plictisi până atunci, nu-i așa ?

— Nu, **senhor**. Am de gând să-mi cumpăr o rochie pentru **festa**.

— Să nu uiți să te duci să dejunezi, spuse el sec. Eu voi fi prins, dar nu faci parte dintre femeile ce trebuiesc însoțite de un bărbat pentru a intra într-un restaurant.

— Nu, **senhor**.

Pentru prima oară în acea zi îndrăzni să-l privească în ochi. Dom Duarte nu lăsă nimic să se ghicească din ce gândea.

— Mă voi descurca, spuse ea.

Dom Duarte îi studie părul blond, rochia fără mâneci, scurtă și decoltată și declară :

— Aș prefera să nu te duci într-un loc frecventat de pescari.

— Vă este teamă că voi permite vreunui să fie familiar ? îi răspunse ea cu umor.

Nu putea tolera această privire care părea să critice totul în ea.

— Te-am mai prevenit, afirmă el cu o voce severă. Nu trebuie să te joci cu portughezii. Prin venele lor curge foc. Disprețul dumitale pentru conveniențe riscă să trezească în ei pasiuni de necontrolat.

Și deodată o luă de talie și o împinse în primul magazin.

— Doresc un mantou pentru această domnișoară, ceva foarte ușor.

Rosary era așa de stupefiată încât nu putea rosti nici un cuvânt. Dom Duarte aprecie un mantou gri argintat cu un guler înalt și mâneci largi.

— Încearcă-l, ordonă el.

Cu buzele strânse se supuse. Se rugă să nu-i vină, dar îi stătea minunat. Era vorba de un superb mantou foarte scump.

— Treceți-l în contul meu, hotări Dom Duarte și adăugă, adresându-se vânzătoarei. Aș mai dori și...

— Nu !

Privindu-l furioasă, Rosary îl obligă să tacă. Nu, nu-i va cumpăra și rochia. Ii era și așa destul de greu să-i accepte mantoul, dar cel puțin avea un bun pretext. Dom Duarte dorea să acopere brațele și gâtul tinerei profesoare a fiicei lui. Dom Duarte dădea din cap în semn că este de acord.

— Foarte bine. Promite-mi că-ți vei pune acest mantou când vei ieși din magazin.

— Dacă insistai.

Reuși să râdă forțat.

— Portughezii au simțul conveniențelor... în public, râse ea.

Dom Duarte înțelese imediat aluzia și o lumină de furie îi apără în priviri. Rosary îi susținu privirea, sfidându-l. Acolo, în fața lumii, vânzătoarea și clienta nu știau cât de greu reuși să se controleze. Se înclină rapid și ieși trântind ușa în urma lui.

După plecarea lui se lăsă tăcere, apoi oamenii începură să vorbească în șoaptă. Discutau desigur despre Rosary, simțind că o priveau cu curiozitate. Rosary fu gata să iasă din magazin, după ce spuse :

— **Senhor** a avut amabilitatea să-mi cumpere un mantou pentru aniversarea mea. Este foarte generos cu angajații săi.

— Foarte, **senhorita**, răspunse vânzătoarea, liniștind-o puțin. Este ferm, dar niciodată tiranic.

— Nu, niciodată, fu ea de acord cu un surâs și, apoi, mai calmă, adăugă : acum aș dori să-mi fac și eu o plăcere. Aș avea nevoie de o rochie de seară.

Se hotări până la urmă pentru un model foarte simplu dar elegant, din mătase albă și verde deschis, cu o fustă amplă, lungă, ce-i dădea un sentiment de siguranță de care avea multă nevoie.

Dacio îi spusese că **festă** va fi un eveniment foarte important în viața Lolei. Asta înseamnă că logodna ei va fi desigur anunțată. Pentru a putea suporta această încercare, Rosary avea nevoie de încurajări, chiar și aceea a unei rochii frumoase. Un surâs fericit va fi scutul ei și o haină de mătase armura ei.

Putin înainte de ora trei intră din nou în magazin pentru a-și lua rochia care avusese nevoie de câteva retușuri. O lucrătoare tocmai făcea tivul unei rochii de saten alb superbe.

Rosary admiră mânecile lungi, strâmte jos, transparente, gulerul înalt, fusta suplă cu trenă. Era o minunată rochie de mireasă.

Când vânzătoarea reveni cu cutia, Rosary o întrebă pentru cine cosea acea rochie extraordinară.

— Această rochie a fost special desenată pentru căsătoria **senhoritei** Cortez.

Prea uluită pentru a simți vreo durere, Rosary ieși din magazin și se plimbă pe bulevard, neținând seama de căldură. Ajungând în fața clădirii unde-i dăduse întâlnire Dom Duarte, arboră un surâs strălucitor. Era hotărâtă să-și ascundă emoțiile și să pară mulțumită de timpul petrecut în oraș.

Văzu imediat mașina bej și spuse :

— Sper că nu v-am făcut să așteptați prea mult. A trebuit să revin să-mi iau rochia.

— Ah, rochia surpriză pentru **festă** !

Cu un surâs, Dom Duarte luă pachetul și-l puse pe bancheta din spate.

— Ai dejunat bine ?

— Foarte bine, **senhor**. Am mâncat la un restaurant într-o grădină minunată.

— Nu te-ai simțit singură ? Este locul unde se întâlnesc perechile de îndrăgostiți, n-ai remarcat ?

— Ba da, bineînțeles, răspunse ea râzând. Cred că și dumneavoastră ați fost acolo !

— De ce ? întrebă el pe un ton ironic :

Rosary se prefăcu că n-a auzit întrebarea și se așeză lângă el, având grijă să nu-și moto-
tolească mantoul frumos.

— Este cald, **senhor**.

— Ești puțin îmbujorată. Ai mers prin soare ?

Își puse mâna pe fruntea lui Rosary. Electri-
zata de acest contact se îndepărtă imediat.

— Mă simt foarte bine ! spuse ea pe un ton
ascuțit din cauza emoției. Inutil să mă tratezi
ca pe un copil iresponsabil. Mi-ai cumpărat
un mantou și ai insistat să-l port, ca și cum
brațele mele goale v-ar fi ofensat. Dacă vă
jenez atât de mult Dom Duarte, cred c-ar tre-
bui să plec săptămâna viitoare. Perioada de
probă ia sfârșit și aparent nu v-am convins de
calitățile mele. Eu... nu pot rămâne în aceste
condiții, doresc să mă întorc acasă.

Nu putu să mai spună nimic și izbucni în
plâns amintindu-și de superba rochie albă pe
care Lola o va îmbrăca.

— N-ar fi trebuit niciodată să-l părăsești pe
tânărul englez, declară Dom Duarte printre
dinți, cu o lucire stranie în privire. Nu te gân-
dești decât cum să-l regăsești mai repede. Nu,
nu nega. Luând masa în acel restaurant ai vă-
zut toate acele cupluri care se țineau de mână
și acum nu visezi decât să-l vezezi pe cel pe
care-l iubești ! Ei bine, du-te !

Rostind aceste cuvinte cu violență, demară,
îndreptându-se spre înălțimile ce dominau
marea.

Aceasta scânteia printr-o ceață datorită căl-
duri și printre lacrimile ce-i întunecau ochii.
Ar fi vrut să șteargă minciuna pe care i-o spu-
sese lui Dom Duarte. Dar acum dacă i-ar spune
adevărul ar risca să-și trădeze sentimentele ce
le avea pentru el. Nici nu trebuia să se gân-
dească la așa ceva. Nimic nu i-ar fi mai înto-
lerabil decât mila lui.

— Rămâi totuși pentru **festa ?**, o întrebă el
brutal, după câteva minute de liniște, oprind
mașina. Va fi cea mai frumoasă amintire pe care,
o vei lua cu dumneata. Nici nu-mi pot imagina
un adio mai frumos adresat blondei mele sclave.

— Blonda dumneavoastră, ce ? exclamă ea,
întorcându-se spre el.

— Gizela a găsit această expresie. În noaptea
în care a avut acel coșmar, eram foarte supă-
rat pe dumneata că nu ești acolo și ea mi-a
spus că nu ești „sclava mea blondă”. Ideile
dumitale independente au influențat-o pe fiica
mea !

— Atunci, trebuie cu atât mai mult să plec,
senhor. Ce veți face cu o rebelă în momentul
în care veți alege un soț pentru Gizela ? Aceste
căsătorii aranjate sunt poate bune din anumite
puncte de vedere, dar nu întotdeauna pentru
inimă, cred ?

— Nu te afli printre noi decât de câteva săp-
tămâni și îți permiți să ne judeci obiceiurile, îi
răspunse el pe un ton amenințător.

— Aceste căsătorii care n-au fost decise de
câte inimi, reușesc întotdeauna, **senhor ?**

— Și inima poate să se înșele.

Dom Duarte ripostase cu o violentă neașteptată și în același timp mări viteza mașinii. Rosary trebui să se țină bine și prin minte îi trecură fel de fel de imagini de accidente.

— Aș vrea să revin întreagă bunicului ! strigă ea. Ar trebui să existe o lege pentru a împiedica oamenii violenți să conducă !

În zare apărură palatul și spre marea ei ușurare Dom Duarte reduse viteza. Cu o voce amenințătoare acesta îi spuse :

— Miss Bell, cât timp vei mai rămâne la Vozes do Mar, te rog să nu-mi mai ieși niciodată în cale ! altfel nu mai răspund de actele mele !

Se opri în fața peronului și adăugă sec :

— Te rog să cobori ! Nu mă întorc încă acasă !

Rosary deschise portiera și nu se putu abține să nu-i spună :

— Mulțumesc că m-ați adus !

Urcă repede scările, fără a-și lua rochia din mașină. I-o va trimite mai târziu printr-o servitoare. Auzi mașina îndepărtându-se și luând direcția vilei în care locuia Lola. Rosary se forță să nu simtă nici o durere, nici gelozie, dar un gând groaznic o tulbură. Nu avea nici un loc în viața lui Dom Duarte. O alungase definitiv acum câteva minute, cu aceste cuvinte : „Te rog să nu-mi mai ieși niciodată în cale.”

Iritarea pe care i-o produsese de la început, se transformase în aversiune, și, pentru a se liniști, se ducea la Lola. Poate că în acest mo-

ment o îmbrățișa pe tână portugheză, se lăsa liniștit de dulcele murmur al vocii ei. Ca toți bărbații dorea să fie flatat. Nu accepta să audă adevărul, mai ales din partea unei angajate englezoaice.

Obosită, Rosary își scoase pantofii și se îndreptă spre pat. Se întinse și rămase așa, contemplând tavanul, și plângând. Tic-tacul ceasului de pe noptieră marca timpul, acel timp care o apropia de momentul când trebuia să părăsească palatul, insula și să se întoarcă acasă. Colinele englezești verzi i se păreau ciudate după plajele de nisip fin și terasele însorite de la Vozes do Mar ! Îi va fi greu să se scoale în fiecare dimineață pentru a trăi zile în care nu-l va mai zări pe bărbatul înalt, distins, îmbrăcat cu costume impecabile, pe care învățase să-l iubească atât de mult !

Contemplă ventilatorul care se învârtea aruncând umbre asemănătoare cu picioarele unei insecte uriașe. Acest zgomot monoton o ajută să adoarmă. ...și se trezi câteva ore mai târziu în întuneric. În momentul când se trezi lumina fu aprinsă de Gizela, care intrase în cameră. Murea de nerăbdare să-i povestească lui Rosary despre noile ei prietene, despre picnic și îi întinse cutia cu rochia.

— Trăiască **festa**, spuse ea cu ochii strălucitori. Voi purta costumul tradițional care a aparținut mamei mele când avea vârsta mea. Va fi multă lume, fantastic ! Îți va place, Rosary !

— De, desigur...

Răspunzându-i, Rosary se gândi că Gizela nu ştia nimic despre căsătoria tatălui ei. Nici nu bănuia ce veste va afla la **festa** ! Ce şoc pentru biata fată ! Dom Duarte considera probabil că era mai bine s-o pună la curent în timpul **festei**. Excitarea şi bucuria care vor domni în jurul ei o vor face să-şi domine sentimentele.

— Pot să deschid cutia ? întrebă Gizela nerăbdătoare, trăgând deja de nodul panglicii cu care era legată.

Când descoperi rochia, scoase o exclamaţie admirativă !

— Vei fi splendidă în rochia asta, Rosary ! Părul blond şi pielea ta albă le vor eclipsa pe toate celelalte fete. Toţi bărbaţii îţi vor face curte !

Rosary râse fără să vrea.

— Nu o voi eclipsa pe Lola. Cu părul ei bogat şi strălucitor, cu ochii ei catifeლაji, este superbă.

— Seamănă cu toate portughezele... afară de mama mea care era de o frumuseţe excepţională.

Gizela ridică cu mândrie capul şi adăugă :

— Am auzit-o pe mătuşa mea vorbind cu prietena ei. Lola este logodită, nu ştiu cu cine. Toată lumea ştie de mult că este foarte ambiţioasă. Mi-a fost tare teamă să nu-l seducă pe tata. A fost aşa de cochetă cu el.

Rosary îşi muşcă buzele.

— Gizela... o iubeşti pe Lola, nu-i aşa ?

— Nu în mod deosebit, răspunse adolescenta, mângâind rochia lui Rosary. Îl prefer pe Dacio. Este mult mai direct, ca tine, Rosary. Lola surâde întotdeauna, dar nu ştii niciodată ce gândeşte.

Gizela îşi dăduse foarte bine seama de caracterul Lolei, dar asta nu simplifica problema. Cum va reacţiona când va afla că logodnicul Lolei era, aşa cum se temuse, tatăl ei ? Ar trebui să-l previn pe Dom Duarte despre sentimentele Gizelei în privinţa Lolei ? Cum să discute cu el un subiect atât de personal ? Li ordonase să nu-i mai apară niciodată în cale. Va trebui să se supună rugându-se ca Gizela să nu fie prea tulburată de vestea căsătoriei tatălui ei cu Lola.

— Trăiască **festa** ! repeta Gizela cu entuziasm, dansând pe mocheta camerei lui Rosary.

CAPITOLUL 10

Proprietatea familiei Rhonda era plină de lume. Clarul de lună se reflecta în privirile vesele și mirosul vinului se amesteca cu cel al florilor. Muzicanți în costume multicolore treceau printre invitați, făcând să vibreze atmosfera cu sunetele chitarelor. Lămpi colorate străluceau printre copaci. Aproape toate femeile își îmbrăcaseră costumul tradițional, o fustă amplă în culori vii, un corsaj cu mâneci lungi, cu pieptul din dantelă. Rosary avea impresia că se află cu secole în urmă, mai ales când îi văzu sosind pe podgoreni în costume de sărbătoare.

În ajun, Dacio îi ceruse permisiunea să-i fie cavalier și ea acceptase cu o grabă care-l făcu pe aceasta să sperie. Se uita la ea cu o privire luminoasă în timp ce traversa peluza pentru a se duce să vadă dansatorii de fandango. Băură vin negru și mâncară fructe și brânză oferite din belșug pe imense mese.

Dacio îi surâdea. Era superb în costumul lui de catifea neagră care-i dădea un aer de matador. Intuiția o făcu pe Rosary să-i spună că acum va părăsi Vozes do Mar.

Când află noutatea, tăcu îndelung și deodată o duse pe Rosary spre copaci, departe de mulțime. Rosary avu timp să observe o siluetă înaltă îmbrăcată într-un costum închis, alături de **Marquesa** și de Lola. O văzu și pe Gizela cu cele două noi prietene și consideră că este de datoria ei să se ducă la ea. În curând Dom Duarte își va anunța logodna.

— Lasă-mă Dacio.

Încercă să scape, deși el o reținu și se aplecă spre ea.

— Nu vei părăsi această insulă, murmură el. Ai nevoie de un soț portughez, **amanta mia**, un bărbat care să știe să îmbine aurul pasiunii lui cu argintul părului tău...

— Te rog...

Încercă să se elibereze.

— Nu-mi strica această sărbătoare, Dacio. Nu voi mai vedea altele.

— Vei mai vedea încă, dacă...

— Nu !

Reuși în sfârșit să se elibereze și, în graba cu care fugi, eșarfa de mătase îi alunecă de pe umeri și căzu la picioarele lui Dacio, acest seducător Dacio, care nu însemna nimic pentru ea.

Pe cel pe care-l iubea îl evitase timp de două zile. De la ultima lor discuție, nu se mai aflate singură în prezența lui. În timp ce o căuta pe Gizela prin mulțime, un tânăr începu să cânte o melodie populară din Portugalia, o melodie

tristă și pătimasă, care făcu ca toată lumea să-și îndrepte privirea asupra lui.

Cu lacrimi în ochi, Rosary o simți ca pe un cântec de adio. Găsi în ea ca un ecou al nostalgiei ei. Ah, dacă ar fi putut să dispară în aplauzele care marcară sfârșitul melodiei ! Tânărul le primi surâzând, apoi se duse lângă logodnica lui. Cu un gest teatral, aceasta luă camelia ce-o avea în păr și i-o puse la butonieră.

Reluându-și căutările, Rosary o zări pe Gizela lângă un foc. Avea o farfurie în mână și râdea cu alți tineri. Cât de nepăsătoare era ! Va afla în curând că va avea o mamă vitregă, tocmai în ziua în care purta costumul tradițional al mamei ei. Oare așa vroia destinul ? Acest gând o făcu pe Rosary să se apropie de ea.

— Ești aici, Gizela ! Te amuzi, după câte văd.

— Da. Și privește-l pe tata. Cât este de frumos ! Sunt sigură că dacă **Marquesa** ar fi fost mai tânără, ar fi încercat să-i placă. Iată ! O întovărășește până la estradă. Va ține discursul anual la microfon.

Rosary se uită cu milă la fața radioasă, pentru moment, a Gizelei. Ar fi trebuit să rămână din dragoste pentru acest copil ? Nici nu putea fi vorba pentru că, oricum, Dom Duarte nu încercase s-o rețină. Ba, mai mult, o făcuse să înțeleagă că prezența ei devenea insuportabilă.

Fragilă, dar superbă, îmbrăcată cu o rochie minunată de culoarea prunii și cu o etolă de

vizon bej, cu ochi strălucitori de malițiozitate, **Marquesa** vorbi câteva minute despre festa și despre bucuria ei de a vedea atâția prieteni adunați.

O salvă de aplauze salută sfârșitul discursului. **Marquesa** se întoarse spre Dom Duarte anunțând că acesta va lua și el cuvântul. Rosary avu impresia că inima i-a încetat să mai bată.

Luă mâna Gizelei într-ale ei. Aceasta o privi întrebător, apoi îl privi pe tatăl ei care luase loc în fața microfonului ascuns într-un buchet de flori. Acesta rămase un moment nemișcat, înalt, dominând mulțimea, surâzând.

— Astăzi sărbătorim culesul viilor, începu el. Or vinul este aliatul dragostei.

Se întoarse spre Lola Cortez și Rosary simți că-i îngheață sângele în vene. Fermecătoare în rochia ei de brocart auriu, cu o mantilă de dantelă pe cap, Lola îl privi cu intensitate la rândul ei. Apoi surâse și înfruntă fețele întoarse spre ea cu un fel de aroganță. Mâna lui Rosary se crispă pe cea a Gizelei. Mai văzuse undeva expresia Lolei... da, pe fața Isabellei, femeia care se iubea atât, încât nu avea dragoste de dat unui bărbat.

— O cunoașteți toți pe Lola Cortez, continuă Dom Duarte. Această frumoasă femeie trăiește printre noi de mai mulți ani și ne onorează insula cu prezența ei grațioasă! În această seară, cu ocazia acestei sărbători, ca prieten al

Lolei Cortez și guvernator al insulei, am plăcere să vă anunț că peste câteva zile va deveni soția lui...

Făcu o pauză, apoi privirea i se îndreptă spre un bărbat de o prestanță nobilă, cu tâmplele argintate, aflat alături de **Marquesa**.

— ...Mateo de Randolph, completează el, președintele Băncii Naționale a Lisabonei.

Izbucniră noi aplauze și fiecare bău pentru fericirea viitorilor miri.

— Deci el este! exclamă Gizela. Recunosc că are un aer de om bogat, dar nu este prea tânăr, nu-l așa?

Aiurită, Rosary nu putea scoate un cuvânt.

— Ești palidă, spuse Gizela neliniștită. Te simți rău?

— Nu... sunt puțin amețită de zgomot. Mă duc să mă plimb. Câteva minute de liniște îmi vor face bine. Te las în compania prietenilor tăi.

— Nu vrei să vin cu tine? o întreabă Gizela luând-o de mână. Ești înghețată... Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

— Bine... De acord.

Gizela dispăru în asistența veselă și zgomotoasă. Când nu o mai văzu, Rosary fugi să se ascundă în mijlocul copacilor. Nu-și revenise încă după șocul resimțit văzând că Dom Duarte desemnează drept soț al Lolei pe bărbatul venit de la Lisabona. Știa că Lola ar fi preferat să se căsătorească cu seducătorul guvernator al insulei. Nu-l acceptase pe celălalt decât de ciudă. Nu

se putea lăuda că este soția unui duce, dar obținuse averea.

La capătul puterii, Rosary se opri și se sprijini de un copac. Se pregătise să plece gândindu-se că Dom Duarte se va căsători... și acum era complet dezarmată căci el nu se căsătorea cu nimeni. Totuși asta nu schimba cu nimic datele problemei. Nu suportase ideea să-l vadă căsătorit cu o alta. Nu putea suporta nici să rămână fără să fie iubită de el.

Culese o floare și-l respiră parfumul ascultând îndepărtat al cântecelor și dansurilor.

În jurul ei totul era liniștit. Totuși va trebui să se întoarcă căci Gizela se va întreba unde dispăruse. O oboseală ciudată o ținea pe loc. Aici nu avea nevoie nici să suradă, nici să se prefacă veselă. Nu avea nevoie să pretindă că pleca în Anglia cu inima ușoară.

Suspină... și se încordă auzind mișcându-se ceva în tufișuri. După câteva secunde o siluetă înaltă se detașă în clarul de lună.

— Aici te ascunzi !

Vocea era gravă, puțin neliniștită.

— Gizela este neliniștită.

— Eu... mă simt bine, spuse pe un ton plin de neîncredere. Trebuie să dau socoteală pentru fiecare gest pe care-l fac ? Nu m-ați rugat să nu vă mai ies niciodată în cale ?

— Da, am spus-o... În interesul dumitale.

Făcu câțiva pași spre ea, cu fața chinuită.

— Nu te amuzi aici ? Te-am văzut mai demure cu fratele Lolei. Îi vorbeai, îi surâdeai. Acum este cu altă femeie ?

— Poate, răspunse ea.

Nici un moment nu luase în serios declarația de dragoste al lui Dacio.

— Portughezii preferă compania portughezelor. Eu sunt străină. În curând veți fi debarasat de mine, **senhor**.

— Da, și este mai bine așa, spuse el cu o ciudată violență.

— Mai bine, spuse ea. Gizela este tânără, mă va uita repede. În ceea ce mă privește, îmi voi aminti cu plăcere că l-a plăcut compania mea.

Rosary voi să se îndepărteze și părul i se prinse într-o cracă a copacului. Dom Duarte se apropie pentru a o ajuta să-și elibereze părul și nu știu niciodată cum ajunsese deodată în brațele lui, care o strângeau cu forță și cu o inexplicabilă tandrețe.

— Gizela mi-a spus că erai gata să leșini când am anunțat căsătoria Lolei cu Mateo. Spune-mi...

O luă de bărbie și-l ridică capul, obligând-o să-l privească.

— ...Ai crezut că se va căsători cu mine ! Haide ! fii cinstită ca de obicei ! Nu te-ai dat niciodată înapoi din fața adevărului !

— Eu... m-am gândit... mărturisii ea cu o voce tremurată. Venea atât de des la palat, încât părea logic.

— Nu este nimic mai illogic, obiectă cu violență Dom Duarte. Știi totuși cât am suferit cu Isabela. Ți-ai Imaginat într-adevăr că mă voi... Nu, Lola nu a fost decât frumoasa soră a bărbatului ce-mi restaura tablourile. Este o portugheză foarte abilă în arta de a seduce un bărbat, ca Isabela. Dar atunci eram tânăr și nu cunoșteam prea bine femeile. Ce păcat că nu te-am întâlnit atunci ! Ah, dar dacă te-aș fi văzut atunci... acum șaisprezece ani... nu erai decât o fetiță !

— De ce... se bâlbâi Rosary, de ce să mă fi văzut ? *senhor*.

— Pentru că nu mi-aș fi irosit tinerețea într-o căsătorie fără fericire... Și acum, anii au trecut. Tinerețea are nevoie de tinerețe. Te trimit înapoi în Anglia să-l regăsești pe tânărul pe care-l iubești...

— Nu... nu există nici un tânăr, murmură ea. Nu a fost niciodată.

— Dar mi-ai spus... !

Dom Duarte o privi cu intensitate pe Rosary, a cărei privire tulburată, interogatoare, nu îndrăzneala încă să-și trădeze sentimentele.

— De ce m-ai mințit, dumneata care ești întodeauna cinstită ?

— Nu aveam alt mijloc să mă protejez.

— Împotriva mea ? întrebă el.

— Împotriva a ceea ce simt pentru dumnea-voastră.

— Și ce simți ?

O strânse mai tare în brațe și o expresie de vulnerabilitate îi invadă fața până acum indescifrabilă. Maska se ștergea, lăsând-o pe Rosary să descopere omul singuratic care era de fapt autoritarul guvernator al insulei Vozes do Mar.

Rosary își regăsi imediat curajul, îndrăzneala, gustul aventurii.

— Dragoste, declară ea deschis.

În liniștea ce urmă, frunzișul foșni încet ca și cum ar fi reacționat la acest cuvânt magic.

— Dragoste ? Pentru mine ?

— Da.

Rosary rămase nemișcată, așteptând s-o gonească de lângă el.

— Eu... n-am încetat să vă iubesc doar pentru că mi-ați interzis să vă mai ies în cale. Am suferit doar...

— Destul ! spuse el pe un ton răgușit de emoție.

Cu o tandrețe violentă îi căuta buzele. Tulburată, Rosary își innodă brațele după gâtul lui și-și înfipse degetele în părul des și negru. Din păcate Dom Duarte nu făcea decât să-și umple un moment de singurătate cu timpul unei sărutări.

Și, când sărutarea luă sfârșit, cu un suspin de plăcere și tristețe în același timp, Rosary își apăsă fața pe umărul lui Dom Duarte. Nu vroia să părăsească aceste brațe puternice, dar trebuia. Își promise să-și rețină lacrimile până va fi singură.

— Am fost obligat să-ți cer să stai departe de mine, **amor miha**. Nu mai puteam suporta să fii lângă mine, fără să fii a mea. Nu puteam să te mai văd, fără să te iubesc. Nu mai erai pentru mine profesoara fiicei mele... tu care ai aproape vârsta ei. Blonda mea sclavă, aveam impresia că sunt un seducător de fiecare dată când eram singur cu tine.

— Și eu aveam impresia că sunt sclava ta de fiecare dată când te uitai la mine.

— Cred că nu apreciezi acest gen de impresii ! declară el pe un ton ezitant.

— Într-adevăr, spuse ea, ridicând spre el o privire iluminată de fericire, este impresia cea mai exaltată ce-am simțit-o vreodată.

— Ești atât de tânără, spuse el, mângâindu-i părul. Este nedrept să... Dar, pe de altă parte ar fi inuman să te trimit în Anglia, nu-i așa, blonda mea sclavă ?

— Ar fi infernul !

— Preferi să rămâi ?

— Da, ar fi paradisul !

— Atunci să intrăm amândoi în paradis !

ALCRIS

I.S.B.N. 973-9170-21-8

Rosary, nepoata unui celebru muzician, sosește în insula Vozes do Mar, pentru a preda pianul și literatura Cizelei, fiica guvernatorului Dom Duarte. Vrăjită de frumusețea locului, nu-și dorește decât să rămână cât mai mult dar... patronul ei Dom Duarte o face să înțeleagă altceva...

THE BEST

Lei 1400

